

HALKIN KURTULUŞU

12 Aralık 1977
400 KURUŞ
86

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Faşist katiller akıttıkları kanda boğulacaklardır

İşçilerin, köylülerin, emekçi halkın siyasi uyanışı hızlandıkça, sömürüye ve zulme karşı kitlelerin mücadelesi geliştikçe bütün emekçi halk ve halk gençliği daha büyük kitleler halinde mücadeleye atıldıkça, zulme ve sömürüye karsı onbinlerce emekçi alanları doldurdukça faşist diktatörlüğün sivil ve resmi kiralık katilleri daha da azgınlaşıyor , daha da saldırganlaş yorlar.

Faşist diktatörlüğün sivil ve resmi cinayet şebekeleri emekçi halk kitlelerinin ve halk gençliğinin siyasi uyanışını durdurmak, kitlelerin emperyalizme, sosyal- emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı yükselen mücadelesini kan ve ateşle boğabilmek için, ODTÜ'de, Nizip'te veUrfa'da olduğu gibi, emekçi halka bombalarla saldırmakta, kitlelerin üzerine makinalı tüfeklerle kurşun yağdırmaktadır. Bugün ODTÜ'de, Nizip'te,Urfa'da olanlar, dün 1 Mayıs'ta Taksim alanında, 2 Ekim'de 1 Mayıs Mahallesinde olanların bir parçası ve devamıdır.

Son bir hafta İçerisinde kitlelere yöneltilen saldırılar sadece ODTÜ'deki ile, Nizip ve Urfa'daki ile sınırlı değildir. Faşist katiller, son bir hafta içerisinde cinayetlerine, bombalı, tabancalı saldırılarına devam etmişlerdir.

- 2 Aralık'ta,İstanbul Fikirtepe'de afiş asan genç,MHP'li katiller tarafından pusu kurularak öldürülmüştür.

- Gene 2 Aralık'ta ODTÜ'ye yerleştirilmiş faşist milisler, üniversite öğrenci kitlesi üzerine bombalar yağdırmışlar, öğrenci kitlesini makinalı tüfeklerle taramış, 4'ü ağır olmak üzere 100 kişi yaralanmıştır.

- 3 Aralık'ta Urfa ve Nizip'te faşist cinayet şebekeleri CHP mitingine saldırmışlar, 1 emekçiyi öldürüp, 15 kişiyi yaralamışlardır.

- 5 Aralık'ta Eskişehir'de bir öğrenci sivil faşistler tarafından bıçaklanarak öldürülmüştür.

-7 Aralık'ta Kıbrıslı iki genç MHP'lilerce kaçırılmış, biri öldürülmüş biri de ağır bir şekilde yaralanmıştır. Gene aynı gün İstanbul'da 1 öğrenci faşist milislerce katledilmiştir.

-.9 Aralık'ta Ankara'da bir genç evinde ölü olarak bulunmuştur.

Faşist diktatörlüğün sivil ve resmi cinayet şebekeleri düzenledikleri katliam ve saldırılarla halk kitlelerini yıldıramayacaklardır. Akıtılan her damla kan,faşist diktatörlüğün temellerini sarsarak, kitlelerin mücadelesi,bombalı saldırılarla, siyasi cinayetlerle engellenemeycektir.

15-16 Haziranları,Profilo Direnişlerini, 1 Mayıs Direnişlerini yaratmış işçi sınıfı ve emekçi halk faşist saldırganlara boyun eğmiyor, boyun eğmeyecektir.

15-16 Haziranları, Profilo Direnişlerini yaratan işçi sınıfı ve emekçi halk faşist saldırganlara boyun eğmiyor, boyun eğmeyecektir.

NATOYA HAYIR !

Emperyalizmin bunalımı özellikle sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde bütün şiddetiyle kendini hissettirmektedir.

Emperyalizmin bunalımı, bütün başlıca çelişmeleri keskinleştirmekte, devrimci kabarışı geliştirmektedir.

Proleter sosyalist dünya devrimi, bütün zorlukları ve engelleri aşarak ilerlemektedir. Halk savaşları,milyonlarca işçiyi kapsayan dev grevler, gösteriler ve boykotlar biçiminde sınıf mücadelesi ve ulusal kurtuluş mücadeleleri, emperyalist sistemin bütün sathına yayılmış olarak sürmektedir.

Buna karşılık başta iki süper devlet olmak üzere emperyalizm,bir yandan kendi paylaşım mücadelelerini bir kere daha savaş yoluyla halletmeye hazırlanmakta, bir taraftan da uluslararası karşı-devrim cephesini güçlendirmektedir. Türkiye komprador burjuvazisi bu şartlarda, emperyalizmin ucuz ve adi bir neferi olarak karşı-devrimci cephenin en ön saflarında yer almaktadır.

İçte Türkiye halkına saldırmayı durmadan artıran faşist diktatörlük, dışta da dünya halklarına karşı emperyalizmin giriştiği en aşağılık komploların çamuruna bulanmaktadır.

Bütün dünya halklarının nefretini üzerinde toplayan Enver Sedat'ın, bu Amerikan uşağının ilk yardımına koşan, "bizim bakanımız" İhsan Sabri Çağlayangil olmuştur. Mısır komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının çevresinde zorunlu olarak oluşan tecrit çemberini ilk kırma şerefsizliği "bizim" komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının mükafatı olmuştur.

Neden? 1958 yılında siyonist İsrail'le birlikte Ortadoğu'da "Nasırcılığın ve komünizmin" gelişmesini önlemek için, gizli bir anlaşmanın altına imzasını koyan Türkiye işbirlikçi hakim sınıfları, neden bir kere daha karşı-devrimin kara sancağını taşımaya koşuyorlar?

NATO toplantısında "Türkiye'yi destekleyen" bir kararın çıkması; bir Fransız firmasının 135 milyon Franklık, Almanya'nın 130 milyon Marklık yardımlarının hemen bu "gezi"nin arkasından ilan edilmesi; ve ambargo ve Kıbrıs konusunda "olumlu" gelişmelerin yine Kahire gezisinin hemen ardından açıklanması; bütün bunlar tesadüf değildir.

Bunlar yurduna tamamen ihanet etmiş bir avuç komprador burjuvazinin ve toprak ağasının, derinleşen buhran sırasında yuvarlandıkları uçurumdan kurtulmak için ihanet ve alçaklık listelerine yeni suçlar işlemeleri sonunda gerçekleşmiştir. Ve bu "olumlu gelişmeler"in faturası yine emekçi Türkiye halkı tarafından ödenecektir.

NATO Avrupa Müttefik Kuvvetler Başkomutanı Amerikalı general Alexander Haig(Heyg), ambargonun "kötü etkilerini" "yerinde incelemek" üzere Türkiye'ye gelmiştir.

Amerikan emperyalizmi ile Türkiyeli komprador burjuvazi ve toprak ağaları arasındaki ilişkiler, Amerikan emperyalizminin hegemonyasını güçlendirecek bir şekilde gelişmektedir.

Amerikan emperyalizminin IMF kanalı ile dikte ettirdiği koşullar; NATO içindeki gelişmeler, Kıbrıs konusunda "olumlu gelişmeler" vb. komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iç politika nedenleri vs. gibi frenleri de patlatarak tam gaz emperyalizme ve karşı-devrime hizmete koştuklarını göstermektedir.

Ülkemizin emperyalizme bağımlılığı bu şekilde bir kere daha yoğunlaşmış, artmıştır.

Amerikan emperyalizminin tahakkümünü pekiştirme çabaları, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarına uygun bir gelişmedir. Fakat, bu proletarya ve emekçi halk açısından bakıldığında alabildiğine kötü ve korkunç sonuçları olan olumsuz bir gelişmedir. Amerikan emperyalizminin hegemonyasının pekişmesi, ülkemizde karşı-devrim cephesinin güçlenmesi,sömürünün, soygunun, zulmün alabildiğine artması demektir.

EMPERYALİST KÖLELİK ANLAŞMALARINA HAYIR !
NATO'YA HAYIR !
TÜRKİYE NATO'DAN ÇIKMALIDIR !
KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM !

ÜLKEMİZ ÜZERİNDEKİ EMPERYALİST SÖMÜRÜ YOĞUNLAŞIYOR

İkinci MC iktidarı işbaşına geldiğinden bugüne kadar, komprador burjuvazi ve toprak ağaları bir yandan işçi sınıfı, köylülüğü ve milyonlarca halkı hayat pahalılığı ile, devalüasyonla vb. açlığa ve sefalete mahkum etmiş, bir yandan da ülkemizdeki emperyalist sömürüyü yoğunlaştırmışlar, Türkiye'yi ekonomisinden kültürüne, siyasetinden askeri varlığına kadar bütün alanlarda emperyalizme daha da bağımlı bir hale getirmişlerdir.

Bir mektupla yeniden Ankara'ya "çağrılan" IMF heyeti ile MC hükümeti arasındaki "protokol"un yakın bir zamanda imzalanacağı ve yeni bir devalüasyona gidileceği bildirilmektedir.

IMF heyeti ile imzalanan "protokol"dan sonra, ülkemize emperyalist sermaye ihracı hızlanacak,emekçi halk üzerindeki emperyalist sömürü yoğunlaşacaktır. Böylece Türkiye ile "batı" emperyalizmi arasındaki ekonomik ve siyasi "bağlar" iyice gelişecek, yarı-sömürge şartları daha pekişecektir.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, bugün bu yolda ileri ve yeni adımlar atmaktadırlar. Bunun en son örneği Alman emperyalistleri ile yapılan anlaşmadır.

Geçtiğimiz haftalarda Almanya ile Türkiye "heyetleri" arasında sürdürülen görüşmeler sonuçlanmış ve imzalanmış anlaşmayla, Almanya Türkiye'ye 130 milyon marklık bir "yardım" yapacağını taahhüt etmiştir.

Bu"yardım" % 2 faizli olarak ve 30 yıl içinde geri ödenecektir. Bu anlaşma hükümlerine göre; 130 milyon marklık "yardım"ın 96 milyon markı Oymapınar Barajı ve Hidroelektrik santralı projesinin dış finansmanında kullanılacaktır. 24 milyon mark ise küçük ve orta büyüklükteki özel imalat sanayi kuruluşlarının finansmanı için verilmektedir. Özel kuruluşlar bu olanaktan Türkiye Sınai Kalkınma Bankası aracılığıyla yararlanacaktır.Anlaşma, bu "yardım"ın % 2 faizli olmasını ve 30 yıl içinde "geri ödenmesi"ni öngörmektedir.

Bu "yardım" emperyalist sermaye ihracından başka birşey değildir ve bu yolla Alman emperyalistleri ülkemiz üzerindeki sömürü ve baskılarını artıracaklardır. Ayrıca "görüşmeler sırasında Almanya ile Türkiye arasında gelecekteki işbirliği imkanlarının geliştirilmesine" karar verilmiştir. Bu da komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ülkemizi "gelecekte" Alman emperyalistlerinin talanına daha fazla açacaklarını belgelemektedir.

Alman emperyalistleri son günlerde ülkemizde sadece ekonomik alanda değil, aynı zamanda askeri alanda da yeni birtakım "haklar" kazanmışlardır.. Geçtiğimiz haftalarda ülkemize gelen Alman Genel Kurmay Başkanıyla yapılan görüşmelerde Almanya ile Türkiye arasındaki "askeri ilişkilerin geliştirilmesi" üzerinde durulmuştur.

Gerek Alman emperyalistleriyle yapılan "anlaşmalar"la gerek Sovyet sosyal-emperyalistleriyle yapılan "ekonomik işbirliği anlaşması"nın onaylanmasıyla ve gerekse ABD emperyalistleriyle mevcut "ilişkilerin" her alanda daha da yoğunlaştırılmasıyla, egemen sınıflar ülkemizi emperyalist talana daha büyük bir oranda açmışlardır.

Türkiye halkı bütün emperyalist kölelik anlaşmalarını yırtacak, bağımsız ve demokratik Türkiye'yi gerçekleştirecektir.

Ortadoğu'daki son gelişmeler üzerine

Saldırgan NATO örgütünün yarıyıllık toplantısına katıldıktan hemen sonra Amerikan Dışişleri Bakanı Cyrus Vance (Sayrus Vens) bir Ortadoğu gezisine başlamak üzere Kahire'ye uçtu.

Cyrus Vance, bu gezisinde, daha önce Amerikan emperyalizminin ektiği bela tohumlarının ürününü almayı planlamaktadır.

Cyrus Vance'in bu gezisinin de amacı, tıpkı bundan öncelerinki gibi; esas olarak Ortadoğu ve Arabistan halklarının devrimci mücadelelerini bastırmak; bunun yanında sosyal-emperyalizmin bölgedeki durumunu zayıflatmak ve her durumda bu hayati hammadde deposunun Amerikan nüfusu altında kalmasını sağlamaktır.

Ağustos ayında Vance'nin yaptığı bir önceki gezisinden bu yana geçen süre içinde, Amerikan emperyalistleri bölgedeki nüfuzlarını açıkça daha da güçlendirmiş bulunuyorlar.

Ve şimdi Vance, Amerikan emperyalizmi açısından, Ağustos ayından daha "olumlu" koşullarda yeniden Ortadoğu'ya uzanıyor.

Taktik planda, Ortadoğu'da devrimci güçlerin en azından geriletildikleri doğrudur. Ve bu olumsuz gelişme 1975-76 yıllarından bu yana daha fazla kanayan bir yaradır.Filistin devriminin Tel Zaatar'da ve ondan sonra nasıl geriletildiği Lübnan emekçi halkının devrimci şahlanışının nasıl kan denizinde boğulduğu anılarımızda taze sızılardır.

Taktik planda, emperyalizmin uluslararası karşı-devrimci cephesi, Ortadoğu ve Arabistan halklarının anti-emperyalist devrimci mücadeleleri karşısında durumunu güçlendirmiştir. Filistin devrimine ağır darbeler vurmuştur. Ama sadece taktik planda. Oysa süreçlere daha derinden bakıldığında, Ortadoğu ve Arabistan'da son derece parlak geleceklerin habercisi olan olumlu gelişmeler gözlenebilmektedir. Aslında emperyalizmin karşı-devrimci cephesinin Ortadoğu'daki durumu, stratejik açıdan ele alındığında bugün her zamankinden daha zayıftır ve yarın kaçınılmaz olarak daha da zayıf olacaktır. Bunu daha sonra ele alacağız.

Önce taktik de olsa genel olarak emperyalizmin karşı-devrimci cephesinin özel olarak Amerikan emperyalizminin bölgede kazançlı adımlar atabilmesine yol açan .nedenlere gözatalım.

Amerikan emperyalizmi nasıl olmuştur da bölgede tahakkümünü pekiştirebilmiştir? Karşı-devrim nasıl olmuştur da özellikle Lübnan'da devrimci atılımları durdurabilmiştir?

Bu sorunlar, Ortadoğu halklarının ve proletaryasının, daha geniş olarak dünya halkları ve proletaryasının çıkartmaları zorunlu olan bazı derslerin anahtarıdırlar.

Ortadoğu'da ve Arabistan'da olanları anlayabilmek için bölgede etkin olan toplumsal güçleri, devrimci ve karşı-devrimci safları tanımak ve bu safların kendi içlerinde meydana gelmekte olan değişme ve gelişmeleri saptamak gereklidir.

Şimdi bunları birer birer ele alalım.

SÖMÜRGELER EMPERYALİZMİN VAROLUŞU İÇİN TEMEL BİR KOŞULDUR

"Emperyalist dönemde tekelci sermayeler tarafından dünyanın iktisadi bakımdan paylaşılması, toprakların paylaşılmasına ve sömürgelerin işgaline kadar zorunlu olarak gelişir" (Ekonomi Politik, Komün Yay. s. 22)

Bunun nedenleri:

1- Tekellerin büyük çapta üretimi yaratması ve bundan doğan muazzam hammadde açlığı;

2- Sömürgelerin sermaye ihracı

Dev.Sa.7.Sü.4'de

ÇAĞRI

İŞÇİLER,KÖYLÜLER,MEMURLAR
TÜM EMEKÇİ HALKIMIZ
İŞSİZLİĞİ VE HAYAT PAHALILIĞINI PROTESTO MİTİNGİNE KATILALIM !
YER:STADYUM ÖNÜ/BALIKESİR
TARİH: 17.12.1977
SAAT : 13.00

Vance Ortadoğu`dan defol !

Vance,Ortadoğu'ya, Ortadoğu halklarına kan ve zulüm getirmektedir.

Vance, karşı-devrimci cellatların orkestra şefliğini yapmak için Ortadoğu ve Arabistan'a gelmektedir.

Vance, Filistin Devriminin ve Arap halklarının başcellatlığını yapmak ve Filistin Devrimini boğazlamaya kalkışmak için Ortadoğu ve Arabistan'a gitmektedir.

Başta Filistin halkı olmak üzere bütün Arap halkları, emperyalistlerin tuzaklarını ve saldırılarını mutlaka bozguna uğratacaklardır.

Türkiye halkı,Vançe'in Ortadoğu komplolarını nefretle protesto etmektedir.

Kahrolsun Amerikan emperyalizminin iğrenç planları ve saldırıları !

Kahrolsun emperyalizmin karşı-devrimci cephesi !

Yaşasın Arap proletaryasının ve halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri !

DERNEKLER ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!

IYDGD'ni basan polis birçok devrimciyi gözaltına almış ve derneğin bir kısım eşyalarını tahrip etmiştir.

Halkın ve halk gençliğinin örgütlenme özgürlüğünün can düşmanı olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların faşist diktatörlüğü dernekler üzerindeki baskısını devam ettiriyor. Gün geçmiyorki, sudan bahanelerle bir dernek kapatılmasın; gün geçmiyorki, bir dernek basılarak içinde bulunanlar emniyete götürülüp işkenceye çekilmesin.

Faşist diktatörlük dernekler üzerindeki saldırısını geçtiğimiz hafta da devam etti ve İstanbul Kadıköy geçliğinin kitlevi örgütü Kadıköy Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği sudan bir bahane ile 5 Aralık 1977 tarihinde 3 aylık bir süre için kapatıldı.

Öte yandan İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği'ni basan polis, birçok devrimciyi "gözaltına" almış ve dernek içindeki bir kısım eşyayı tahrip etmiştir.

Bütün bunlar, faşist diktatörlüğün halkın ve halk gençliğinin mücadelesini bastırma ve örgütlenmesini ortadan kaldırma çabalarının bir parçasıdır.

Halkın ve halk gençliğinin örgütlenme hakkının gasbedilmesine, halk ve halk gençliği izin vermeyecektir.

DERNEKLER ÜZERİNDEKİ BASKILAR SON BULMALIDIR !
KYDGD ACILMALIDIR !
GÖZALTINA ALINAN DEVRİMCİLER SERBEST BIRAKILMALIDIR !

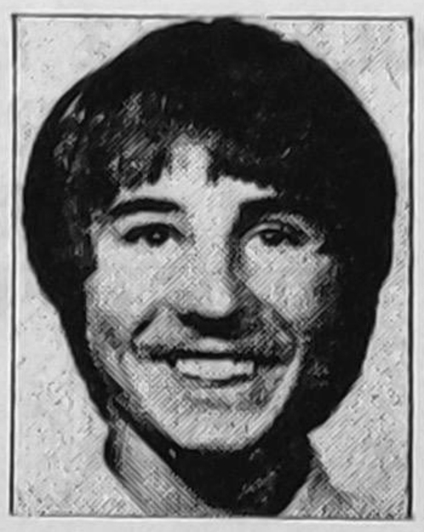

Bütün dünyada sınıf mücadeleleri keskinleşiyor

KAHROLSUN YENİ POLİS YASASI !

Polis kurşunlarıyla öldüler

27 YAŞINDA
GUSTAV SCHLICHTING

17 YAŞINDA
RUDOLF POLLACZEK

14 YAŞINDA
PETER LICHTENBERG

-BOŞ HARABEDE OYNAYAN 14 YAŞINDAKI PETER LICHTENBERG

-BIR POLİS KONTROLU SIRASINDA ARABADAN KIMLIK ALMAK IÇIN ELINI TORPIDO GÖZONE UZATTIGI IÇIN VURULAN KÖYLÜ HELMUT SCHLAUDRAFF

-HIZLI ARABA KULLANDIĞI IÇIN KURŞUNLANAN 20 YAŞINDAKI TÜRKIYELI SEDAT KIRMIZI

-VE DAHA 9 EMEKÇİ...

Alman polisinin saldırılarından yaralı olarak kurtulanların sayısı elimizde yok. Ancak, ciğer, kasık, kol ve bacaklarından vurularak öldürülenlerin sayısı çok kabarıktır. Batı Almanya'da her gün bir veya iki polis tabancasını ateşlemektedir. Ve bu sayılar polis dosyalarına kaydedilmiş olanlar. Ayrıca kaydedilmeyenler de var.

(ROTER MORGEN,-KPD/ML'NİN MERKEZ ORGANI- SAYI 47, 25 KASIM 1977)

KATİLLERE MADALYA!

Mogadişu baskınının komutanı Ulrich Wegener madalya alırken.

Alman emperyalizmi yeni katliam güçleri hazırlıyor ve "halk kitlelerinin üzerine makinalı tüfek ve bombayla saldırma"yı yasallaştırıyor. Alman emperyalizminin demagojik manevraları hiç bir sınıf bilinçli işçiyi aldatamaz, hiç bir demokratı uyutamaz.

O "insanı kurtarmak" için değil, çöken emperyalizmi kan dökerek ayakta tutabilmek için özel katil birlikleri hazırlıyor.

Halk yığınlarını ezmek için hazırlanan ve insan öldürme sanatının incelikleriyle donatılan özel katil birlikler - GSG 9 birlikleri

AVRUPA

FEDERAL ALMANYA'DA GEMİ AZIYA ALAN FAŞİST TIRMANIŞ SÜRÜYOR

Almanya'da Halka karşı "yasal" katliam hazırlığı yapılıyor

Oportünizmin, suratına büyük bir şevkle "ikinci dünya" "demokrat"lığı payesini yapıştırdığı Alman emperyalizmi, son yıllarda gözle görülür bir süratle devlet yapısını yeniden faşistleştirmekte, emekçi yığınların, Almanya proletaryasının yaklaşan devrimci fırtınasının şimşekleri altında, karşı devrimci güçlerini hazırlamakta, savaş ve katliam makinasını her bakımdan mükemmelleştirmekte, yasal alanda da çeşitli tedbirlerle faşist tırmanışın önünü açmaktadır.

Fedaral Almanya'da faşizmin yeniden yükseliyor olması hiç de rastlantısal bir olgu değildir.

Faşizmi tırmandıran, devletin tüm kurumlarını tepeden tırnağa faşist kurallar, yasal ve yönetmeliklerle donatan sınıf, dün Hitler'i dünya halklarının ve Almanya emekçilerinin üzerine saldırtan sınıfın ta kendisidir; Alman finans kapitalidir.

Emperyalist Alman burjuvazisi, yeniden bir büyük devlet statüsüne erişmiş bulunmaktadır. Ve Amerikalı ve Rusyalı ağabeylerine pek yetişemiyorsa da hemen onlardan sonra gelen en güçlü emperyalist durumundadır. Alman emperyalizmi bundan ötürü yeniden hayaller kurmaya başlamış, eski arzularına yenilerini de katarak, alttan alta hegemonyacı, yayılmacı, talancı bir dış siyasetin bütün icaplarını yerine getirmeye başlamıştır. Dışta yayılma eğilimlerinin kuvvetlenmesi ile içte emekçileri ezme, faşistleşme eğilimleri doğal olarak elele gitmiş ve bu günkü duruma ulaşılmıştır. Bu duruma doğal olarak ulaşılmıştır, çünkü şanlı bir geçmişe sahip olan Almanya proletaryasının, bütün hain ve dönek önderlere, oportünizmin ve revizyonizmin tüm çabalarına karşın, emperyalist Alman burjuvazisine karşı gittikçe yükselen bir direnişi saniye bile aksatmadan hem de arttırarak sürdürmüştür. Bunalımın derinleştirip keskinleştirdiği gelişmeler Almanya burjuvazisinin içte faşizmin kamçısına sarılmasını zorunlu kılmıştır.

"ALÇAK GÖNÜLLÜLÜĞÜ" BİR YANA İTMEK !

Emperyalist Alman burjuvazisinin gelişmesine paralel olarak şimdi batının burjuva basını "Avrupa'da Alman-Amerikan düzeni"nden sözeder hale gelmiş, Alman emperyalizminin siyasi temsilcileri -örneğin Schmidt- Almanya'nın "artan sorumlulukları"ndan giderek daha sık ve daha iştahla sözetmeye başlamıştır. Yine, şansölye Schmidt'e göre Alman emperyalizmi "oldukça çekingen" durmaktadır, hal-

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Yeni polis yasası, Alman emperyalist burjuvazisinin suratını bütün iğrençliğiyle teşhir etmektedir.

Bu yasada "halk kitlelerine ateş açma" biçimiyle söz konusu edilmektedir. Bu yasayla, polise, kitleler üzerine makinalı tüfek ve elbombalarıyla saldırma "hakkı" (!) tanınıyor.

Yasanın, emperyalizmi savunmak ve kitleleri ilelebet köle kılmak isteyen karşı devrimci özü apaçık ortadadır. Örneğin Aşağı Saksonya eyaleti İç İşleri Bakanlığı, bu "yasal (!)hakkın" (!) ne zaman kullanılacağı üzerinde de fikir açıklıyor: "Örneğin bir devrim sırasında..."

ROTER MORGEN

ÇOCUKLARA BİLE ATEŞ ETMEKTEN ÇEKİNMEZSİNİZ !

YENİ POLİS YASASI FAŞİSTLEŞMEYE GİDEN SAĞLAM BİR ADIMDIR. BU YASA İÇİŞLERİ BAKANLIĞINDA PLANLANIP YÖRESEL YÖNETİMLERCE UYGULANACAKTIR.

POLİS YASALARINA KARŞI MÜCADELE EDELİM!

GELİŞEN POLİS TERÖRÜNE KARŞI SAVAŞALIM!

Hanau yakınlarındaki Niederroden köyünde (Hanau ve Niederroden'de toplam 12.000 Türkiyeli işçi yaşamaktadır. H.K.) 12 Şubat (1977) akşamı 14 yaşındaki Peter Lichtenberg her gün olduğu gibi oyun oynamak için, bir boş harabe eve girmişti. Birden bire gözlerini bir projektörün ışığı kamaştırdı ve bir öldürücü kurşun sıkıldı. Peter kalbinden vurulmuş olarak yığıldı. Bir kaç saat sonra hastanede öldü. Öldürücü kurşun sıkılırken çocuğun ağzından dökülen son kelimeler: "Polisin çocukları kurşunlamaya hakkı var mı?" oldu.

Evet Peter! Polise bu hakkı da verdiler, seni vuran polise ceza verilmedi.

Üstelik bu perşembe günü (1 Aralık 1977) İçişleri Bakanlığı polise yeni haklar tanıyacak ve artık polis büyükleri de çocukları da rahatça kurşunla-

Dev.Sa.7.Sü.7'de

POLİS TEDBİRLERİ SINIF MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ

Almanya'da faşizm azgın bir tırmanışta. Fakat boşuna! Tarih gösteriyor ki, polis tedbirleriyle sınıf mücadelesi durdurulamaz. Resimde, Bonn hükümetinin, Almanya'daki proleter devrimci örgütleri kapatma girişimine karşı, direnen kitlelerin yaptığı bir yürüyüş görülüyor. Yürüyüşe 20.000 kişi katılmıştır.

İspanya halkları direniş destanları yazıyor

İspanya'da emekçi yığınlar, iç savaşın kahramanlık destanlarını kanlarıyla yazan ana ve babalarının onurlarına yaraşır bir yiğitlikle faşist diktatörlüğün zalim güçlerine karşı direnmektedirler.

İspanya'nın bütün sanayi bölgelerinde ve kırsal alanlarında özgürlüğe ve kurtuluşa hasret milyonlarca işçi ve köylü her yeni günle birlikte bir yeni cephede faşist zalimlerle savaşa tutuşmaktadırlar.

6 ARALIK: MALAGA

4 Aralık günü Andaluzya'nın özerkliği için yapılan gösterilerde ateş açan polis, bir göstericiyi öldürmüştü.

Bunun üzerine 6 Aralık günü İspanya'nın güneyindeki Malaga adlı liman şehrinde işçiler genel greve gittiler. Grevci işçiler faşist diktatörlüğün son cinayetini yürüyüş ve gösterilerle lanetlediler.

İspanya Toplum Polisi, görülmemiş bir kudurganlıkla bu kez de işçilerin üzerine ateş açtı. Ancak İspanya proletaryası faşist kurşunlara boyun eğmemeyi, yüzbinlerce oğlu ve kızını iç savaşta döktükleri kanın bedeli olarak öğrenmiştir. İspanya proletaryasının bir parçası olan Malagalı işçiler polisin saldırısına şehrin caddelerinde barikatlar kurarak cevap vermişlerdir. Faşistlerin bütün amaçları halk muhalefetinin bütün biçimleri ni şiddetle ezmek, yoketmektir. Onlara karşı direnmenin biricik yolu ise kitlelerin aktif mücadeleleridir. Malagalı işçiler, sarı ve revizyonist sendikacıların da katıldığı "sükûneti sağlama" korosunun cızırtılı plağına kulaklarını tıkayarak, işte bu temel dersi hayata geçirmişlerdir. Mücadeleler sırasında bazı faşist kuruluşların binaları ateşe verilmiş, faşist Fuerza Nueva Partisinin Malaga binası da bu

Dev.Sa.6'da

İSPANYADA Sınıf mücadelesi şiddetleniyor!

İspanya, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin tümünü sarsan ve hızla bir ülkeden diğerine sıçrayarak yayılan buhranın sarsıntıları içinde yaşamaktadır.

Buhran sadece ekonomik alanda kalmamakta ve siyasal, sosyal bütün alanlara yayılarak derinleşmektedir.

VAHİM BİR EKONOMİK DURUM

Ekonomik sömürünün vahşice artırılması, her gün İspanya emekçi yığınlarının bir yeni kesimini aktif sınıf mücadelesinin girdabına çekmekte, oligarşiye karşı mücadele safları giderek genişle-

Dev.sa.7.sü.3'de

İspanya Komünist Partisi (ML): Yaklaşan savaşlara hazırlanalım

Makale, İspanya Komünist Partisi Marksist-Leninist(İKP-ML)'in Merkez Komitesi'nin organı olan "Vanguardia Obrera"dan alınmıştır.

Son makalelerinden birinde "Vanguardia Obrera", "Her grev, proletaryanın hazırlanması için bir okuldur ve bu nedenle, işçi hareketini ileriye götürecek olan daha örgütlü savaşlar için onlardan çıkarılan dersler önemlidir" diye vurgulamaktadır.

"Asturia'nın inşaat işçilerinin grevi, bütün İspanya halkının değerli ve önemli dersler çıkardığı özel önem taşıyan bir grevdi. Hükümet, Karillo ve İbarruri, Fraga, Felipe Gonzales, milletvekilleri, senatörler, diğer halk hainleri ve halk düşmanları, parlamento koltuklarını paylaşmanın derdine düşmüşken; Asturia'nın 30.000 işçisi cesaretli mücadeleleriyle sadece bu tür komedilere karşı olduğunu göstermekle yetinmemiş, fakat, bu hainlerle açık çatışmaya girmiş, hükümeti ve uşaklarını lanetlemiş ve onlara güzel bir ders vermiştir."

"Bu grev her zaman İKP(ML)'den kayıtsız şartsız destek görmüştür ve yoldaşlarımız hainleri ve düşmanları lanetleyerek mücadelenin ön saflarında yer almışlardır. Bu grev, bugün Asturia'da olduğu gibi İspanya'nın her yanında da, eğer işçilerin kendileri, hükümete ve kapitalist patronlara satılmış Carillo ve benzeri kanemiciler ve bürokratlara karşı sürekli ve kararlı bir mücadele yürütmezlerse, hiç bir grevin gelişemeyeceğini ve başarıya ulaşamayacağını açıkça göstermektedir."

Makale sona ererken, İKP(ML)'nin inşaat işçilerini mücadeleyi sürdürmeye ve güçleri, yaklaşan savaşlara hazırlamaya çağırdığını vurgulamaktadır:

"İnşaat işçilerini bize, kendi partilerine, yenilgiye uğratılamamış biricik partiye, satılmamış, hiç kimsenin önünde diz çökmemiş olan, ve bugün Asturia'da olduğu gibi, tüm İspanya üzerinde işçi sınıfını sınıf mücadelesinde savunan kendi partilerine, İKP(ML)'ye katılmaya çağırıyoruz.

LATİN AMERİKA:

Kolombiya halkı faşist diktatörlüğe ve emperyalizme karşı savaşıyor

Vahşi faşist terörden yılmayan Kolombiya halkı, Kolombiya faşist diktatörlüğü ve Amerikan emperyalizmine karşı gittikçe yaygınlık kazanan bir mücadele yürütmektedir.

Bugün Kolombiya'nın Antioka, Sukra, Koko, Atlantiko, Bolivar, Magdalena ve diğer eyaletlerinde, halkın en iyi evlatları Kolombiya Halk Kurtuluş Ordusu saflarında çarpışmaktadırlar.

Halk Kurtuluş Ordusunun dağlarda yürüttüğü halk savaşının yanı sıra, şehirlerde ve köylerdeki sınıf mücadelesi gittikçe daha yüksek biçimlere doğru yönelmektedir. Gelişmeler geçmişle kıyaslanamayacak derecede büyüktür. Milyonlarca emekçi aktif olarak bu mücadelelerin içinde yer almaktadır. İşçi sınıfı grevler ve gösterilerle, öğrenciler ve öğretmenler boykotlarla sınıf mücadelesinin aktif savaşçılarıdırlar.

Kolombiya köylüleri, çeşitli gösteri yürüyüşleri ve silahlı eylemle bu mücadelelerde yerlerini almaktadırlar.

1 MİLYON İŞÇİNİN KATILDIĞI GENEL GREV

Geçen Eylül ayının ortalarına doğru Kolombiya ekonomisinin çeşitli dallarındaki 1 milyon işçi bir genel grev düzenlediler. İşçiler, ücretlerin yükseltilmesini, yaşama ve çalışma koşullarının düzeltilmesini, iş güvencesinin sağlanmasını istiyorlar ve bunalımın yükünün çalışan yığınların omuzlarına yüklenmesine karşı direniyorlardı. Genel greve katılan işçiler aynı zamanda daha önceki aylarda yapılan gösteriler sırasında tutuklananlara karşı polis ve ordunun faşist uygulamalarını da protesto etmekteydiler. İşçilerin talebi tüm tutukluların serbest bırakılmasıydı.

Faşist diktatörlük her zaman yaptığı gibi, bu kez de terör ve zulme sarılarak direnişi kırmaya yeltendi.

Faşist diktatörlüğün emekçi yığınlara saldırısı Ekim ayının başlarında mücadelelerin daha da yükselmesinin önüne geçemedi. Bogota, Kali, Medelin, Puerto, Barranquarbermenia'da ve Kolombiya'nın diğer şehirlerinde grevci işçiler ve polis kuvvetleri arasında şiddetli çatışmalar meydana geldi.

Bu çatışmalar sırasında yeniden birçok işçinin

Dev.Sa.6'da

Paraguay halkı faşist zulüm ve teröre artan bir direnişle karşı koyuyor

Stroessner(Ştrösner)'in başını çektiği faşist diktatörlük, Paraguay emekçi yığınları üzerindeki baskıyı giderek artırmaktadır; ne var ki, zulmün yoğunlaşması, emekçi yığınların faşist zulme karşı başkaldırışlarını engelleyememekte dir.

Faşist diktatörlük şartlarında bulunan diğer birçok Latin Amerika ülkesinde de olduğu gibi, bugün Paraguay'da halkın tüm demokratik, ekonomik hak ve özgürlükleri gaspedilmiştir.

Stroessner'in birkaç ay önce yaptığı bir açıklama sıkıyönetimin daha uzun bir süre kalacağını göstermektedir.

Paraguay İçişleri Bakanı'nın yaptığı bir açıklamaya göre (Ekim ayının sonuna kadar süren kısa bir zaman aralığında) 350 yurtsever daha faşist zindanlara atılmıştır.

Paraguay zindanlarında yatan özgürlük ve demokrasi savaşçıları, devrimci ve yurtseverler insanlık dışı korkunç işkence ve baskılar altında kavgalarına devam etmektedirler.

Baskılar Paraguay halkının mücadeleye daha da kararlılıkla atılmasına yol açmaktadır.

Paraguay yurtseverlerinin silahlı mücadelesi, faşist diktatörlüğün silahlı güçlerine ağır darbeler indirmektedir. Bunun yanında grevler ve gösteriler giderek yaygınlaşmaktadır.

'ASGARİ ÜCRET' SORUNU

- İŞÇİ SINIFI GERÇEK KURTULUŞA "ÜCRET KÖLELİĞİ"NİN KALKMASIYLA KAVUŞACAKTIR
- ASGARİ ÜCRET HER YERDE UYGULANMALIDIR
- ASGARİ ÜCRET BİR İŞÇİ AİLESİ TEMEL ALINARAK BELİRLENMELİDİR
- ASGARİ ÜCRET FİYAT ARTIŞLARININ ÖNÜNE GEÇMELİ, YENİ FİYAT ARTIŞLARI KARŞISINDA FABRİKALARDA EK PROTOKOLLER YAPILMALIDIR
- BUGÜNKÜ KOŞULLARDA ASGARİ ÜCRET NET OLARAK GÜNLÜK 200 LİRADAN AZ OLMAMALIDIR
- İŞÇİ SINIFI, AÜTK'NUN TESPİT EDECEĞİ GÜLÜNÇ ÜCRETİ TANIMAMALI, KENDİ GÜCÜNE GÜVENMELİDİR

İşçi sınıfına önümüzdeki dönemde ödenecek asgari ücreti yeniden belirlemek için toplanan "Asgari Ücret Tespit Komisyonu" çalışmalarını sürdürüyor. Basına sızan haberlerden ve verilen demeçlerden anlaşıldığına göre, 5 hükümet, 5 işveren ve 5 "işçi" temsilcisinden oluşan AÜTK bugüne kadarki yaptığı toplantılarda bazı "prensip" sonuçlara varmış, fakat önümüzdeki dönemde asgari ücretin ne olması gerektiği konusunda henüz bir karar alamamıştır. Komisyonun 13 Aralık'ta yeniden toplanarak çalışmalarını sürdüreceği açıklanmıştır.

AÜTK'nun çalışmaya başlamasından bu yana, hükümet temsilcilerinden siyasi partilere, sendikalardan basın-yayın organlarına kadar, bütün kuruluş ve örgütler asgari ücret sorunu üzerinde yoğun bir tartışma sürdürüyorlar. Her kuruluş ve bir çok kişi yeni dönemde asgari ücretin ne olması gerektiği üzerinde hesaplar yapıyor, rakamlar yayınlıyor.

ÜCRETLİLER GEÇİNME ENDEKSLERİNE GÖRE FİYAT ARTIŞ ORANLARI

	Ekim 1976 Ekim 1977	Eylül Ekim 1977	Ocak-Ekim 1977
Genel	% 41	% 6,5	% 28,5
Zaruri ve keyif verici maddeler	% 42,1	% 7,2	% 33,5
Isıtma aydınlatma	% 40,5	% 9,3	% 30
Giyim ve ev eşyası	% 40,2	% 5,4	% 25,1
Kiralar	% 50	% 5,9	% 20
Kültür ve eğlence hizmet.	% 53,6	% 3,2	% 40

Komprador burjuvazinin çeşitli kesimleri ve hükümeti oluşturan koalisyon partileri, fiyat artışlarının ücretlerdeki aşırı yükselmeden meydana geldiği demagojisini sürdürerek, asgari ücretin en asgari düzeyde tutulmasını sağlamaya çalışıyorlar. Komisyondaki "işveren" temsilcisi, asgari ücretin günlük 75-80 TL. olması ve farklı bölgelerde farklı asgari ücret tespit edilmesi konusunda diretirken, faşist MC iktidarının Çalışma Bakanı asgari ücretin önümüzdeki dönem için 100 TL olarak tespit edilmesini "savunmaktadır".

Komisyona "işçi sınıfını" "temsilen" katıldığını söyleyen TÜRK-İŞ de asgari ücretin günlük 130 TL. olarak tespit edilmesini istemektedir!

DİSK ise, bir yandan kendisinin komisyona çağrılmamasını eleştirirken, bir yandan da "elektronik beyinle" önümüzdeki dönemde uygulanması gereken asgari ücreti tespit etmekte ve bunları kamuoyuna açıklamaktadır. DİSK yöneticileri, "işçi sınıfının kurtuluşu için" asgari ücretin 5000 TL. civarında olması gerektiğini söylemektedir.

Önümüzdeki dönemde uygulanması gereken asgari ücret sorunu ile ilgili sürdürülen çalışmalar ve yapılan tartışmalar bir kere daha ortaya koymuştur ki, gerek AÜTK'na katılan "hükümet", "işveren" ve "işçi" temsilcileri, gerek DİSK'in başına çöreklenmiş sosyal-faşist sendika ağaları ve gerekse bütün burjuva partileri, ücret köleliğinin devam etmesini, işçi sınıfının mücadelesinin düzenin sınırları içinde hapsedilmesini, işçi sınıfının çeşitli ücret kırıntılarıyla oyalanmasını savunmakta; emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının sömürü ve soygun düzeninin devam ettirilmesi için ortak bir platformda birleşmektedirler.

Bunlar arasında, önümüzdeki dönemde asgari ücret miktarının ne olması gerektiği konusunda ortaya çıkan farklılık görünüşte ve niceldir.

Her iki yılda bir toplanarak işçilerin asgari ücretlerini tespit eden Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun yaptığı, işçi sınıfının sömürülme derecesini yasal olarak belirlemekten başka bir şey değildir. Komisyon, asgari ücreti tespit ederken, işgücüne değerini vermeyi değil, komprador burjuvazinin karını en üst düzeyde tutmayı esas almaktadır. DİSK yöneticilerinin böyle bir komisyonda yer almaması, onların ücret köleliğinin savunucuları olduğu gerçeğini değiştirmemektedir.

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU: ÜCRET KÖLELİĞİNİN KALKMASI

Bütün parti yöneticileri ve sendika ağaları, her zaman olduğu gibi bugün de emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının işçi sınıfı ve bütün halk üzerindeki sömürü ve soygununun, ücret köleliğinin devam etmesini istemekte ve bunun mücadelesini vermektedir. Emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları ekonomik saldırılarla işçi sınıfını ve bütün halkı açlığa ve sefalete mahkum ederken, TÜRK-İŞ ve DİSK gibi sendikaların başına çöreklenmiş sendika ağaları, işçi sınıfının mücadelesinin önüne set çekmeye, onun atılımını kırmaya ve yükselen işçi sınıfı mücadelesini düzenin sınırları içerisinde tutmaya çalışmaktadır. Sorunun sadece asgari ücret tartışmalarıyla sınırlandırılması da bundan ayrı bir şey değildir.

İşçi sınıfı açısından sorunun temeli, ücretlerin azalması veya artması değildir —elbette ki ücret artışları işçi sınıfının yararınadır—, işçi sınıfı açısından sorunun temeli ücret köleliğinin bir bütün olarak ortadan kalkmasıdır. Çünkü modern çağın "ücretli kölesi" işçi sınıfı, emeğinden başka satacak hiç bir şeyi olmayan tek sınıftır. İşçi sınıfı, kapitalistlere sadece emeğini, işgücünü satabilir. Toplumsal zenginlikler, işçi sınıfının emeği, kanı ve canı üzerine kurulmuştur. Her türlü değeri, sermayeyi, toplumsal zenginliği yaratan işçilerin işgücüdür. Kapitalist toplumda tüm değerlerin yaratıcısı işçi sınıfıdır, en fazla ezilen ve sömürülen gene işçi sınıfıdır. Çünkü, büyük fabrikalar ve büyük topraklar, yani üretim araçları büyük kapitalistlerin ve toprak sahiplerinin elindedir. İşçi sınıfı gerçek kurtuluşa ermek için, öncelikle bu üretim araçlarına el koymalı, ücretli emeği, ücret köleliğini kaldırmalıdır. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu burjuvazinin ekonomik ve siyasi egemenliğine son verildiği, proletarya diktatörlüğünün kurulduğu ve proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürüldüğü sosyalist toplumda ve sınıf farklılıklarının ve devletin ortadan kaldırıldığı sınıfsız toplumdadır.

Proletaryanın bütün dünyada gerçek hedefi ve gerçek kurtuluşu budur. Bugün dünya proletaryası sınıf farklılıklarının ve ücretli köleliğin ortadan kalktığı bir toplumsal düzenin mücadelesini veriyor. Bu mücadele içerisinde, proletarya, birçok ülkede burjuvazinin ekonomik ve siyasi egemenliğine son vererek proletarya diktatörlüğünü kurmuştur. Ve proletarya diktatörlüğü altında sosyalizmin inşasını sürdürmektedir.

Bütün dünyada olduğu gibi, ülkemizde de, işçi sınıfının nihai hedefi sınıfsız toplumdur. Türkiye işçi sınıfı, ücret köleliğinin ortadan kalktığı, sınıfların ortadan kalktığı ve insanın insan tarafından sömürülmediği bir toplumda, sınıfsız toplumda gerçek kurtuluşuna kavuşacaktır. Fakat ülkemizde burjuva demokratik devrimi tarihi olarak tamamlanmadığı için, ülkemiz hala yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülke olduğu için, işçi sınıfı, sosyalizmi inşa etmek ve sınıfsız toplumu kurmak için, bütün halkla birlikte, öncelikle bu yarı-sömürge ve yarı-feodal toplumsal yapıya son vermek zorundadır. İşçi sınıfı ve bütün halk emperyalistlerin, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik iktidarını ve faşist diktatörlüğünü devirerek devrimci-demokratik halk diktatörlüğünü kuracak ve devrimi kesintisiz olarak sürdürecektir. İşçi sınıfının önderliğinde devrimci-demokratik halk diktatörlüğünün kurulması, emekçi sınıfların nasırlı elleri üzerinde bağımsız ve demokratik Türkiye'nin gerçekleşmesi, ücret köleliğinin bir bütün olarak kaldırılması, işçi sınıfının gerçek kurtuluşu yolunda atılmış temel bir ön adımdır. İşçi sınıfı, devrimi kesintisiz olarak devam ettirerek, proletarya diktatörlüğü altında sosyalist inşayı sürdürerek kendisinin ve bütün halkın gerçek kurtuluşuna kavuşmasını sağlayacak, insanın insan tarafından sömürülmesini tamamen ortadan kaldıracaktır.

Bu bakımdan, emperyalist ve sosyal-emperyalist sömürü ve baskının devam ettiği, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğinin devam ettiği her şart altında işçi sınıfının gerçek ve temel sloganı "ücret köleliğine son" olmalıdır.

Bütün halkın katıldığı anti-emperyalist ve anti-feodal mücadele aşamasında -UDHD aşaması- proletaryanın sosyalist görevlerini yerine getirmesi, devrimin kesintisiz olarak sürdürülmesinin şartlarının yaratılması, esas olarak, bu temel sloganın kelimenin gerçek anlamıyla benimsenmesine ve işçi sınıfının bu temel slogan çizdiği sınırlar çerçevesinde örgütlenmesine bağlıdır.

Aksi bir durum kişiyi, genel devrim hedeflerini bir kenara bırakarak, işçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesini düzenin sınırları içerisine hapsetmeye, egemen sınıfların çizdiği sınırların olduğu gibi benimsenmesine götürür.

Reformizm dediğimiz şeyin özü de budur zaten.

İşçi sınıfı bu temel sloganın gerçekleşmesi için, emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının ekonomik iktidarının ve faşist diktatörlüğünün yıkılması, demokratik halk diktatörlüğünün kurulması için mücadele ederken, hiç bir zaman, bir takım ekonomik ve siyasi hakların elde edilmesi için mücadeleden vazgeçmez; tersine emperyalistlere, komprador burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı mücadelenin da da ileri bir atılım sağlaması için, "fiziki yıpranma"nın önüne geçmek için belli ekonomik, demokratik ve siyasi haklar sağlamak için mücadele eder, faşist diktatörlüğü yıkmaya yönelen devrimci mücadele, bir mücadele sürecinde, bir takım mevziler sağlar. Devrimin yan ürünleri olarak reformlar doğar. İşçi sınıfı ve onun siyasi öncüsü, reformlar uğruna mücadeleyi reddetmez. Ama bunları devrimin yerine geçiremez, hedefini reformlarla sınırlayamaz.

Reformlar devrimin yan ürünleri olarak ortaya çıkarlar ve proletarya faşist diktatörlüğün yıkılması için "yığınların devrimci hazırlığında" devrimi ilerletmek için reformları kabul eder ve kullanır, reformlar uğruna da mücadele eder.

Nasıl ki işçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesini düzenin sınırları içerisine hapsetmek reformizm ise, aynı şekilde reformlar uğruna mücadeleyi reddetmek de sol-oportünizmdir.

Reformizm de, sol-oportünizm de işçi sınıfının ve onun siyasi öncüsünün kararlılıkla reddeceği iki sapmadır.

İşte ücretlerin yükselmesi (asgari ücretlerin yükseltilmesi de dahil) de işçi sınıfının reformlar uğruna verdiği mücadelenin bir parçasıdır.

İşçi sınıfının siyasi öncüsü, proletarya partisi, sadece işçi ücretlerinin yükselmesi için değil, aynı zamanda işçi sınıfı ve bütün halk üzerindeki ekonomik sömürünün ve siyasi baskının hafifletilmesi, ekonomik buhranın işçi sınıfı ve halk üzerindeki yükünü hafifletilmesi, 8 saatlik işgününün her yerde uygulanması, halkın düşünce, basın ve örgütlenme özgürlüğünün önündeki bütün engellerin kaldırılması vb. için de mücadele eder.

Ücretlerin yükseltilmesi vb. uğruna verilen mücadele, işçi sınıfını "fiziki yıpranmalar"dan korur ve geniş işçi yığınlarının bilinçlenmesini ve devrim mücadelesinde daha büyük bir yoğunlukta katılmasını sağlar.

- 8 SAATLİK İŞGÜNÜ HER YERDE UYGULANMALIDIR
- İŞ KANUNUNDAKİ İŞÇİ SINIFI ALEYHİNE OLAN BÜTÜN HÜKÜMLER İPTAL EDİLMELİDİR
- GREV YASAKLARINA SON VERİLMELİ, LOKAVT YASAKLANMALI; İŞÇİ SINIFINA GENEL GREV, SİYASİ GREV VE DAYANIŞMA GREVİ HAKKI TANINMALIDIR
- TÜM ÇALIŞANLARA GREVLİ, TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI TANINMALIDIR
- HERKESE İŞ, EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET SAĞLANMALI, İŞSİZLİK SİGORTASI KURULMALIDIR

Devrimci proletarya hareketinin, işçi sınıfının temel sloganı ve ücretlerin yükseltilmesi konusundaki siyaseti budur.

Burjuvazi, devlet iktidarını ele geçirerek kendi ekonomik ve siyasi iktidarını kurduğundan bu yana, bütün dünyada, işçi sınıfını daha fazla sömürmek, ücretleri düşürüp, artı-değer oranını sürekli yükseltmek yolunu tutmuştur. İşçi sınıfının mücadele sloganları arasında ise, her zaman, "işgününün kısaltılması" ve "ücretlerin yükseltilmesi" sloganları yer almıştır. Serbest rekabetçi dönemden, emperyalist döneme geçişle birlikte, bir yandan kapitalizmin genel buhranı başlarken, bir yandan da kapitalizmin çelişkileri derinleşmiş ve bunlara yenileri eklenmiştir.

Emperyalizm çağı proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadelenin kızıştığı, bu mücadelenin sömürü oranının yükseltilmesi veya düşürülmesi alanına da yansıdığı bir çağdır. Kapitalizmin genel buhranının başlamasıyla birlikte, emperyalist burjuvazi metropollerde buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını başta işçi sınıfı olmak üzere bütün çalışanların omuzlarına yıkmaya başlamış, buhranın derinleştiği ve kapitalizmin istikrarsızlığının arttığı dönemlerde gerçek ücretleri düşürme yolunda ileri adımlar atmıştır.

Fakat bir yandan işçi sınıfının yoğun mücadelesi sonucunda, bir yandan da emperyalist burjuvazinin, buhranın yükünü daha büyük oranda yarı-sömürge ülkelere kaydırması ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerin talanından elde edilen "değer"in "anavatan"a aktarılması sonucunda, işçi sınıfı belli ekonomik ve siyasi mevzilere sahip olmuş ve bunlara yenilerini katmıştır. Bu ülkelerdeki işçi ücretleri ve yaşama düzeyi yarı-sömürge ülkelere oranla daha yüksektir.

Bizimki gibi yarı-sömürge ülkelerde ise durum farklıdır. Bu ülkelerde sermaye kıt, toprağın fiyatı düşük, hammaddeler bol ve ucuz, işgücü arzı yoğundur. Bunun yanı sıra işçi sınıfının tarihi oluşumu, mücadele ve örgütlenme tecrübesi, emperyalist ülkelere kıyasla daha geridir.

Bu bakımdan bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, işgücü boldur, ve işçi ücretleri daima düşük tutulur. Buhranın derinleştiği ve kapitalizmin istikrarsızlığının arttığı dönemlerde, komprador burjuvazi ve toprak ağaları, buhranın bütün yükünü işçi sınıfının sırtına yüklemeye, gerçek ücretleri düşürmeye, işçi sınıfını açlığa ve sefalete mahkum etmeye çalışırlar.

Bugün olan da budur.

Asgari Ücret Tesbit Komisyonu işte böyle bir dönemde, kapitalizmin buhranının dünya ölçüsünde derinleştiği, ülkemizde ekonomik ve siyasi istikrarsızlığın arttığı, buhranın bütün yükünün başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk kitlelerinin sırtına yüklendiği, fiyat artışlarının periyodik bir hal aldığı, paranın sürekli değer kaybettiği bir dönemde yeni bir asgari ücret tesbit etmeye çalışmaktadır.

Fakat AÜTK'nun önümüzdeki dönem için tesbit edeceği asgari ücret şimdiden bellidir. Komisyonun tesbit edeceği asgari ücret, tıpkı geçmiş yıllarda olduğu gibi, hayat pahalılığının çok gerisinde kalacak, milyonlarca işçiyi bir kere daha açlığa ve sefalete mahkûm edecektir.

GEÇMİŞ YILLARDAKİ ASGARİ ÜCRET UYGULAMASI:

Ülkemizdeki ilk asgari ücret uygulaması 1921 yılında gerçekleşmiştir. Savaş yıllarında Ankara hükümeti "Havzai Fahmiye Amelesi Hakkındaki Kanun" adıyla bir yasa çıkarmış, ve sadece bir işyerinde uygulanacak asgari ücretin tabanını belirlemişti. Bu işyeriyle ilgili asgari ücret tesbiti daha sonra çıkarılan "Türk İş Hukuku"na ait bir kanunla genelleştirilmiş, fakat bu kanun 1951 yılına kadar uygulanmamıştır. 1951 den sonra çıkarılan bir kanunla da, bir asgari ücret tesbit edilmiş, fakat tarım işçileri bu asgari ücretin dışında tutulmuştur. Bu asgari ücret her bölgede farklı bir şekilde uygulanmıştır.

Daha sonra iş kanunu'na 1967'de yeni hükümler girmiş ve asgari ücretle ilgili bu yeni hükümler 1968 yılında uygulanmaya başlamıştı. Asgari Ücret Yönetmeliği'ne göre oluşturulan Asgari Ücret Tesbit Komisyonu, ilk asgari ücreti 1969'da tesbit etmiştir. AÜTK, Türkiye'yi altı bölgeye ayırmış, ve en yüksek asgari ücreti İstanbul için günlük 19,50 lira olarak tesbit etmiştir. Asgari ücretin yeniden tesbiti yasaya göre 1971 yılında yapılması gerekirken, 1972'de tesbit edilmiş ve asgari ücret günlük 30.- lira olarak bağlanmıştır. Daha sonra 1974'de bölgeler esası ortadan kaldırılmış ve tüm Türkiye için asgari ücret 40.- lira olarak belirlenmişti. 1976'da ise 16 yaşından büyük işçiler için 60.- lira, daha küçük yaştakiler için ise 50.- lira olarak tesbit edilen asgari ücret, tarım sektöründe çalışanlara getirilen ayrıcalıkla yetişkinler için 50.-, çocuklar için ise 42.50 lira olarak belirlenmişti.

Bugün halen bu asgari ücret sistemi uygulanmaktadır.

Açık ki bugünkü asgari ücret, artık artan hayat şartlarının, para değerindeki düşmelerin çok gerisinde kalmıştı. Fakat asgari ücret sorunu sadece bununla sınırlı değildir. Egemen sınıflar ve onların sözcüleri, sorunu sadece mevcut asgari ücretlerin artırma oranının tesbitiyle sınırlayarak, sorunun diğer yanlarını gözden kaçırmaya çalışmaktadırlar.

Halbuki işçi sınıfı açısından sorun, sadece asgari ücretin şu veya bu miktar artması değil, bununla birlikte asgari ücret sisteminin de değişmesidir.

İşçi sınıfı, bugün, asgari ücretlerin yaşamını sürdürebilecek bir düzeye yükseltilmesi için mücadele ederken, aynı zamanda da asgari ücretlerin her yerde uygulanmasını, asgari ücretlerin bir işçi ailesi temel alınarak belirlenmesini istemektedir.

ASGARİ ÜCRET HER YERDE UYGULANMALIDIR:

Egemen sınıflar bugüne kadar uygulayageldikleri asgari ücret politikasıyla, işçi sınıfını coğrafi olarak bölmüşler, asgari ücreti bölgesel esaslara göre tesbit etmişlerdir. İşçi sınıfının sayıca güçlü, kısmen örgütlü ve belli bir mücadele tecrübesinin olduğu bölgelerde asgari ücretler daha yüksek tutulurken, işçi sınıfının sayıca az, örgütsüz ve dağınık olduğu bölgelerde asgari ücretler daima düşük bir seviyede belirlenmişti. Örneğin 1969 AÜTK, Türkiye'yi altı bölgeye ayırmış ve en yüksek asgari ücreti İstanbul için günlük 19.50 lira olarak tesbit etmiştir. Fakat işçi sınıfının hızla bilinçlenmesi ve mücadelesi sonucunda, 1974 yılında bölgesel esası ortadan kaldırarak tüm Türkiye için tek bir asgari ücret tesbit etmek zorunda kalmışlardır. Bugün de komprador burjuvazi ve onun siyasi temsilcileri tüm Türkiye için tek bir asgari ücret politikasının kaldırılarak, eski sisteme geri dönülmesini savunmaktadırlar. Ama işçi sınıfının kazandığı hakları kolay kolay geri vermeyeceğini bilen egemen sınıflar, bugün böyle bir geri dönüşe geçemiyorlar.

Egemen sınıflar bugüne kadar sadece her bölgede farklı bir asgari ücret politikasını uygulamamışlar, aynı zamanda sanayi işçileri için farklı bir asgari ücret, tarım işçileri için de farklı bir asgari ücret belirlemişlerdir. Tarım işçileri için belirlenen asgari ücretin miktarı daima düşük tutulmuştur. Bugün hala yürürlükte olan asgari ücret uygulamasına göre sanayi işçilerinin ücreti günlük 60.- lira tarım işçilerininki ise 50.-liradır.

Bunun yanında, bugüne kadar, yetişkinler için farklı, çocuklar için farklı bir asgari ücret uygulanmıştır. Örneğin bugün sanayi kesiminde büyükler için asgari ücret 60 lira 16 yaşından küçükler için 50 liradır. Bu miktar tarım kesiminde sırasıyla 50. lira, 42,50 liradır.

Bugün çalışmalarını sürdürmekte olan AÜTK'nun gene bu yönde bir karar vereceği, tarımda ve sanayide çalışan işçiler için ve farklı yaştaki işçiler için farklı miktarda bir asgari ücret tesbit edeceği açıktır.

Ve hepsinin ötesinde, bugün asgari ücret işçi sınıfının bütünü için değil, sadece bir bölümü için uygulanmaktadır. Asgari ücret tarım kesiminin büyük bir bölümünde hiç uygulanmazken, 2 milyon sendikalı işçiden ancak 740 bini asgari ücretten yararlanmaktadır. Bunun dışında kalan büyük bir işçi kitlesi asgari ücretin de altında bir ücret ile çalışmaktadır.

Bunun için asgari ücret sistemi değiştirilmeli, asgari ücret her yerde uygulanmalı, hiç bir ücret asgari ücretin altında olmamalıdır. Yaş ve cinsiyet farkı gibi ekonomi dışı etkenler üretim belirlenmesinde etkili olmamalıdır.

ASGARİ ÜCRET BİR İŞÇİ AİLESİ TEMEL ALINARAK BELİRLENMELİDİR:

Egemen sınıflar bugüne kadar hep bir işçiyi temel alacak asgari ücreti belirlemişler ve uygulamışlardır.

Halbuki altında Türkiye'nin de imzası bulunan İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nde, ücretin teshitinde bir işçi ailesinin temel alınması gerektiği vurgulanmaktadır. Beyanname'nin 23/3. maddesinde şöyle denilmektedir:

"Çalışan her kimsenin kendisine ve ailesine insanlık haysiyetine uygun bir yaşayış ve herkesin her türlü sosyal koruma vasıtasıyla da tamamlanan adil ve elverişli bir ücret hakkı vardır."

Burjuvazi kendisinin, kendisi için koyduğu "hükümleri" dahi çiğneyerek asgari ücreti tek bir işçiyi temel alarak belirlemekte ve işçi ailesini açlığa ve sefalete mahkûm etmektedir.

AÜTK "bugüne kadar yaptığı gibi bu defa da, asgari ücretin hesaplanmasında bir işçi ailesini değil, "çalışan" işçiyi temel alacağı açıktır.

İşçi sınıfının "fiziki yıpranmalar" dan korunması ve yaşama düzeyinin yükselmesi için asgari ücretin belirlenmesinde, bir işçi ailesi, yani işçi, eşi, çocukları ve bakmakla yükümlü olduğu yakınları temel alınacaktır. İşçi sınıfının talebi budur.

ASGARİ ÜCRET FİYAT ARTIŞLARININ ÖNÜNE GEÇMELİDİR:

Bugünkü fiyat artışlarıyla, mevcut asgari ücret artık devede kulak kalmıştır.

1977 yılı içerisinde genel fiyatlarda % 41'lik bir artış olmuştu. Bu gerçeği faşist MC hükümeti parlamentoya "sunduğu" 1978 ekonomik programında da kabul etmektedir. Programda 1977 yılının Haziran ayına kadar fiyatlardaki artışın % 35 olduğu belirtilmekte ve bu artışın yıl sonuna kadar % 45'i bulacağı açıklanmaktadır. Bir yıl içerisinde zorunlu ihtiyaç maddelerinin fiyatlarında meydana gelen olağanüstü artışlarla ücretler fiyatların fersah fersah gerisinde kalmıştır.

Üstelik aynı yıl içerisinde para bir kaç kez devalüe edilmiş ve paranın satınalma gücü düşmüştür.

Bir yandan fiyat artışları, bir yandan da paranın değer kaybetmesi sonucunda gerçek ücretler düşmüştür. DPT bir yıl içersinde gerçek ücretlerdeki düşüşü % 13.6 olarak hesap etmektedir.

Bu durumda asgari ücret yükseltilmeli ve fiyat artışının önüne geçmelidir.

Önümüzdeki dönemde fiyat artışları ve para değerindeki düşmeler devam edeceğinden, bugünkü şartlarda yeni bir asgari ücret tesbit edilmiş olsa bile gerçek ücretler yeniden düşecektir. Onun için yeni fiyat artışları karşısında fabrikalarda ek protokoller yapılmalıdır.

SONUÇ:

Yukardan beri saydığımız sebeplerden dolayı, bugünkü koşullarda asgari ücret net (günlük) 200.- liradan az olmamalıdır. Ve bu asgari ücret her yerde uygulanmalıdır.

Ancak, işçi sınıfı açlık ve sefaletin pençesinden kurtulmak için, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının tesbit ettiği asgari ücrete boyun eğmemeli, AÜTK'nun tesbit edeceği gülünç ücreti tanımamalı, hiç bir hakkın kendisine bahşedilemeyeceğinin bilinciyle ücretlerini artırmak, yaşama ve çalışma şartlarını düzeltmek için birlik ve mücadelesinin gücüne güvenmelidir.

İşçi sınıfı ücretlerin yükseltilmesi, çalışma ve yaşama şartlarının düzeltilmesi sorunlarının bu sömürü ve zulüm düzeninde kesin çözüme ulaşamayacağını kavrayarak, bağımsız ve demokratik bir toplumun, arkasından da sosyalist toplumun ve sınıfsız toplumun gerçekleştirilmesi için mücadeleye atılmalıdır.

☆ KEMALİSTLER, ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞINDA ESAS OLARAK, TOPRAK AĞALARIYLA SIKI BAĞLARI OLAN TÜRK MİLLİYETİNE MENSUP TEFECİ TİCARET BURJUVAZİSİNİN TEMSİLCİSİ OLARAK HAREKET ETTİLER. BU SINIF BİR ÖLÇÜDE BURJUVALAŞMIŞ OLMAKLA BİRLİKTE, PRE-KAPİTALİST BİR KARAKTER DE TAŞAMAKTAYDI VE VARLIĞINI SÜRDÜRMESİNİ ESAS OLARAK EMPERYALİZMİN VARLIĞINA BORÇLUYDU. BU YÜZDEN ŞARTLARIN ZORLAMASIYLA ONA KARŞI MÜCADELE EDERKEN BİLE AYNI ZAMANDA UZLAŞMACIYDI. SONUNDA İKTİDARI ELE GEÇİRİNCE, TEKRAR EMPERYALİZMLE İTTİFAK KURMA YOLUNU TUTTU. VE BU SINIFIN EN ÜST KESİMLERİ BİR SÜREÇ İÇİNDE KOMPRADORLAŞARAK, İNGİLİZ, FRANSIZ EMPERYALİSTLERİNİN İŞBİRLİKÇİSİ BÜYÜK BURJUVALAR HALİNE GELDİLER.

☆ ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞINI İZLEYEN İLK YILLARDA, SAVAŞ İÇİNDE KAZANILMIŞ BİR KISIM DEMOKRATİK HAK VE MEVZİLER HEMEN ORTADAN KALDIRILMIŞ DEĞİLDİ. ANCAK BÜYÜK BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARI BUNLARA BÜREKLİ OLARAK SALDIRDI, BUNLARI İYİCE KISITLADI VE NİHAYET 1925 YILINDA DOĞU'DAKİ KÜRT ULUSAL AYAKLANMASI BAHANE EDİLEREK ÇIKARILAN TAKRİR-İ SÜKUN KANUNUYLA, AZGIN BİR TERÖRÜN HÜKÜM SÜRDÜĞÜ GERİCİLİK YILLARI BAŞLAMIŞ OLDU. BUNU BİR SÜREÇ İÇİNDE DEVLETİN FAŞİSTLEŞTİRİLMESİ İZLEDİ. YUKARDAN AŞAĞI VE HAKİM SINIFLAR ELİYLE ADIM ADIM GERÇEKLEŞTİRİLEN BU İŞLEM, ÖZELLİKLE 1929 BUHRANININ PATLAK VERMESİYLE HIZLANDI VE DEVLETİN FAŞİSTLEŞTİRİLMESİ İŞİ ESAS OLARAK BUHRAN YILLARINDA GERÇEKLEŞTİRİLDİ.
KEMALİST FAŞİST-FEODAL DİKTATÖRLÜK ALTINDA, İŞÇİ-KÖYLÜ VE DİĞER EMEKÇİ YIĞINLARI, EZİLEN KÜRT MİLLETİ, HER TÜRLÜ HAKTAN YOKSUN OLARAK İNSAFSIZ BİR SÖMÜRÜ, BASKI VE ZULME TABİ TUTULDULAR.

Türkiye`de demokratik devrim ve gelişmesi

TÜRKİYE'NİN YARI-SÖMÜRGE OLUŞ SÜRECİ

Osmanlı Toplumu, feodal üretim ilişkileri içine oldukça gecikmiş olarak girdi. (8 . 9. yy.) Bunun yanında, o, merkezi feodal bir toplum olmak özelliğini de taşıyordu ve gelişmesi doğu toplumuna özgü bürokratik ve militarist özelliklerin aşırı bir gelişmesiyle birlikte gerçekleşti. Ayrıca sahip olduğu despotik yapı, Osmanlı toplumunda kapitalist üretim ilişkilerinin ortaya çıkmasını ve gelişmesini oldukca güçleştirmekteydi.

18. yüzyılda Batı Avrupa'da sanayi devrimi gerçekleşirken, Osmanlı toplumunun bağrında kapitalist üretim ilişkileri daha henüz şekillenmemişti bile. Sanayi devrimi gelişmiş Batı Avrupa ülkelerinde kuvvetli bir yayılma eğilimi yarattı. Bu, sömürgecilik siyasetinin güç kazanması demekti. Lenin, *"kapitalist sanayinin hızla geliştiği bütün ülkeler kendilerine sömürgeler bulmak zorundadırlar"* der. Bu yayılma eğilimi, sömürgecilik ve batının ucuz sanayi mallarının bütün dünyaya ihracı, Osmanlı toplumunu da etkiledi ve ülke dünya kapitalizminin çarkına takıldı. Bu gelişme, bir yanda doğal bir karakter taşıyan feodal Osmanlı ekonomisinin bir ölçüde parçalanmasına, meta ekonomisinin gelişmesine,el zanaatlarına dayanan feodal Osmanlı sanayisini batının gelişmiş kapitalist teknikle üretilen sanayi mallarının rekabeti karşısında tutunamayarak çökmeye başlamasına ve zanaatkarların mülksüzleşmesine, yani ülkede kapitalizmin gelişmesinin şartlarının yaratılmasına yol açarken; diğer yandan ülkenin ekonomik, mali ve siyasi bağımsızlığını adım adım yok etmekte ve onu giderek sömürgeleşme yoluna sokmaktaydı (yani yarı-sömürge ülke haline getirmekteydi). Gelişmenin bu yönü, ülkenin bağımsız bir kapitalist gelişme yoluna girmesini imkansız kılıyor ve arkadan gelecek olan finans kapital ihracının gerçekleşmesi için "toprağı temizlemek" vazifesini yerine getiriyordu.

Batı Avrupa'da üretilen sanayi mallarının ülkeye girmesine ve ülkenin Batı Avrupa ülkelerinin hammadde ihtiyacını karşılamaya başlamaları üzerine, içerde komprador bir zümre oluşmaya başladı. Bunlar batılı kapitalist şirketlerin ülkedeki ajanlığını yapıyor ve onların çeşitli ekonomik ve ticari ilişkilerini yürütüyorlardı.

Kapitalist şirketler ve kompradorlar sanayi mamüllerinin ülkenin en uzak bölgelerine kadar yayılabilmesini sağlamak ve hammadde teminini kolaylaştırmak için tefeci tüccarlarla da işbirliğine gittiler. Ve böylece ülke çapında kapitalist şirketler hesabına çalışan bir komprador ve tefeci-tüccar şebekesi kuruldu.

Daha rekabetçi dönemde "kapitalizmin yüksek derecede bir olgunluk kazandığı"gelişmiş kapitalist ülkelerde sermaye ihracı zorunluluğu doğmuş ve sermaye ihracı olgusu ortaya çıkmış bulunuyordu. Ama bu dönemde sermaye ihracı henüz belirleyici özellik kazanmış değildi ve bir zorunluluk haline gelmemiş bulunuyordu.

Osmanlı Devleti, batılı kapitalist ülkelerden ilk borcu 1854'de aldı, bunu diğerleri izledi. İngilizler 1863 yılında mali işlerini yürütmek için Osmanlı Bankası'nı kurdular ve daha sonra ülkede bazı yatırımlara giriştiler. 1885 yılına gelindiğinde, devlet artık borçlarını ödeyemeyeceğini ilan etmişti ve batılı kapitalist ülkeler tarafından borçların tahsili amacıyla ülkenin belli başlı gelir kaynaklarına elkoyan Düyun-u Umumiye kurulmuş bulunuyordu. Ülke her geçen gün sömürgeleşme doğrultusunda daha da ileri noktalara sürüklenmekteydi.

20. yüzyıl başlarına gelindiğinde batıda rekabetçi kapitalizmin tekelci kapitalizm, emperyalizm haline dönüşmesi esas olarak tamamlanmış,buna bağlı olarak da çeşitli emperyalist devletlerin, Osmanlı devletinin yağmalanmasından pay almak için yürüttükleri mücadele iyice kızışmış bulunuyordu. Ülkeye mali sermaye ihracı iyice yoğunlaşmıştı.

Bu gelişme, ülkede emperyalizmin uzantısı, komprador nitelikte bir tekelci kapitalizmin gelişmesine yol açtı. Bu temel üzerinde de eski kompradorlar kapitalist ve tekelci bir karakter kazanmaya başladılar. Böylece komprador bir büyük burjuvazi doğdu. Emperyalist sermaye ihracı ve ülkede emperyalizmin uzantısı bir kapitalizmin gelişmesi, doğal olarak feodalizmin bir ölçüde de olsa çözülmesini ve parçalanmasını getirdi. Bu da ülkede bir süreç içinde feodalizmle kapitalizmin içiçe olduğu bir yapı şekillenmesi sonucunu doğurdu. Yani eski feodal Osmanlı toplumu geri yarı-feodal bir topluma dönüştü. Yarı-sömürge ve yarı-feodal bir toplum haline geldi.

Emperyalizm her alanda tam bir gericilik demektir. O, bir yandan sömürüsünü yoğunluştırmak ve kendine pazar açmak için kapitalizmi geliştirir ve feodal üretim ilişkilerini bir ölçüde de olsa çözerken, öte yandan ve esas olarak feodalizmle ittifak kuruyor (kompradorlarla feodallerin ittifakı bunun yansımasıdır) onu kendine tabi kılıyor ve feodal üretim ilişkilerinin tasfiyesini önlüyordu. Yine de bütün bu gelişmeler sonucu meta ekonomisi bir ölçüde gelişti ve manifaktür aşamasında da olsa milli bir kapitalizm toplumun bağrında uç verdi.

Osmanlı devletinde burjuva demokratik fikirlerin bir ölçüde de olsa ortaya çıkması ve yayılması ülkenin batı kapitalizminin çarkına takılmasından sonraya rastlar. Özellikle batılı kapitalist ülkelerin talepleri ve çıkarları doğrultusunda komprador-feodal bürokratlar eliyle üstyapıda birtakım düzenlemelerin gerçekleştirilmesini sağlayan "tanzimat" ve "islahat" hareketlerinden sonra bu fikirler daha da yayıldı. Bu gelişmeye paralel olarak özellikle yüksek bürokratlar ve aydınlar arasında bir kısım batılı ülkelerin de desteklediği liberal-anayasacı bir akım doğdu. 1876 Anayasası, bu güçlerin sultan üzerindeki baskıları sonucu ilan edildi. Anayasa sultanın yetkilerinin hemen hiç birine dokunmuyordu. Kurulan meclis ise yetkisizdi. Ve temsili bir özellik taşımaktan uzaktı. Abdülhamid , ertesi yıl savaş durumunu bahane ederek bu göstermelik meclisi de kapattı ve anayasayı da yürürlükten kaldırdı.

Halk üzerindeki baskı, zulüm ve katliamı iyice yoğunlaştıran despot rejim emperyalizme geçiş süreci içinde bulunan batılı ülkelerin her birini çeşitli tavizler vermeye dayanan "denge" politikası güderek iktidarını 33 yıl sürdürmeyi başardı.

TÜRKİYE'DE DEMOKRATİK DEVRİM SÜRECİ 1908 BURJUVA DEVRİMİYLE BAŞLADI:

1905 Rus Devrimi, Asya'da ve Doğu Avrupa'da burjuva demokratik devrimler çağını başlattı ve bu devrimin etkisiyle doğudaki burjuva demokratik hareketlerde belirli bir yükselme görüldü. Bu durum Osmanlı İmparatorluğu için de geçerliydi.

Bir yandan Balkanlar'da ve Rumeli'de ezilen milletlerin ulusal kurtuluş mücadeleleri hızlanırken,diğer yandan İstanbul'da genellikle yabancı şirketlerin elinde bulunan işletmelerde grevler ve Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde yerel halk ayaklanmaları kendini gösteriyordu. 1908 Devrimi bu mücadelelerden destek alan ve özellikle Rumeli'de güçlü olan ordu içindeki devrimci hareketin başarıya ulaşması ile gerçekleşti,

Lenin, 1908 Temmuzunda bu konuyla ilgili olarak şunları yazıyordu: ""*Türkiye'de Jön Türklerin başını çektiği ordudaki devrimci hareket başarı sağlamıştır.Gerçi bu sadece bir yarım zaferdir, hatta o bile değildir. Çünkü Türkiye'nin II. Nikolası, ünlü Türk Anayasası'nı yeniden yürürlüğe koyma vaadiyle şimdilik durumu kurtarmıştır.Her ne kadar bir devrimde böyle yarım zaferler eski rejimin vermek zorunda kaldığı bu gibi tavizler iç savaşın daha geniş halk yığınlarını harekete katan, yeni ve çok daha kesin, çok daha sert dalgalanmaların en sağlam teminatıdır."* (29)

Türkiye'de burjuva demokratik devrim sürecini başlatan ve esas olarak milli ticaret burjuvazisi tarafından desteklenen 1908 devrimi geniş halk yığınlarının ayaklanmasına dayanan köklü ve güçlü bir devrim, bir halk devrimi değildi. Bu yüzden, sonuç olarak, 1876 Anayasası tekrar yürürlüğe konmasına ve 1876'dakine benzer bir meclis kurulmasına karşılık saltanat hakimiyetini devam ettirdi. Eski monarşi, meşruti-monarşi haline geldi. Ülkenin yarı-sömürge, yarı-feodal yapısında bir değişiklik olmadı.

İttihat ve Terakki, iktidardan kendi de pay aldıktan sonra, gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadelesi, işçi sınıfı hareketi ve halk muhalefetini bastırmaya yönelik bir zorbalık rejimi kurdu.Cemiyetin izlediği ekonomik siyasetin koruyucu kanatları altında, bir avuç tüccar palazlandı ve bunlar bir kısım bürokratla birlikte kompradorlaştılar. İttihat ve Terakki, esas olarak Alman işbirlikçisi bir siyaset izledi.

Lenin, 1905 Rus devrimiyle 1908 Jön Türk devrimini karşılaştırırken şunları söylüyordu: *"Portekiz ve Türk devrimlerini (1908) burjuva devrimleri olarak kabul etmek besbelli kaçınılmaz bir şey olacaktır, ama bu devrimlerin her ikisi de "halk devrimi" değildir. Çünkü halk yığınları halkın geniş çoğunluğu kendine özgü ekonomik ve politik taleplerle aktif, bağımsız ve hissedilir bir biçimde bu devrimler içinde görünmezler. Buna karşılık 1905-1907 Rus burjuva devrimi, Portekiz ve Türk devrimlerinin zaman zaman kazandıkları kadar başarılar kazanmış olmaksızın söz götürmez bir biçimde "gerçek bir halk devrimi oldu" oldu, Çünkü halk yığınları, halkın, baskı ve sömürü altında bunalmış en derin aşağı toplumsal tabakaları kendiliklerinden ayaklanmış ve devrimin bütün gidişi üzerinde, kendi isteklerinin yıkılmakta olan eski toplum yerine kendi gönüllerince yeni toplum kurma girişimlerinin izini bırakmışlardır."* (30)

Alman işbirlikçisi İttihat ve Terakki yönetimi, I. emperyalist paylaşım savaşına Alman emperyalizminin saflarında katılarak ülkeyi kana boğdu.

Savaş sonunda Alman emperyalizminin başını çektiği blokun yenilgisi ve ülkenin teslim olması, imparatorluğun parçalanmasını Alman emperyalizminin işbirlikçisi ittihatçı, komprador-feodal kliğinin yerini İngiliz-Fransız işbirlikçisi itilafçı kliğin almasını getirdi. Anadolu'nun çeşitli yerleri işgal edildi. Meşruti-monarşik devlet cihazı önemli ölçüde işlemez hale geldi ve dağılmaya başladı.

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI, MİLLİ DEVRİMCİ BİR SAVAŞ, AYNI ZAMANDA DA GÜÇSÜZ VE YARIM KALMIŞ BİR BURJUVA DEVRİMİYDİ;

Anadolu, bu dönemde feodal, yarı- feodal üretim ilişkilerinin egemen olduğu geri bir tarım ülkesi görünümündeydi. Nüfusun ezici bir çoğunluğunu meydana getiren köylülük, emperyalizmin, toprak ağalarının, mültezimin, tefeci-bezirganın ağır sömürüsünden, devlete ödediği aşarın ağır yükünden ve ardı arkası gelmeyen haksız savaşlarda kırılmaktan perişan bir durumdaydı. Kırsal nüfusun yaklaşık olarak yüzde beşini oluşturan irili ufaklı toprak ağaları, ekilen toprakların yüzde altmışbeşini ellerinde bulunduruyorlardı.Köylülüğün dörtte üçünden fazlasını yoksul köylü tabakaları meydana getirmekteydi.

Sanayi, madencilik, gıda sanayi, halıcılık, dokumacılık, dericilik, toprak ve ağaç sanayi gibi dallarda faaliyet gösteren küçük kuruluşlardan ibaretti. 1913'de yapılan bir sayıma göre, bu işyerlerinin toplam sermayesinin yüzde 85'i yabancı kaynaklıydı. Yerli sermayeyle kurulmuş işyerleri ise, çoğunlukla toprak ağaları ve tefeci-ticaret burjuvazisinin yan yatırımlarından oluşmuş, çoğu manüfaktür seviyesindeki kuruluşlardan ibaretti.

Kapitalizmin ve iç pazarın gelişmesinde önemli bir etken olan ulaştırma şebekesi de çok yetersizdi ve savaş yıllarında bakımsızlıktan iyice harap olmuştu. Mevcut demiryollarının hemen hemen tamamı yabancı şirketlerin mülkiyetindeydi.

Emperyalist işgal durumunun ortaya çıkmasıyla birlikte, Türkiye, kısmen sömürge, kısmen yarı-sömürge bir ülke haline geldi ve Anadolu halkının emperyalist düşmana karşı silahlı mücadelesi başladı. Silahlı direnme kısa zamanda bütün işgal bölgelerine yayıldı. Ulusal bağımsızlık savaşı gelişmeye başladı.

Bu savaş karşısında belli başlı toplumsal güçlerin aldıkları tavırlar şöyleydi:

Merkezi feodalite, İngiliz-Fransız işbirlikçisi komprador klik, bunlara bağımlı Anadolu'da yerleşik bir kısım azınlık milliyetlere mensup ticaret burjuvazisi ve bazı yerel büyük toprak ağaları, işgalci İngiliz-Fransız emperyalistlerinin ve onların maşası işgalci Yunan ordusunun saflarında yer aldılar.

İşçi sınıfı, köylülük, şehir küçük burjuvazisi, emperyalist işgal şartlarında, ellerindeki mevzileri kaybetmek tehlikesiyle karşı karşıya kalan ve genellikle bağlı oldukları Alman yanlısı komprador klik tasfiye edilmiş ve Alman emperyalizmi ise çökmüş olduğundan emperyalizmle bağları -geçici olarak da olsa- geniş ölçüde kopmuş bulunan Türk tefeci ticaret burjuvazisi ve işgal şartlarında, merkezi feodalite, azınlık milliyetlere mensup yerel unsurlar ve işgalci Yunan ordusuyla çelişkileri derinleşmiş yerel küçük ve orta toprak ağaları ise şu veya bu ölçüde ulusal güçleri oluşturuyorlardı. Bunlar ulusal kurtuluş savaşının örgütlenmesinde faal rol oynadılar.

Başını sultanın çektiği İngiliz ve Fransız emperyalizmine bağımlı komprador-feodal klik, işgalci emperyalistlerle tam bir işbirliği içindeydi. Buna karşılık savaş içinde kaderini Alman emperyalizmine ve İttihat Terakki'ye bağlamış olan kompradorlar, bu emperyalist ülkenin uğradığı ağır yenilgi sonunda geçici olarak sömürgeleştirilmesine ve Türkiye'nin belli başlı ticaret merkezlerinin İngiliz-Fransız işgaline uğramasına bağlı olarak geniş ölçüde tasfiye edilmiş bulunuyorlardı. İçlerinden küçük bir azınlığın İngiliz-Fransız emperyalizmiyle bütünleşmeyi başarabilmesine karşılık, büyük çoğunluk tasfiye edilmiş,bu kliğin başları yurtdışına kaçmışlardı. Daha sonra ulusal kurtuluş savaşı gelişmeye başladıkça bunların bir kısmı Ankara'ya geçti ve kurulmakta olan yeni devleti kontrolleri altına almaya çalıştılar.

Anadolu'nun feodal ve yarı-feodal toprak ağaları işgal karşısında başlangıçta kararsızlık içindeydiler. Bunların, özellikle de büyük toprak ağalarının dışında kalanların merkezi feodalite ve emperyalizmle aralarında bir çelişme olmakla birlikte, bu çelişme uzlaşmaz bir çelişme değildi. Ancak işgal bölgelerinde gelişen durum ve ulusal çelişmelerin şiddetlenmesi bu unsurların büyük bir bölümünü, giderek ulusal saflara katılmaya itti. Şöyleki; Yunan ordusunun Batı Anadolu'da işgal ettiği bölgelerde genellikle bütün Türk milliyetine mensup unsurlar üzerine uyguladığı baskı (bir avuç hain dışında) zaman zaman bir katliam ve yağma politikasına dönüşüyordu. Anadolu'nun Doğu ve Güney doğusunda yaşayan, ancak, dünya savaşı sırasında sürülmüş, katledilmiş ve mallarına elkonulmuş bulunan Ermeniler, Fransız işgal ordusu ile birlikte ve çoğu zaman onun üniforması altında geri dönmeye başlamışlardı ve adı geçen bölgede bir Ermenistan devleti kurulması kararlaştırılmıştı. Bu durum, mahalli toprak ağalarının ve Ermenilerin elkonulan mallarıyla zenginleşen unsurların hayati menfaatlerini doğrudan tehdit etmekteydi. Karadeniz kıyılarında İngiliz işgal kuvvetlerinin koruması halinde, Rumları hakim ulus haline getirecek bir Pontus Rum Devleti kurulması yolundaki çabalar yoğunlaşıyordu. Bütün bunlar yerel feodallerin büyük bir çoğunluğunu işgalci emperyalist güçlere ve onlarla işbirliği yapan unsurlara karşı direnmeye itiyordu. Lenin,1921 yılında 8. Rusya Genel Sovyetler Kongresine sunduğu raporda,*"Bugün siyasette başta gelen etken, galipler arasında olmamak bahtsızlığına uğrayan halklara karşı emperyalistlerin giriştiği şiddet hareketidir. Emperyalizmin şiddet hareketi, bütün ezilen milletler arasında daha sıkı ilişkilere, ittifaka ve dostluğa yol açmaktadır"*(31)diyordu.

Bununla birlikte sultana bağlı kalan bir kısım büyük feodaller, bağımsızlık savaşına karşı çıktılar ve emperyalistlerin büyük desteğiyle işgal bölgeleri dışında kalan yerlerde ulusal kuvvetlere karşı ayaklanmalar düzenlediler. Anzavur, Düzce, Bolu, Hendek, Konya-Delibaş, Yozgat-Çapanoğulları gerici ayaklanmaları böyle ortaya çıktı.

Bu dönemde ülkede yabancı sermayenin baskısı altında, gelişme imkânları kısıtlı, cılız ve güçsüz bir milli burjuvazi vardı. Bu sınıf esas olarak tefeci - ticaret burjuvazisi niteliği taşıyordu. Milli bir sanayi burjuvazisi ise yok denecek kadar azdı. Tefeci-ticaret burjuvazisi karakteri icabı, milli burjuvazinin emperyalizmle, feodalizmle en sıkı bağlara sahip, hatta varlığı büyük ölçüde bu güçlerin varlığına bağlı kesimini oluşturur ve siyasi planda onun sağ kanadını teşkil eder. Bununla birlikte yerel feodalleri geniş ölçüde ulusal kurtuluş savaşı saflarına katılmaya iten sebepler, yerel feodallerle zaten sıkı bağlara sahip olan Türk milliyetine mensup tefeci ticaret burjuvazisi için de geçerliydi. Ayrıca bu unsurlar, özellikle İttihat Terakki yanlısı Almancı komprador kliğin yanında toplanmış oldukları için , bu kiliğin geniş ölçüde tasfiye edilmesiyle birlikte, emperyalizmle olan bağlarını da geçici bir süre için olsa bile kaybetmiş bulunuyorlardı. Bütün bunlar, özellikle demiryoluyla deniz ulaşımının elverişli olduğu merkezlerde İngiliz-Fransız emperyalizminin desteğini arkalarına almış bulunan azınlık milliyetlere mensup tefeci ticaret burjuvazisiyle, bu topraklarda kendi ulusal devletini kurmaya çalışan Türk milliyetine mensup tefeci ticaret burjuvazisi arasındaki çatışmayı yoğunlaştırıyor ve ikincileri artan bir biçimde "Müdafaa-i Hukuk" (Hakların Savunulması) için ulusal kurtuluş saflarına itiyordu.

Bu tefeci ticaret burjuvazisi, yerel orta ve küçük toprak ağalarıyla birlikte milli mücadelenin örgütlenmesinde rol oynadı ve ona önderlik etti. Ayrıca kurtuluş savaşının yöneticisi durumunda olan bürokratların ve burjuva aydınlarının bir çoğu da, esas olarak bu sınıfın çıkarlarının temsilcisiydiler. Şehir küçük burjuvazisinin de bu savaşın örgütlenmesi ve yürütülmesine katkıları oldu.

Geniş köylü yığınları, ulusal kurtuluş savaşının esas gücünü teşkil ediyorlardı. Köylülüğün içinde barındırdığı büyük devrimci potansiyelin ancak bir kısmının meydana çıkarılmasıyla yükselen ve başarıya ulaşan savaş, öncülüğün milli burjuvazinin elinde bulunması ve bu sınıfın köylülüğün kan emicileri olan toprak ağaları ve tefecilerle başından beri sıkı bağları bulunması yüzünden köylüye yüzlerce yıllık özlemi olan toprak ve özgürlüğü getirmedi. Köylünün toprağa kavuşması ve her türlü feodal sömürünün boyunduruğundan kurtulması, yalnızca ulusal kurtuluş savaşının, işçi sınıfının öncülüğünde yürütülmesi ve toprak devrimine dönüşmesiyle, yani Ulusal Demokratik Halk Devriminin zafere ulaşmasıyla mümkün olabilirdi.

İşçi sınıfı ulusal kurtuluş savaşında en ön saflarda yer aldı. Ve işgal altındaki İstanbul'da direnmenin ağırlık noktasını meydana getirdi. Bu arada Ekim Devriminden sonra III. Enternasyonele bağlı TKP de kurulmuş ve ulusal kurtuluş savaşı saflarında yerini almış bulunuyordu.Ancak başlarında Mustafa Suphi'nin bulunduğu parti önderleri, burjuvazi tarafından kahpece tuzağa düşürülüp topluca katledildiler. Bu olaydan sonra parti, küçük-burjuva sağ oportünist bir çizgi izleyen Şefik Hüsnü'nün yönetimine geçti. Şefik Hüsnü'nün sağ oportünist çizgisi,partinin ulusal kurtuluş savaşı içindeki etkisinin sınırlı kalmasına yol açtı. Ayrıca bu dönemde, ülkede işçi sınıfı hala sayıca çok az ve örgütlenmesi yok denecek kadar azdı. İşçi sınıfının partisi aracılığıyla öncülüğü fiilen elde edememesi nedeniyle, köylülük, milli burjuvazinin yedeği haline gelmişti.

Ulusal kurtuluş savaşı, milli devrimci bir savaş, aynı zamanda da tamamlanmamış bir burjuva devrimiydi. Bu savaş sonunda emperyalist işgal orduları ve onların kuklaları ülkeden kovulmakla birlikte,esasta değişen başka bir şey olmadı. Yıkılan yarı-feodal karakterdeki meşruti- monarşi, aynı karaktere sahip bir burjuva cumhuriyet içinde yeniden örgütlendi.Bürokratik, militarist yapı muhafaza edildi. Ülkeyi emperyalist sistemin bir parçası haline getiren ekonomik ve mali-emperyalist sömürü mekanizması çalışmaya devam etti. Köylüler, yine emperyalizmin ve feodalizmin baskısı altında ezilmeye devam ettiler. Ülkenin ilk başlarda elde etmiş olduğu nisbi siyasi bağımsızlık ise, devletin başındakilerin kompradorlaşmasına paralel olarak ortadan kalktı ve yalnızca görünüşte mevcut olan bir şey haline geldi. Kısacası, ülke sömürgelikten kurtuldu ama, yarı-sömürge ve yarı-feodallikten kurtulamadı.

Ulusal kurtuluş savaşı, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında milli burjuvazinin, burjuva devrimini sonuna kadar götürebilmesinin imkansız olduğunu, hele bizim ülkemizdeki gibi onun sağ(üst) kesiminin önderliği sözkonusu ise bu yolda ileri adımlar atmanın bile mümkün olamayacağı gerçeğini bir kere daha doğruladı.

Ulusal kurtuluş savaşının başarıya ulaşmasında; Lenin önderliğindeki Bolşevik Partisinin yönettiği Rus işçi sınıfının, Ekim Devrimiyle, Türkiye'nin yağmasından pay alacakların başında gelen emperyalist hükümeti devirip, yerine sosyalist bir devlet kurması ve sonra emperyalizme karşı mücadele etmekte olan Türkiye halkına göstermiş olduğu geniş yardım önemli bir faktör olmuştur. Ayrıca İngiliz- Fransız emperyalistlerinin Anadolu'da da geniş çaplı bir savaşa girişmesine karşı yükselen bu ülkelerdeki halk muhalefeti ve Yunan komünistlerinin işgalci Yunan ordusunun içinde yürüttükleri çalışmalar da bu haklı savaşın başarısına katkıda bulundu. Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler de savaşın başarıya ulaşmasında etkili oldu. Lenin 1916'da şunları yazmıştı: *"Emperyalist devletlere karşı milli savaşlar sadece mümkün ve muhtemel değil, aynı zamanda kaçınılmaz, ilerici ve devrimcidirler. Ama tabi, başarılı olmak için ya ezilen ülkelerde yaşanan muazzam halk yığınlarının (...) birlikte hareket etmesi; ya milletlerarası koşullarda özellikle elverişli bir durum (mesela emperyalist devletlerin savaştan, aralarındaki çelişmelerden vs. bunalıp işe burunlarını sokmaları); ya da büyük devletlerden birinde tam o sırada proletaryanın burjuvaziye başkaldırması şarttır."*(32)

ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI SONRASINDA, EMPERYALİZM, BÜYÜK BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARI HALK ÜZERİNDEKİ BASKI VE TAHAKKÜMLERİNİ DEVAM ETTİRDİLER:

Kemalistler, ulusal kurtuluş savaşında esas olarak, toprak ağalarıyla sıkı bağları olan Türk milliyetine mensup tefeci ticaret burjuvazisinin temsilcileri olarak hareket ettiler. Bu sınıf bir ölçüde burjuvalaşmış olmakla birlikte, pre-kapitalist bir karakter de taşımaktaydı ve varlığını sürdürmesini esas olarak emperyalizmin varlığına borçluydu. Bu yüzden şartların zorlamasıyla ona karşı mücadele ederken bile aynı zamanda uzlaşmacıydı. Sonunda iktidarı ele geçirince tekrar emperyalizmle ittifak kurma yolunu tuttu. Ve bu sınıfın en üst kesimleri bir süreç içinde kompradorlaşarak İngiliz- Fransız emperyalistlerinin işbirlikçisi büyük burjuvalar haline geldiler.

Ulusal kurtuluş savaşından sonra, toprak ağaları ve Türk milliyetine mensup komprador tabakasıyla birlikte iktidarı ele geçiren milli ticaret burjuvazisinin üst kesimi, emperyalist işgale son verilmesiyle birlikte ülkeyi terketmek zorunda kalan azınlık milliyetlere mensup (özellikle Rum ve Ermeni) bir kısım kompradorların bıraktığı boşluğu doldurmak göreviyle karşı karşıya kaldı.

Kurulan "milli" yaftalı ticaret birlikleri, "Avrupa'nın uzak memleketlerindeki tüccarları tanıdıkları halde, Erzurum'u, Diyarbakır'ı, Bitlis'i tanımayacak kadar feci bir vaziyette olan" komprador İstanbul burjuvalarıyla ve onun içinden çıkmış ve kompradorlaşma yoluna girmiş bulunan Anadolu tüccarını "tanıştırmak" ve kaynaştırmak amacıyla toplanan "İktisat Kongresi" emperyalist şirketlere paravanalık yapmak ve "milli"(!) burjuvaziye sağlanan kolaylıklardan onların da yararlanmasını sağlamaktan başka bir amaca hizmet etmeyen "Türk Anonim Şirketleri"nin ve İş Bankası'nın birbiri ardına kurulması, hep bu oluşumun gerçekleşmesi yolunda atılmış adımlardır.

Hakim sınıflar, ulusal kurtuluş savaşından sonra emperyalistlere karşı bir "açık kapı" siyaseti "liberal" bir siyaset izlediler. Ama bir yandan emperyalistlerin daha önce sahip oldukları çok geniş imtiyazların kaldırılmış olması, diğer yandan bu yıllarda emperyalistlerin savaştan yeni çıkmış ve kendi yaralarını sarmakla meşgul olmaları yüzünden ülkeye gelen yabancı sermaye miktarı sınırlı kaldı. Bununla birlikte daha önce yapılmış olan yabancı sermaye yatırımları, faaliyet göstermeye devam ettiler. 1929 yılında Türkiye'de 1 milyar 100 milyon frank yabancı sermaye vardı. Bunun, 450 milyonu Alman, 350 milyonu Fransız, 200 milyonu İngiliz ve 100 milyonu da diğer ülkelere aitti.

1929-1933 büyük buhranıyla birlikte dünya ticareti felce uğradı ve sermaye yatırımları hemen hemen durdu. Bu durum büyük burjuvazi ve toprak ağalarını "devletçilik" politikasına yöneltti. Türkiye'de mevcut kapitalizm zaten esas itibariyle , feodalizmle içiçe bulunan komprador nitelikte bir tekelci devlet kapitalizmiydi. "Devletçilik" politikası ise buhran yıllarında, emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodalizmin sarsılan durumlarını güçlendirmek için büyük burjuva ve toprak ağalarının devletinin iyice işin içine sokulmasından başka bir anlama gelmiyordu.

Bu dönemde izlenen politika,(devlet eli ile fabrikalar kurulması, demiryolları inşaası, tarımda kapitalizmin gelişmesini ko

ULUSAL DEMOKRATİ

K HALK DEVRİMİ 2

1950'LERDE TARIMDA FEODALİZMİN HIZLA ÇÖZOLMEYE BAŞLAMIŞ OLMASI, ELBETTE BOYOK BURJUZİNİN FEODAL TOPRAK AĞALARINA KARŞI MOCADELE EDEREK ONU TASFİYE ETMESİ ANLAMINA GELMİYORDU. YALNIZCA FEODAL TOPRAK AĞALIĞI EKONOMİSİ, TOPRAK AĞALARININ KAPİTALİST SÖMÖROYE DE BAŞVURMALARINA PARALEL OLARAK, ADIM ADIM HEMEN HER YERDE YARI-FEODAL BİR EKONOMİ HALİNE DÖNOŞMESİ VE YARI-FEODAL TOPRAK AĞALIĞI EKONOMİSİ İÇİNDE DE KAPİTALİZMİN GİTTİKÇE DAHA FAZLA BELİRGİNLEŞMESİYDİ SÖZKONUSU OLAN. FEODAL TOPRAK AĞALARI GİDEREK, AYNI ZAMANDA BURJUVALAŞIYORLAR VE BU ÖLÇODE DE SANAYİ, TİCARET GİBİ İŞLERLE DE UĞRAŞMAYA BAŞLAYARAK KOMPRADORLAŞIYORLARDI. ANCAK TORKİYE GİBİ EMPERYALİZME BAĞIMLI GERİ BİR TARIM OLKESİNDE, BU TİP BİR KAPİTALİST GELİŞMENİN, HİÇ BİR ZAMAN FEODALİZMİ TASFİYE EDEMEYECEĞİNİ VE YARI-FEODAL YAPIYA SON VEREMEYECEĞİNİ UNUTMAMAK GEREKİR.

27 MAYIS'TA OLAN, BOYOK BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARININ CHP İÇİNDE OSLENMİŞ KESİMİN, REFORMİST BURJUVA MUHALEFETİN ATINI KENDİ ARABALARINA KOŞMAYI BAŞARARAK, ASKERİ BİR DARBEYLE DP HOKOMETİNİ DEVİRMESİ VE İKTİDARI ELE GEÇİRMESİYDİ.(...) 27 MAYIS'TAN SONRA NE SİYASİ ÖZGORLOĞON -SINIRLI BİLE OLSA- MEVCUT OLDUĞU BİR REJİM KURULDU, NE DE EMPERYALİZME, KOMPRADOR TEKELCİ KAPİTALİZMİN VE FEODALİZMİN OLKEDEKİ EGEMENLİĞİNE DARBELER VURULDU. BOYOK BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARI UZLAŞMACI VE REFORMİST BURJUVAZİYİ TATMİN ETMEK VE HALKIN GÖZONO BOYAMAK İÇİN BİR KISIM BURJUVA DEMOKRATİK HAK VE ÖZGORLOKLERİ KAĞIT OZERİNDE "TANIMAK" ZORUNDA KALMAKLA BİRLİKTE, BUNLARIN HAYATA GEÇİRİLMESİNİ ÖNLEYECEK TEDBİRLERİ DE ALMAYI İHMAL ETMEDİLER. ESKİ REJİMİN YAPISINDA BİR DEĞİŞİKLİK OLMADI VE PARLAMENTER FAŞİZMİN UYGULANMASINA DEVAM EDİLDİ.

laylaştıracak bazı uygulamalara girişilmesi, örneğin Ziraat Bankası aracılığıyla tarım kesimine açılan kredi miktarının artırılması, toprak ağalarına ve zengin köylülere tarım makina ve araçlarının alınmasında geniş kolaylıklar sağlanması, aşarın kaldırılması vs.) ülkede kapitalizmin gelişmesinde önemli bir rol oynadı. Ancak, bizimki gibi bağımsız bir kapitalist gelişme yolu izleyememiş yarı-sömürge ülkelerde finans kapitale bağımlılık ağı içinde, kapitalizmin gelişmesi, daima emperyalizmin ülkedeki egemenliğinin daha da pekişmesine, burjuvazinin üst kesiminin palazlandığı ölçüde emperyalizmle gittikçe daha çok bütünleşmesine ve daha çok onun safına geçmesine, feodalizmin çözülüp parçalanmasına ve meta ekonomisinin giderek yaygınlaşmasına rağmen, köylülük üzerindeki feodal baskı ve zulme, emperyalizmin içteki uzantısı komprador tekelci kapitalizme karşı mücadele daha da önem kazanır.

Bütün bunlara rağmen ulusal kurtuluş savaşını izleyen ilk yıllarda savaş içinde kazanılmış bir kısım demokratik hak ve mevziler hemen ortadan kaldırılmış değildi. Ancak büyük burjuvazi ve toprak ağaları bunlara sürekli olarak saldırdı, bunları iyice kısıtladı ve nihayet 1925 yılında Doğu'daki Kürt Ulusal Ayaklanması bahane edilerek çıkarılan Takrir-i Sükun Kanunu'yla azgın bir terörün hüküm sürdüğü gericilik yılları başlamış oldu. Bunu bir süreç içinde devletin faşistleştirilmesi izledi. Yukarıdan aşağı ve hakim sınıflar eliyle adım adım gerçekleştirilen bu işlem özellikle 1929 buhranının patlak vermesiyle hızlandı ve devletin faşistleştirilmesi işi esas olarak buhran yıllarında gerçekleşitirildi. Kemalist faşist-feodal diktatörlük altında, işçi-köylü ve diğer emekçi yığınları, ezilen Kürt milleti, her türlü haktan yoksun olarak insafsız bir sömürü, baskı ve zulme tabi tutuldular.

İşçiler günde en az 10-12 saat çalıştırılıyor, buna karşılık karınlarını doyuracak parayı zor kazanıyorlardı. Düşük ücretle çalıştırılan kadın ve çocukların emeği çok yoğun bir şekilde sömürülüyordu. İşçilerin ne sendika kurma hakları ne de iş güvenlikleri vardı. Faşist hükümetin uyguladığı "sosyal barış" politikası, her türlü ekonomik, demokratik ve siyasi muhalefetin zorbalıkla bastırılması anlamına geliyordu. Mussolini İtalya'sından alınma Ceza Kanununun çeşitli maddeleriyle ve "sınıf ayrılıklarını körüklemek", "sınıf ayrılığına dayanan teşkilat kurmak" vs. gibi gerekçelerle boğulmaya çalışılıyordu. Çıkarılan basın kanunu ile basın özgürlüğünü tamamen yok etmek için hükümete gazete kapatmak yetkisi verilmiş, Cemiyetler Kanunu ile de siyasi parti ve benzeri örgütlerin kurulması yasaklanmıştı. Yine bu dönemde çıkarılan Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu polise "şüpheli" kişileri süresiz olarak gözaltına alma yetkisi tanımaktaydı.

Ağa baskısı, tahsildar korkusu, jandarma dipçiği köylülerin hayatının ayrılmaz bir parçasını teşkil ediyordu. Şehirdekilerine göre çok daha ağır, yarı-feodal yükümlülük ve sömürü altında olan tarım işçilerinin durumları ise sanayi işçilerine kıyasla çok daha kötüydü. Temel ihtiyaç maddeleri üzerinde devlet eliyle kurulan ve işletmesi çoğunlukla emperyalist-komprador şirketlere devredilen tekeller yüzünden halk, bu maddelere normal fiyatlarından bir kaç misli fazlasını ödemek zorunda bırakılıyor ve açıktan açığa soyuluyordu.

Kemalist faşist-feodal diktatörlük aynı zamanda ezilen Kürt ulusu üzerinde de dizginsiz bir terör, milli baskı ve asimilasyon politikası uyguladı.

Kemalist hükümet, daha milli kurtuluş savaşı sırasında ulusal haklarının verilmesini talep eden bir Kürt milli hareketini (Koçgiri hareketini) katliam yoluyla bastırma yolunu tutmuştu. Kemalist burjuvazi bu geleneği 1925'de Şeyh Sait'in gerici feodal önderliğindeki ulusal ayaklanmayı bahane ederek Kürt halkını yeni bir katliama tabi tutar, Kürtler üzerindeki milli baskıyı alabildiğine yoğunlaştırırken de devam ettirdi. Daha sonra da bunu Ağrı, Zilan ve Dersim'de asimilasyon politikasının bütün yönlerini dizginsiz bir terörle birlikte uygulayarak tekrarladı. Bu "harekat"larla Kürtlere yoğun olarak bulundukları bölgelerde Osmanlılar zamanında tanınmış olan yarı-özerkliğin kalıntıları tamamen yok edilir ve Türkiye sınırları içinde kalan Kürdistan topraklarında faşist "devlet otoritesi" yerleştirilirken aynı zamanda bu toprakların ilhakı da perçinleniyordu. Kürt köylüleri üzerindeki zulüm ve baskı böylesine insafsız ve katmerliydi.

Bu arada Alman emperyalizminin 1930'larda yeniden yükselmeye başlaması ve paylaşım isteyen yayılmacı bir güç olarak ortaya çıkması Türkiye'de etkisini göstermeye başladı. Bu yıllarda önceleri başını C.Bayar'ın çektiği ve M. Kemal tarafından da desteklenen, esas olarak İngiliz- Fransız işbirlikçisi büyük burjuva-toprak ağası kliği ağır basmaktaydı. Bunun yanında muhalefette bulunan İnönü de Alman yayılmacılığına paralel olarak gelişmekte olan, esas olarak Alman yanlısı bir büyük burjuva-toprak ağası kliğinin başını çekiyordu. M. Kemal'in ölümünden sonra faşist-feodal diktatörlük içindeki bu iki klik arasında cereyan eden mücadelede ağır basan, İnönü'nün başını çektiği klik oldu. Bu klik 2. Dünya savaşının başlarında iki emperyalist güç arsında bir "denge-şantaj" politikası güttü ve başlangıçta, İngiliz-Amerikan emperyalistleriyle de askeri ekonomik yardım anlaşmaları imzaladı. Bir emperyalizmin işbirlikçisinin, sınıf karakteri gereği, diğer emperyalizme karşı da teslimiyetçi oluşundan kaynaklanan bu politikanın maddi temeli; yürütme mevkii olan hükümet, hangi kliğin elinde olursa olsun, genelde bir bütün olarak halka karşı büyük burjuvazi ile toprak ağalarının ve onların arkasındaki emperyalist devletlerin çıkarlarını koruması gereğine dayanıyordu. Faşist-feodal devlet mekanizması içinde, bu dönemde, İngiliz-Fransız emperyalizmi yanlısı unsurlar hala güçlü durumdaydılar ve önemli mevzileri ellerinde bulundurmaya devam ediyorlardı. Ama savaşın gelişimi ile birlikte Alman emperyalistleri geçici bir üstünlük sağlayınca, iktidarın Hitlerci yüzü iyice açığa çıktı ve ülke hızla Alman emperyalizminin etkisi altına girdi. Saraçoğlu hükümetinin kurulması bu gelişmeler sonunda gerçekleşti. Bu yıllar, halkımız üzerindeki faşist-feodal diktatörlüğün iyice azgınlaştığı yıllardır.

Bu sıralarda Alman savaş gemileri, boğazlardan "gizlice" Karadeniz'e geçerken önde gelen bazı Nazi hayranları Alman Dışişleri Müsteşarlığına ele geçirilen Sovyet topraklarında bir "Turan Devleti" kurulmasını öneriyorlar, bazı faşist generaller ise hükümetin ve Genel Kurmay'ın izniyle Almanlara esir düşen Türk asıllı Sovyet askerlerini Nazilerin saflarında Sovyetler Birliği'ne karşı savaşa sürebilmek için çalışmalar yapıyorlardı. Nazilerin mali desteği ile ırkçı-faşist akımlar alabildiğine körükleniyor, İnönü ölünceye kadar "Milli Şef" ilan ediliyor ve otoriter hükümet sloganı en fazla duyulan resmi slogan haline geliyordu.

2. Dünya Savaşı sırasında uygulanan ekonomik politika, burjuvazi ve toprak ağalarının vurgunlar vurarak iyice palazlanmalarına hizmet etti. İhraç mallarının değerinin yükselmesi ve ithalatın kısıtlanmasıyla yaygınlaşan karaborsa yoluyla, bir avuç vurguncu ve spekülatör büyük kazançlar sağladı. Toprak ağaları tarım ürünleri fiyatlarının artması ve karaborsadan yararlanarak iyice zenginleştiler. Banka kredileriyle desteklenen tefecilerin küçük üreticiler üzerindeki baskı ve sömürüleri iyice yoğunlaştı. 1942 yılında karaborsayı önlemek gerekçesiyle serbest bırakılan fiyatlar, alabildiğine yükselirken, büyük burjuvazi, toprak ağaları, tefeci tüccarlar iyice semirdiler.

II. DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA TÜRKİYE AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN HEGEMONYASI ALTINA GİRDİ:

Alman emperyalizminin bozgununun başlamasıyla birlikte eski İngiliz, Fransız ve şimdi artık onların da efendileri olarak dünya sahnesine çıkmakta olan Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi Bayar-Menderes kliği, CHP içindeki muhalefetini şiddetlendirdi. Alman emperyalizminin bozgununu tamamlanması ve Amerikan emperyalizminin kapitalist dünyanın efendisi olarak ortaya çıkması üzerine iktidardaki İnönücü klik de Amerikan emperyalizmine yanaştı ve ona hizmet sundu.

İlk ilişkiler askeri yardım şeklinde başladı. 1945 te "ödünç verme ve kiralama kanunu"ndan Türkiyenin de yararlanabilmesi(!)ni sağlayan bir anlaşma imzalandı. Anlaşmanın birinci maddesine göre, Amerikan hükümeti, Türk hükümetine askeri techizat, hizmet ve bilgi verecek, karşılık olarak Türk hükümeti Amerikan emperyalistlerine askeri, mali, ekonomik, kültürel vb. her alanda kolaylık sağlayacaktı. Bunu bir dizi başka "ikili" anlaşmalar izledi ve Türkiye, Amerikan emperyalizminin yeni-sömürgesi ve SSCB'ne karşı oluşturulan kuşatma çemberinin bir parçası haline getirildi.

Bu arada II. Dünya savaşının hemen ertesinde, ülkede halk yığınlarının muhalefetinin yükselmesi yanında dünya çapında faşizmin hezimete uğraması ve "demokrasi" rüzgarlarının esmesi, İnönü'nün "milli şef"likten vazgeçmesine ve tek partili faşist diktatörlüğün "çok partili" parlamenter-faşist diktatörlüğe çevrilmesine yol açtı. Örgütlenme, düşünce vb. "özgürlükleri" de tanındı. Ama yalnızca eskiden beri İngiliz, Fransız emperyalizminin işbirlikciliğini yapan şimdi de Amerikan emperyalizmine en yakın olan Bayar-Menderes kliğine ve bunun yanında da bir ölçüde de milli burjuva kesimlere...

Bayar-Menderes kliği tarafından kurulan DP, halk yığınlarının CHP'nin yıllar süren azgın faşist diktatörlüğüne karşı duyduğu nefreti "demokrasi" havarisi pozlarında kendi çıkarları doğrultusunda kullanmayı başararak 1950 de iktidara geldi.

TKP'ne bütün Ş.Hüsnü yönetimi boyunca hakim olan sağ oportünist çizgi, savaş öncesinde ve savaş yıllarında TKP'nin reformist ve burjuva kuyrukçusu bir siyaset izlemesine yol açtı. Bu nedenle halk yığınlarının faşizme karşı duyduğu nefret devrimci proletaryanın bağımsız siyaseti kanalına akıtılamadı. Savaş sonrası 1946 yılında ise TKP'nin yönetimine revizyonist Zeki Baştımar geçti ve daha sonra da fiilen tasfiye edildi.

Amerikan emperyalizminin Türkiye'yi egemenliğine almasıyla birlikte başlayan yoğun sermaye ve mal ihracı savaş sonrası koşullarında ülkede kapitalist gelişmeyi hızlandırdı. Daha önce de belirttiğimiz gibi gelişen bu kapitalizm, feodalizmle iç içe ve komprodor karaktere sahip tekelci bir kapitalizmdi. Bununla birlikte ülkede milli kapitalizm de sınırlı da olsa gelişmekteydi.

Bu dönemde çeşitli dallarda yeni kurulan anonim şirketlerin sayısında hızlı bir artış görüldü. Bu durum, büyük burjuvazi ve büyük toprak ağalarının savaş yıllarında elde ettikleri olağanüstü karlarla oldukca palazlanmış olmalarının bir sonucudur. Özellikle bankacılık alanında, devlet güdümündeki İş Bankasından ayrı olarak kurulan bir çok banka daha sonraki yıllarda büyük burjuvazinin elinde güçlenerek önemli mali kurumlar haline geldiler.

1950 yılında emperyalist tekellerin büyük burjuvazi ile birlikte girişecekleri yatırımları finanse etmek için ABD emperyalizminin güdümündeki Dünya Bankasının ve işbirlikçi hükümetin desteği ile Türkiye Sınai Kalkınma Bankası kuruldu. Bu bankanın kurulmasına Türkiye'de faaliyet gösteren belli başlı tüm bankalar ve büyük burjuvazinin önde gelen temsilcileri de hissedar olarak katıldılar.

İşbirlikci DP yönetimi emperyalistlerin ülkeye daha fazla sermaye ihraç edebilmelerini sağlayabilmek için her türlü kolaylığı gösterdi. CHP hükümetinin 1947' de çıkardığı yabancı sermaye kanununu yenileri izledi. Amerikalı bir iktisatçının hazırladığı bir kanunla tarım alanı da emperyalist tekellerin sömürüsüne açıldı. Yabancı tekellerin Türkiye'den elde ettikleri kârların dışarıya serbestçe transferini sınırlayan kanun hükümleri kaldırıldı. 1954'de yabancı petrol şirketlerinin avukatlığını yapan bir Amerikalının hazırladığı petrol kanunu tasarısı kabul edilerek petrol alanında emperyalizmin sömürüsü güçlendirildi.

1950'lerde tarımda kapitalizmin gelişmesi özellikle Ege ve Çukurova bölgelerinde hızlandı. 1948 yılında başlayan Marshall yardımıyla Türkiye'ye giren traktör ve diğer tarım makinalarının sayısında büyük bir artış görüldü. 1948 yılında traktör sayısı 1750, biçer döver sayısı 994 iken, bu sayılar 1952 de 31.445 ve 3.222 ye çıktı. Yine bu yıllarda tarımsal kredi miktarı 1950'de 412 milyondan 1955'de 1.554 milyon ve 1960'da 2.392 milyon liraya yükseldi.

Bu yıllarda tarımda feodalizmin hızla çözülmeye başlamış olması elbette büyük burjuvazinin feodal toprak ağalarına karşı mücadele ederek onu tasfiye etmesi anlamına gelmiyordu. Yalnızca feodal toprak ağalığı ekonomisi, toprak ağalarının kapitalist sömürüye de başvurmalarına paralel olarak adım adım hemen her yerde yarı-feodal bir ekonomi haline dönüşmesi ve yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisi için de de kapitalizmin gittikçe daha fazla belirginleşmesiydi sözkonusu olan. Feodal toprak ağaları giderek aynı zamanda burjuvalaşıyorlar ve bu ölçüde sanayii, ticaret gibi işlerle de uğraşmaya başlayarak kompradorlaşıyorlardı. Ancak Türkiye gibi emperyalizme bağımlı geri bir tarım ülkesinde, bu tip bir kapitalist gelişmenin hiç bir zaman feodalizmi tasfiye edemeyeceğini ve yarı-feodal yapıya son veremeyeceğini unutmamak gerekir. Ama yine de bu durum feodal üretim ilişkilerinin geniş ölçüde kapitalist üretim ilişkilerine dönüşemeyeceği ve yarı-feodal yapı içinde kapitalist üretim ilişkilerinin hakim bir özellik kazanamayacağı anlamına gelmez. Bunun yanında tarımda kapitalist gelişme ve meta üretiminin yaygınlaşması köylülük içindeki farklılaşmayı da artırıyor ve köylülük içinde bir yandan tarım işçileri ve yarı-proleter; diğer yandan milli bir kapitalizmin kırsal alanlardaki başlıca temsilcilerinden biri olan köy burjuvazisi, yani zengin köylülük gittikce daha fazla belirginleşmeye başlıyordu.

İşbirlikci DP hükümeti Türkiye'yi Amerikan emperyalizminin güdümündeki saldırganlık paktları olan NATO ve CENTO'ya soktu. 1959 yılında " silahsız ve dolaylı" saldırılara karşı, Amerikan emperyalistlerine ülkeye müdahale hakkı tanıyan yeni andlaşmalar imzalandı. Bu dönemde Amerikan emperyalistleri ülkenin her tarafında askeri üsler kurdular.

27 MAYIS DARBESİYLE AMERİKANCI DP HÜKÜMETİ YIKILDI AMA BÜYÜK BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARININ FAŞİST-FEODAL DİKTATÖRLÜĞÜ YIKILMADI:

Işbirlikçi DP iktidarı döneminde izlenen enflasyonist politika, emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarına hizmet ederken, bir yandan da buhrana ve ekonomik çöküntüye yol açtı. Ve geniş emekçi yığınlarını yoksulluk ve sefaletin batağına iyice gömdü. Bu durumun bir sonucu olarak alınan bazı tedbirler pahalılığı ve karaborsayı alabildiğine artırdı. Durumları günden güne daha kötüye giden işçilerin, köylülerin, dar gelirli memurların ve küçük rütbeli subayların muhalefeti yoğunlaştı. Yine bu yıllarda DP'nin bir avuç büyük burjuvayla büyük toprak ağasına hizmet eden politikasından zarar gören milli burjuvazinin çeşitli kesimlerinin hoşnutsuzluğu da artmıştı. Ayrıca öteden beri CHP yönetimi ile sıkı bağları bulunan bir başka Amerikancı büyük burjuva ve toprak ağası kesimi de çökmekte olan DP hükümetinin yerine şu veya bu biçimde bir CHP hükümetini geçirmeyi hedef alan bir muhalefet geliştirmekteydi.

DP 10 yıllık iktidarı boyunca Amerikan emperyalizminin uşaklığını ve işbirlikçi hakim sınıfların hizmetkarlığını yaptıktan sonra iyice yıpranmıştı. Ama TKP'nin Sovyet revizyonistlerinin bir avuç uşağından ibaret olan bir yurt dışı dönekler şebekesi haline gelerek fiilen tasfiye edildiği onlarca yıldan beri aralıksız süre gelen faşist baskı ve terör altında emekçi halk yığınlarının örgütlenme ve bilinç seviyelerinin son derece düşük olduğu şartlarda halk yığınlarının şiddetlenen muhalefeti büyük burjuvazi ve toprak ağalarının başka bir kesiminin denetimi altında bulunan CHP nin peşine takıldı. Bu arada DP'nin on yıldır uyguladığı parlementer faşist rejimi, tek partili faşist bir rejime dönüştürme çabaları da iflas etti, ve 27 Mayıs 1960'da gerçekleştirilen askeri bir darbeyle DP hükümeti yıkıldı.

DP hükümetinin yıkılması ülkemizde yaygın bir şekilde iddia edildiği gibi faşist diktatörlüğün yıkılmasına ya da en azından işlemez hale gelmesine, faşistlerin devlet cihazı üzerindeki denetimlerini kaybetmelerine kısıtlı da olsa-siyasi özgürlüğün varolduğu bir rejimin kurulmasına yol açtı mı? Bu soruya kısaca cevap vermeye çalışalım.

Bizim gibi ülkelerde faşist diktatörlük (ya da faşist-feodal diktatörlük)dendiğinde anlaşılması gereken büyük burjuvazi ve toprak ağalarının faşistleştirilmiş devlet cihazından başka bir şey değildir. Bu yüzden faşist diktatörlüğün gerçekten ve kesin olarak yıkılması, faşizm tehlikesinin kökünün kurutulması ancak mevcut devlet cihazının devrim yoluyla parçalanması, yok edilmesi ve yerine işçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğün kurulmasıyla mümkün olur. Faşist diktatörlüğün, sömürge ya da sömürgeleştirilmiş (işgal altındaki) ülkelerde bir başka yıkılış biçimi de sömürgeciliğin aleti olan devlet cihazının milli burjuvazi önderliğinde bir ulusal kurtuluş savaşı ile dağıtıldıktan sonra yeniden bir milli burjuva diktatörlüğü biçiminde örgütlenmesi şeklindedir. Ancak burada faşizm tehlikesi ilerde her zaman mevcut olmaya devam eder. Bunlardan başka faşist diktatörlüğün yıkılmasından çok işlemez hale gelmesi ya da faşistlerin devlet cihazı üzerindeki denetimlerini kaybetmeleri olarak nitelendirebileceğimiz bir başka durum daha söz konusudur. Bu durumda ülkede gelişen güçlü bir halk hareketi temeli üzerinde faşist diktatörlük sarsılır, geriletilir ve faşist diktatörlük cephesinde geniş çatlaklar meydana gelir. Faşistler, devlet cihazını ve ülkenin denetimini ellerinden kaçırabilir ve bir halk cephesi hükümetinin kurulmasına engel olamayabilir. Bu takdirde siyasi özgürlüklerin büyük bir kısmı yasallaştırılır ve aynı zamanda fiilen uygulanabilir. Böylece kısıtlı da olsa, (zaten tam bir siyasi özgürlüğün elde edilmesi, ancak proletarya önderliğinde kurulan yeni-demokratik devlette mümkündür.) siyasi özgürlüğün mevcut olduğu bir siyasi rejim kurulabilir. Böyle bir rejim ve halk cephesi hükümeti milli burjuvazi önderliğinde de kurulabilir. Milli burjuvazi önderliğinde de kurulabilen böyle bir hükümetin halk cephesi hükümeti adını hak edebilmesi için, milli burjuvazinin emperyalizmle ve hakim sınıflarla uzlasma eğilimi tanıyan üst kesiminin değil (bu kanat tarafından bir hükümetin fonksiyonu faşist diktatörlüğü işlemez hale getirmek bir yana, ancak halk yığınlarının ona karşı mücadelesini saptırmak ve bu diktatörlüğü maskeleyen "asma yaprağı" görevini yaparak onu en sıkıntılı zamanında nefes alacak ve kendini sağlamlaştıracak zamanı kazandırmak olabilir) halk yığınlarının mücadelesinden -bir taraftan korksa bile- kuvvetle etkilenen ve emperyalizm ve işbirlikçi hakim sınıflarla uzlasma değil, mücadele yanı ağır basan alt kesiminin (sol kanadının) önderliğinde kurulması gerekir. Böyle bir rejimin son derece istikrarsız, dengesiz ve geçici olacağı ve kısa süre içinde, ya buhranın hafiflemesi ve büyük burjuvazi ve toprak ağalarının duruma yeniden hakim olmasıyla birlikte adım adım gerileyerek yerini faşist bir rejime bırakacağı, ya ayakta kalabilmek ve kendine bir temel yaratabilmek için emperyalizme, komprador tekelci kapitalizme ve feodalizme darbeler vurarak gerici, faşist güçlerle, halkın demokratik güçleri arasında kesin hesaplaşmaya yol açacağı açıktır. Ki böyle bir çatışma sonunda ancak iki alternatif söz konusu olabilir. Ya halkın devrimci demokratik diktatörlüğü, ya da büyük burjuvazi ve toprak ağalarının azğın faşist diktatörlüğü. Halka karşı büyük burjuvazi ve toprak ağalarının bütününün çıkarlarını korumak görevini yerine getiren faşist diktatörlük, büyük burjuvazi ve toprak ağaları kliklerinin kendi iç çatışmalarıyla yıkılmaz. Faşizm kendi kendini yok edemez. Özellikle işlemez hale gelmek anlamında bile olsa, faşist diktatörlüğün -yıkılmasının- büyük burjuvazi ve toprak ağalarının tüm sınıf hakimiyetleri sisteminin çökmesi ve bir işçi köylü diktatörlüğünün kurulması sonucu doğurması ihtimalinin oldukça kuvvetli olduğu bizimki gibi ülkelerde, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının hiç bir kesimi -anti faşist-,-liberal- vs. olamaz. Kuşkusuz bu gerçek faşist - feodal kamp içinde çeşitli büyük burjuva ve toprak ağası kliklerin arasındaki çatışmalar ve belli bir anda buhrandan en fazla etkilenen kesimlerin faşizmin en gerici, en azgın biçimlerinden yana olacakları gerçeğiyle çelişmez.

27 Mayısta olan, buyük burjuvazi ve toprak ağalarının CHP içinde üslenmiş kesiminin, reformist burjuva muhalefetin atını kendi arabasına koşmayı başararak, askeri bir darbeyle DP hükümetini devirmesi ve iktidarı ele geçirmesiydi. 27 Mayıs öncesi ve sonrası ne emperyalizme, faşizme, feodalizme yönelmiş güçlü bir devrimci demokratik halk hareketi, ne de bu halk hareketinden etkilenen -en azından- milli burjuva bir önderlik mevcuttu. 27 Mayıs öncesinde görülen öğrenci gösterileri, halkın DP faşizmine karşı duyduğu nefretten kuvvet almasına rağmen büyük burjuvazi ve toprak ağalarının partisi olan CHP tarafından yönlendiriliyordu. 27 Mayıstan sonra ne siyasi özgürlüğün -sınırlı bile olsa- mevcut olduğu bir rejim kuruldu, ne de emperyalizme, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin ülkedeki egemenliğine darbeler vuruldu. Büyük burjuvazi ve toprak ağaları uzlasmacı reformist burjuvaziyi tatmin etmek ve halkın gözünü boyamak için bir kısım burjuva demokratik hak ve özgürlükleri kağıt üzerinde -yani anayasada- "tanımak" zorunda kalmakla birlikte bunların hayata geçirilmesini önleyecek tedbirleri de almayı ihmal etmediler. Eski rejimin yapısında bir değişiklik olmadı ve parlamenter faşizmin uygulanmasına devam edildi. Başka bir deyişle, mekanizma eskisi gibi işlemeye devam ederken bakanların kimlikleri değişti, bu değişen bakanlardan bir kaçının göstermelik olarak "asılmak" talihsizliğine uğraması bu durumda gerçekten talihsizlik olarak nitelendirilebilir.

Amerikan emperyalizminin kendisine sadakatla hizmet eden DP çetesinin iktidardan düşürülmesine karşı takındığı en azından olumsuz olmayan tavrın nedeni de geniş ölçüde bu objektif durumda ve DP'nin artık ABD emperyalizmine bile güven veremeyecek kadar kokuşmuş ve yıpranmış bir kuruluş haline gelmiş olmasında aramak gerekir. 27 Mayıstan önce CIA, Washington'a gönderdiği bir raporda "Menderes'in günleri sayılıdır" diyordu. Geniş ölçüde tecrit edilmiş olan DP iktidarının halk yığınlarının genişleyen muhalefetinin açık bir diktatörlük kurarak bastırmak girişiminin altından kalkmayacağı olduğu için de DP'ye karşı darbe girişimlerinin hazırlandığı açık olarak görülmekteydi. Yine o günkü koşullarda böyle bir girişimin başarı kazanması halinde, Türkiye'nin ABD emperyalizminin ve onun NATO, CENTO gibi saldırı araçlarına olan bağlılığını sürdüreceği ve emperyalizmin ülke içindeki çıkarlarına zarar verecek radikal bir tavrın içine giremeyeceği açıktı.

Ayrıca bu dönem gün geçtikçe gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin çehresi gittikçe değişen bir dünyada da emperyalizmin eskiden beri varolan bir takım sömürü yöntemlerini daha da geliştirdiği ve bunlara yeni şartlara uygun olarak inceltilmiş yenileri ile birleştirmeye zorlandığı bir dönemdi. Bu gelişimin bir parçası olarak Türkiye gibi kapitalizmin nispeten geliştiği geri tarım ülkelerinde can damarlarından dışa bağımlı ve geri teknoloji ile çalışan tüketim sanayileri gelişmekteydi. Bu gelişimin, yanında getirdiği sorunlar vardı. Bu sorunların çözümlenmesinde yerli iktidarlara da önemli görevler düşüyordu ve iflas halindeki DP'nin yetersizliği bu noktada ortaya çıkıyordu.

27 Mayıs darbesi sonrasında kurulan MBK hükümetlerinde reformcu milli burjuvazinin çıkarlarını savunan unsurlar da bulunmakla birlikte esas ağırlık büyük burjuvazi ve toprak ağalarındaydı. Bu arada "kurucu meclis"e getirilen bir kısım reform kanunları bu güçlerin mecliste hakim olmaları nedeniyle yasalaşamadı. Hazırlanan yeni anayasa esas itibariyla egemen sınıfların halk üzerinde kurmuş oldukları hakimiyeti meşrulaştırmak amacına hizmet etmekle birlikte, aynı zamanda reformist burjuvazinin baskısıyla metne girmiş bir takım burjuva demokratik siyasi hak ve özgürlükleri içermekteydi. Daha sonraki yıllarda anayasada yazılı bu hak ve özgürlüklerin ancak bir kısmı, o da emekçi halk yığınlarının mücadeleleri sonucunda hayata geçirilebildi. Bu sınırlı hak ve özgürlükler bile işbirlikçi hakim sınıflar için tahammül edilmesi güç şeylerdi, nitekim içine düştükleri buhran şiddetlendikçe bu hak ve özgürlüklere yapılan saldırılarda arttı. Emekçi yığınlar kopara kopara aldıkları bu hak ve özgürlükleri çoğu zaman kanları pahasına savunmak zorunda kaldılar.

1960'larda halk yığınlarının devrimci ve demokratik mücadelesi hızla gelişti ve önemli ilerlemeler kaydetti.

Bu dönemde işçiler grev ve toplu sözleşme haklarının ve sendika seçme özgürlüğünün tanınması için işçi sınıfı dayanışması uğruna ve her türlü anti-demokratik baskılara karşı güç şartlar altında ve bir çok şehitler vererek mücadele ettiler. İşçi sınıfı, gittikçe gelişen bir biçimde grevlerle, gösteri yürüyüşleri ile, fabrika işgalleriyle ve daha birçok şekilde işbirlikçi hakim sınıfların faşist terörüne karşı azimle direndiler. İşçi sınıfının yükselen mücadelesi 15-16 Haziran büyük işçi direnişi ile zirvesine erişti.

1960'larda geniş köylü yığınlarının toprak ve özgürlük mücadelesi de büyük ilerlemeler kaydetti. Birçok bölgede toprak ağalarıyla köylüler, tarım işçileri arasındaki mücadeleler şiddetlendi, toprak işgalleri yoğunlaştı. Köylüler tefeci ve vurguncu tüccarın sömürüsüne karşı gösteri yürüyüşleri ve mitingler düzenlediler. Doğuda Kürt köylüleri komando zulmüne karşı mücadeleyi sürdürdü, Kürt ulusu üzerinde uygulanan baskılara karşı doğuda bir dizi miting yapıldı.

1960'lar boyunca yükselen halk yığınlarının mücadelesi halk sınıf ve tabakalarını etkiledi ve onları giderek artan ölçüde mücadelenin içine çekti.

Ülkemizde kapitalizm bu yıllarda da hızlı bir şekilde -eskiye göre ve nisbi olarak- gelişmeye devam etti. Bu dönemde tarımın GSMH içindeki payı %36 dan 1970'de % 27,2 ye inerken tarımda kullanılan traktör sayısı da 1960'da 42136'dan 1970'de 105.865'e yükseliyordu. 1960'da traktörle işlenen alan ekilen toprakların yaklaşık olarak % 20'sini teşkil ederken bu oran 1970'te % 50'yi geçmişti. 1960'da köylülük

Dev.Sa.6'da

HALKIN KURTULUŞU

İnebolu'da, kereste atölyelerinde çalışan işçilerle konuştu

H.K.- Çalışma şartları ve fabrikalar hakkında biraz bilgi verir misiniz?

Bir işçi- İnebolu'da bu gördüğün şeritlerden (kereste atelyesi, fabrika) 19-20 tane var. Tümünün de çalışma şartları kötüdür. Kışın her yanından soğuk girer, büyük yağmurlarda içeri su dolar, çalışamayız... Şu gördüğünüz hızarlar koptuğunda tehlike yaratıyor. Bazı kazalarda parmağı, eli kopanlar olmuştur.

H.K.- Sigortanız yok mu?

İşçiler- Yoktur... Bazılarımızın sigortası olduğu söylenir. Ama bu sigorta bizim bazı haklardan yararlanmamızı sağlamaz. Patronlar bize vizite kağıdı bile vermek istemiyor. 30 gün çalışsak 10-15 gün çalıştı diye sigortaya bildiriyorlar. Gelen sigorta müfettişleri bizimle ilgilenmiyor.

H.K.- Tatillerinizi kullanıyor musunuz?

Bir işçi- Bizim tatilimiz filan yok. Kaç gün çalışırsak o kadar yevmiye almış oluruz. Ne pazar tatili, ne yıllık izin ne de bayram tatili diye bir hakkımız yok. Bazı atelyedeki işçiler 15 günde bir dinleniyor, ama bu da ücretli değildir.

H.K.- Örgütlenmek için çalışıldı mı?

Devrimci bir işçi- Böyle bir mücadele oldu. Bazı devrimci arkadaşlar kereste işçilerini birleştirmek için İYD'yi (İnebolu İşçi Yardımlaşma Derneği) kurdular. Bu derneğin çalışması kısa bir dönem sürdü. İşçiler örgütlenme gereğini kavramadılar. Bunun bir etkeni de bir çoğumuzun toprağa bağımlı olmasıdır. İYD nin Ankara'dan bir (ASİS) sendikayla kurduğu ilişki kesin sonuca ulaşmadı. Sendikalaşmak için atılan adım yarım kaldı. Bunların dışında dernek bir çok sorunla karşı karşıya kaldı. Pasifizm, siyasi çalışmaya önem vermemek, para ve en önemlisi yer sorunu... Bize bir yer bulmasını istediğimiz CHP ilçe başkanı, "Ben işçilerle başımı derde sokamam, AP'ye gidin" dedi... Ortayolcular da örgütlenme işini önemsemediler. Ama bugün yanlışlarını kavrıyorlar. Birlik için, hatalı tutumlarının çok olmasına karşın, çalışıyorlar.

H.K.- İşçilerin köylülerin gerçek kurtuluşu nasıl olur?

Devrimci işçi- Bizlerin gerçek kurtuluşu devrim yapmakla olur. Türkiye'deki var olan burjuva partiler bizim kurtuluşumuzu sağlayamaz. Ülkücülerin partisi MHP'de işçiyi, köylüyü kurtaracağını söylüyor. Biz buradaki ülkücülerin patronlar tarafından beslendiğini, AP'nin destekçisi ve işçi düşmanı olduklarını biliyoruz. Gerçek kurtuluşumuz ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ile olacaktır. İşçiyi, köylüyü savunan, işçi sınıfının iktidarını savunan yurtsever devrimcilerle birlek olarak bu devrimi yapabiliriz.

Kahrolsun Faşist Diktatörlük

Yaşasın Devrimci İşçi-Köylü İktidarı

(Gümüşpala, İzmir'in Karşıyaka ilçesinde Yamanlar dağının arkasında kurulan bir gecekondu semtidir. Halkını Kürt ulusundan kişiler oluşturur. Muş'tan, Bitlis'ten, Urfa, Mardin, Maraş'tan iş bulup geçimini sağlamak amacıyla buraya gelen yoksul köylüler, buradaki yerleşme mahallinde her an gecekondularının yıkım tehlikesiyle karşı karşıyadır. Artan hayat pahalılığı karşısında geçimlerini işgüçlerini yok pahasına satarak sağlamaya çalışırlar. Birçoğu da işsizdir; öylesine çaresiz kalmışlardır ki, çok düşük bir ücretle çalışmaya razıdırlar. Faşist diktatörlüğün yol açtığı zamlar, pahalılık, baskı, zulüm ve terör onların hınçlarını, mücadele azimlerini artırmıştır.)

H.K.-Nerelisiniz?

İşçiler- Maraşlıyız. Daha doğrusu Afşin'in Ağcaşar köyünden.

H.K.- Neden memleketinizi bırakıp, buralara geldiniz?

İşçiler- Bir sürü neden var. Aslında geçim derdine çıktık gurbete. Orada köyümüzün ne yolu, ne ışığı, ne suyu, ne okulu vardı. 500 nüfuslu köy her türlü imkandan mahrumdu. Köylü varsa atla, öküzle, karasabanla toprakta çalışır. Tarla kıraç. Herkes kendi ihtiyacını karşılamak için çalışır. Evin bütün ihtiyaçlarını kendi görür; sabun, iç çamaşır, çorap, kışlık yiyecekleri hazırlamak, kurutmak... Şehirle irtibatımız yoktur. Çoluk çocuk, kadın hastalansa bir tabuta konur, erkeklerin sırtında, 2-3 km.lik yol yürünerek şehir yoluna çıkılır. Araba geçerse, şehre götürürüz. Şansımız yaver gider de, merkeze vardık mı, hastanede sıra beklerken ölür hastalarımız çoğu zaman. Yani yoksulluk diz boyu. Gurbete çıkanlar, iş bulamazsa geri dönerler, bütün aile yasa durur o zaman. Köyde de bir avuç toprak yok ekecek. Ne yaparsın? Yine gurbet yolu görünür bize.

H.K.- Burada ne iş yapıyorsunuz? İşiniz sürekli mi?

İşçiler- Belediye su kanalı yapımında çalışıyoruz (İNTES). İşyerinin 6 senelik mukavelesi var, ama işçileri birkaç ay çalıştırıp çıkarıyorlar işten.

H.K.- Sendikanız, sigortanız var mı?

İşçiler- Sendika sarı sendika, patron sendikası: Modern Yapı-İş. Biz sendikanın nerde olduğunu bilmeyiz. İzmir'de şubesi yok, merkezi de İzmit'te imiş. Öyle diyorlar. Toplu sözleşme patronla sendika ağaları arasında yapılıyor. Sözleşme maddelerinden hiç birimizin haberi yok. Sonra çoğumuzun okuma-yazması az. İşe girerken iki kağıt imzalatıyorlar. Sonradan öğrendik ki, biri sendikaya giriş kartı imiş. Yani sendikaya girmeyen, işe de giremiyor. Patron isterse, bir işçiyi sorgusuz sualsiz atıyor. Tazminat diye en fazla 1500 TL. veriyor. Sözleşme maddelerini bilmeyiz, karşı çıkamıyoruz şimdilik. İşte sarı sendikanın yardımıyla patron bizi böyle sömürüyor.

H.K.- Ücretiniz ne kadar?

İşçiler- Yevmiye brüt 165.75 TL. Ama elimize 100 TL. ancak geçer.

H.K.- Bu para geçiminize yetiyor mu?

İşçiler- Geçindirmiyor tabii. Etin kilosu 80 TL. Evde 7 nüfus var. Onar lira adam başına günlük ihtiyaç desek, eder 70 TL. Kirada oturanlarımız var. Giyinmeye hiç para yok. Bir de yol masrafı var. Düzenin sayesinde sürünüyoruz anlayacağın.

H.K.- Bugünkü yevmiyeler, asgari ücretler, pahalılık karşısında yeterli mi?

İşçiler- Nerde, her şey % 200 arttı. İşçilerin, memurların maaşı da, ücreti de yerinde sayıklıyor. Köylüler desen, ektiği, çabalayıp yetiştirdiği ürünü aldığı parayla karşılayamıyor bile.

H.K.- Asgari ücretlerin yeniden belirlenmesi toplu sözleşmelerin yenilenmesi gerekir mi? Bunun için ne yapılmalı?

İşçiler- Tabii, pahalılığa göre, bunlar yeniden düzeltilmeli. Bunun için direnmek, greve gitmek lazım. Greve gitmek, direnmek için de birleşmek, örgütlenmek şart.

H.K.- Kirada mı oturuyorsunuz?

Biri- Gecekondu kendimizin

Diğeri- Kiradayız

H.K.- Tapusu var mı gecekonduların?

İşçiler- Nerde...! Ellerinden gelse, bir yolunu bulsalar bunları başımıza yıkacaklar.

H.K.- Bugün işgücünüzü yok pahasına satın alanlar, evlerinizi yıkmak isteyenler kimler?

İşçiler- Zengin patronlar, onların yanında ağalar ve onların devletidir.

H.K.- Varolan siyasi partiler kurtuluşunuzu sağlar mı?

İşçiler- Hayır. AP'de CHP'de diğerleri de büyük patronların ağaların yanında. Bizim için hepsi yaramaz.

H.K.- Peki, bugünlerde zamları, pahalılığı, gecekondu yıkımını önlemek için ne yapmalı?

İşçiler- Yürüyüşler, protesto hareketleri yapmalı. İşçiler birleşip genel greve gitmeli. Bunlara direnmeli

H.K.- Tüm çalışanların kurtuluşu nasıl gerçekleşir?

İşçiler- İşçilerin, köylülerin, tüm emeğiyle geçinenlerin kendi iktidarlarını kurmaları gerekir. Bu da devrim demektir.

H.K.- Gazetemiz aracılığıyla halkımıza iletmek istediğiniz bir şey var mı?

İşçiler- Birleşelim, beraber olalım mücadele verelim. Gazetemizi okuyalım, okutalım. Etrafımızdakileri uyandıralım. Halkımız unutmasın; bu sömürüyü, zulmü yok etmeye çalışıyoruz. Bir de devrimci selamlarımızı gönderin.

ELAZIĞ ELEKTRİK ŞANTİYESİ İŞÇİLERİ:

Tüm çalışanlara iş ve can güvenliği, sendika ve sigorta hakkı!

Biz Eltes Koll. Şti.'ne bağlı Elazığ Elektrik şantiyasinde çalışan bir grup işçiyiz. Bu devletin karakteri olan faşist baskı ve sömürü tüm halkımıza uygulandığı gibi, bir parçası da en yoğun bir şekilde bizim üzerimize uygulanmaktadır.

İş ve can güvenliğinden, sendika hakkından yoksunuz.

İşimiz Nisandan Kasıma kadar devam eden mevsimlik bir iştir. Bunun dışındaki 5 ay ise sokağa atılıyoruz, hiç bir sosyal hakkımız olmadan.

Şantiyede ayrı ayrı ekiplerin ayrı ayrı görevleri vardır. (Hatçı, trafocu, kaynakçı, boyacı, kuyucu ve direk dikenler) Tüm ekiplerin çalışma şartları hemen hemen aynıdır. Her an ölümle karşı karşıyayız. Can güvenliğimiz yoktur. Örneğin 17,5 metrelik beton direklere 10 metrelik merdiven kurulur. Geri kalan kısım ise tırmanarak çıkılır. Değişilecek eski hatlar bozuk olduğundan, şalter düşürüldüğü halde kendiliğinden devreye girip çıkıyor. Bundan dolayı ceryana kapılma oranı oldukça yüksektir. Böylesi durumda faşist patron Aleaddin, "kalp krizi geçirmiştir" vs şeklinde, etrafındaki birkaç uşağı şahit göstererek tutanak hazırlar. Çalışan her işçi bu şartları göze almak zorundadır. Aksi takdirde işten kovulur. Bunun yanında küfür, tehdit, karşı-devrimci propaganda, dayak vs. neredeyse alışılmış bir duruma gelmiştir. İşe girerken 8 saat diye alınmamıza rağmen çalışmanın 9 saatin altına düştüğü görülmez. Bu da yine işçi maskeli faşist patron uşakları tarafından yaptırılır. Patronun yanında elini cebine sokamazsın, (mesai saati dışında olsa bile) yüksek sesle konuşamazsın, sigara içemezsin, bir arkadaşla konuşamazsın, isteğin şekilde giyinemezsin.

Elazığ'dan yazan arkadaşlarımız bu koşulları aktardıktan sonra, ücretin de gülünç denilecek kadar düşük olduğunu belirtmektedirler.

Elazığ elektrik şantiyesinde çalışan arkadaşlar, bu koşulları temelden değiştirmenin Ulusal Demokratik Halk Devrimi ve ondan sonra kesintisiz olarak geçilecek olan sosyalist devrimle mümkün olduğunu belirtiyor ve bugünkü ekonomik mücadeleyi bu hedefe bağlı olarak yürütmek gerektiğini anlatıyorlar.

Onlar, iş ve can güvenliği için, sendikal haklar için mücadelelerin devrimci siyasi mücadeleyle birleştirilmesi gerektiğini şöyle dile getiriyorlar:

"Biz bu düzenin şartlarında gerçekten insanca yaşamaktan gerçek iş ve can güvenliğinden bahsedilemeyeceğini; gerçek kurtuluşun sınıfsız, sömürüsüz topluma gidecek olan Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile sağlanacağını, tüm mücadelelerimizin bu hedefe yönelik olduğunu bildirir, bunu işçilere, köylülere tüm halkımıza duyururuz."

İSKENDERUN AKINCILAR FABRİKASI PROLETER DEVRİMCİ İŞÇİLERİ:

Fabrikadaki insanlık dışı çalışma koşulları:

Abdullah Akıncı ve Halefleri Kollektif Şirketinde yağ, sabun, Çırçır ve Prese Fabrikasında üçyüz işçiden bir grup işçi gazetemize yazdıkları mektupta, işyerlerindeki insanlık dışı çalışma koşullarını anlatmakta ve vahşi sömürünün karşısına mücadele ve dayanışma içinde çıkacaklarını belirtmektedirler: "Biz işçiler devrimci birlik, dayanışma ve örgütlenme yoluyla işverenin tahakkümü ne kısmi de olsa son vermeye çalışacağız"

Arkadaşların mektuplarının iş koşullarıyla ilgili olan bölümleri şöyle:

* "Bizim işyerimizde iş kanunlarına uygun hiç bir hak yoktur. Ne bayram, ne pazar tatilimiz vardır. Her gün çalışmaktayız..."
* "Ücretlerimiz, asgari ücret olarak 63 liradan belirlendi, fakat patron bize gerekçe göstermeden yevmiyeyi 50 lira olarak veriyor..."
* "Bunun yanında patron İsmail işçilere her türlü baskıyı yapıyor; tekme, tokat, küfürün yanında istediği işçiyi hemen çıkartıyor"
* "Mesai saatleri hiç belli değil. Elektrik kısıntısı nedeniyle bazen saat 8'de işbaşı yaparız, sabah saat 4'te çıkarız.
* "Elektrik kısıntısını bahane eden patron bizi her gün 20-40 dakika fazla çalışmaya zorluyor"
* "Fabrikada dinlenme zamanı bırakılmamaktadır. Ayakta çalışıyoruz. Bazan patron fabrikanın içine geliyor; dinlenen bir işçi görünce, kız-erkek ayırmadan kulağından tutup '... çocuğu ne dinleniyorsun!' gibisinden aşağılık saldırılarda bulunuyor, küfrediyor...."

FABRİKADA SENDİKAL MÜCADELE

"1976 yılında DİSK'e bağlı bir sendika bizi üye kaydetti. Biz sendika yönetiminde bulunan yöneticilerin işçilere karşı tutumunu beğenmedik ve şunu gördük: Bu sendika yöneticileri, bizi işverene köle etmeye çalışıyorlardı, Biz bu yöneticileri teşhir ettiğimiz için bizi sendikadan attılar ve kendi halimize terkettiler.

"Bu tecrübe bize şu dersi öğretti: İşçiler kendi sendikalarının yönetiminde olmalıdır."

"Şimdi yeniden sendikalaşmakta olan işçilerin mücadelesini bu kez de patron engellemeye çalışmaktadır. Patron ustalara fazla para vererek, işçilerin arasına kışkırtıcı ajanlar sokarak işçilerin sendikalaşma mücadelesini durdurmak istiyor."

Patron boşuna çabalamaktadır. Abdullah Akıncı ve Halefleri Koll. Sti. Fabrikası işçileri ekonomik örgütlenmelerini mutlaka tamamlayacak ve bunun da yetinilmeyeceğini kavramış olarak devrimci siyasi mücadelede saf tutacaklardır. İşçiler şöyle demektedir:

"Biz kurtuluşumuzu halkın kurtuluşundan ayrı görmüyoruz ve Devrimci İşçi-Köylü İktidarı ve sosyalizm için mücadele yolunda yürüyoruz."

KOLOMBİYA

Baş.ta.sa.2'de

tutuklanması üzerine haberleşme şirketlerinde çalışan 16.000 işçi greve gitti. Haberleşme işçileri aynı zamanda gösterilere katılan öğretmen ve öğrencilerin tutuklanmalarını protesto etmekteydiler.

Öte yandan, toprak ağalarına, yabancı toprak sahiplerine karşı köylüler her gün daha gelişen güçlü bir mücadelenin içindedirler. Özellikle Kanka, Antioka ve San Horges gibi bölgelerde köylülerin mücadelesi silahlı eylemlere, toprak işgallerine kadar yükselmiştir.

İSPANYA HALKLARI

Baş.ta.sa.2'de

arada yakılmıştır.

Polisin başka şehirlerden de destek görmesine karşın çatışmalar iki gün boyunca sürmüştür.

İşçiler genel grevi, bütün baskıları ve tertipleri hiçe sayarak büyük bir başarıyla uygulamışlardır. Malaga havaalanı trafiğe kapanmış, trenler durmuş, telefonlar sadece acil durumlar için kullanılmış, gazeteler yayın lanmamıştır. Radyo ise yalnız grev haberlerini yayınlamış, bunun dışında klasik müzik yayını yapılmıştır.

HUELVALI İŞÇİLER DE GENEL GREVDE!

Malaga işçilerinin genel grevi bütün İspanyada derin devrimci etkiler yaratmıştır. Bu sadece pasif bir etki değildir. Nitekim Andaluzya eyaletinin batısında bulunan Huelva şehrinde de işçiler, pazar günü işlenen cinayeti protesto ederek yine 6 Aralık günü başarılı bir genel grev gerçekleştirmişlerdir.

BASK MİLLİYETİ DE MÜCADELESİNİ SÜRDÜRÜYOR

Öte yandan Basklıların kendi kaderini tayin hakkını kazanmak için Basklı militanlar savaşı sürdürmektedirler. San Sebastian adlı bir Bask şehrinde sivil muhafızlara karşı girişilen askeri eylem mücadele ateşinin sönmediğinin son kanıtı olmuştur.

ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

Baş.ta.sa.5'de

Türkiye nüfusunun % 73,6'sını teşkil ederken, 1970'te bu oran % 64,1'e düştü. Tarımda yarı-proleterler dışında bir milyon civarında işçi çalışıyordu. Kırsal alanların pazara açılması geniş ölçüde gerçekleşmişti. Öte yandan ülkedeki tekelci sermaye ve finans kapitalin artan bir şekilde ülkeye akması ve komprador tekelci kapitalizmi geliştirmesine bağlı olarak (bu gelişim aynı zamanda genel olarak meta ekonomisinin yaygınlaşması ve sınırlı da olsa milli kapitalizmin gelişmesine yol açıyordu) büyük hızla büyümekte ve yoğunlaşmaktaydı. Mevcut sanayi hemen hemen bütün dalları bir veya birkaç firmanın egemenliği altında bulunuyordu. Sanayide çalışan işçilerin sayısı üç milyonu bulmuştu. Tekelci sermaye pazar mekanizması aracılığıyla kırsal bölgelerde yaşayan geniş köylü yığınlarını doğrudan veya dolaylı bir biçimde gittikçe daha fazla sömürmekteydi. Ancak bütün bu gelişmeler hiç bir şekilde ülkede feodalizmin tamamen tasfiye olduğu anlamına gelmiyordu. Nitekim özellikle kırsal alanlarda feodal üretim ilişkileri parçalanma süreci içindeki şekilleri ile de olsa (özellikle ürün-rant ya da para-rant sömürüsüne dayanan ortakçılık ve kiracılık) yaygın bir şekilde varlığını sürdürmeye devam etmekteydi. Esas olarak feodalizmle kapitalizmin içiçe bulunduğu yarı-feodal bir karakter taşıyan toprak ağalığı ekonomisi bağrında kapitalizm ne ölçüde gelişmiş olursa olsun başka bir deyişle burjuva yönü ne kadar ağır basarsa bassın, bu gelişme, feodalizmin gerçekten tasfiyesi ve "salt kapitalist bir 'junker' ekonomisi"nin doğuşu ile sonuçlanmadıkça (ki bu bizimki gibi emperyalizme bağlı geri bir tarım ülkesinde pratik olarak mümkün değildir) feodal kalıntıların temsilcisi ve demokratik devrimin hedefi olmaya devam eder.

Bu dönemde devrimci bir proletarya partisi hala örgütlenmemişti. "Sosyalist hareket" çeşitli kılıklara bürünmüş modern revizyonist ve burjuva reformist mihrakların etkisi altında bulunmaya devam ediyordu. Sovyetler Birliği'nde Kruşçevci revizyonistlerin iktidarı ele geçirmeleriyle birlikte başlayan kapitalizme geri dönüş sürecinin 1960'ların sonlarına doğru Brejnev kliği eliyle tamamlanması ve Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist bir ülke, yayılma peşinde koşan saldırgan emperyalist bir güç haline gelmesine paralel olarak, modern revizyonistler artık işçi sınıfı hareketi içinde bir sapma olmaktan çıkmış, Sovyet yayılmasına paralel olarak özellikle bürokrat-burjuvazi içinde oluşmaya başlayan Sovyet yanlısı büyük burjuva unsurların hizmetkarı sosyal-faşistler haline dönüşmüş bulunuyorlardı. Bu dönemde sosyal-faşistler, işçi sınıfı hareketi üzerinde etkileri son derece sınırlı ve yurt dışındaki Sovyetler Birliği'ne bağlı bir ajan şebekesi tarafından yönetilen T'K'P yanında, TİP içinde oldukça etkindiler.

Bu yıllarda TİP yönetiminin parlamenter ve pasifist çizgisine duyulan tepki, Mihri Belli'nin başını çektiği bir grup orta yolcu görünümlü revizyonist tarafından yönlendirilen MDD hareketini doğurdu. Bu hareketin olumlu yönü Türkiye devriminin aşamalı karakterini vurgulaması, sol hareket içindeki TİP'in parlamenter, pasifist çizgisine tepki duyan bütün militan devrimci kadroları bağrında toplamasıydı. Ağır basan olumsuz yönü ise, modern revizyonist tezleri muhafaza etmesi, bütün sömürge ve yarı-sömürge tarım ülkeleri için geçerli olan evrensel UDHD teorisini tahrif ederek proletarya önderliğini inkar eden bir anlayış getirmesi, burjuva kuyrukçuluğu, darbecilik, ordu ve devlet hakkında yaydığı oportünist görüşler ve şoven milliyetçi karakteriydi. Bu hareket, başından beri, TİP yönetimine karşı çıkan her çeşit akımı -çekirdek halinde bile olsa- içinde barındıran bir muhalefet cephesi karakterini taşıyordu. Bu cephe 1970'lere gelirken özünde aynı olan revizyonist tezler temelinde ilk önce iki sağcı grup halinde bölündü.

Bu gruplardan biri ASD, diğeri PDA etrafında toplandı.

Daha başlangıçta Mihri Belli'nin en kaba sağ oportünist tezlerini diğer gruptan daha cesaretle(!) savunan PDA kliği pasifizmleri nedeniyle gençlik içinde tecrit olunca cuntacılarla pazarlığında militan gençlik hareketini elinde bir koz olarak bulundurma hesapları yapan Mihri Belli'yi saflarına kazanamadı. Bunun üzerine özellikle devrimci gençlik hareketi içinde ÇKP ve Mao Zedung'un sahip olduğu büyük prestijden yararlanabilmek amacıyla, reformist sağ çizgisini ve Mihrici tezlerini bu kez devrimci proletaryanın uluslararası planda modern revizyonizme karşı geliştirdiği Marksist-Leninist tezlerin genel bir propagandası altında gizleyebilmek için çabalamaya ve keskin bir devrimci lafazanlık edebiyatı geliştirmeye başladı. Ama sağ oportünist çizgi, içindeki ve dışındaki devrimcilerin gözlerini boyayabilmek amacıyla bunu yaparken yine de bir an bile en adi burjuva reformizmini eskisine göre daha ince bir biçimde tezgahlamaya çalışmaktan geri durmuyordu.

1970'lere gelindiğinde hakim sınıfların buhranı iyice şiddetlenirken sosyal-emperyalizmin işbirlikçisi ve faşist diktatörlüğün yardakçısı revizyonistlerin ihaneti ve küçük-burjuva reformist mihrakların sağ oportünist günahları bu kez de "sosyalist hareket"in saflarında çeşitli küçük burjuva ihtilalci "sol" akımların kuvvetlenmesine yol açtı. ASD ve PDA saflarından kopan ve başlıcalarını THKO, THKP-C, TKP-ML'nin teşkil ettiği bu akımlar, örgütsüz ve kitlelerden kopuk bir şekilde silahlı mücadeleye başladılar.

Bu arada derinleşen buhranın yükünü, halk yığınlarının omuzlarına iyice yükleyebilmek için halkın uzun ve zorlu mücadelelerle hayata geçirdiği bir kısım demokratik hak ve özgürlükleri tamamen ortadan kaldırmaya yönelen işbirlikçi hakim sınıf klikleri, sıkıyönetim yoluyla parlamenter faşizmi iyice pekiştirmek ya da askeri faşist bir diktatörlük kurmak için çabalarına iyice hız vermişlerdi. Bunların mücadelelerinin ordu içine yansıması yanında, sosyal-emperyalistler de reformist eğilimli bir kısım cuntacı subayı elde ederek bunlar aracılığıyla reformist burjuva darbeci akımı kullanmaya ve hegemonyayı ele geçirmelerini kolaylaştıracak bir ortam yaratmaya çalışıyorlardı.

12 MART DÖNEMİ, FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN YARI-ASKERİ BİR BİÇİM ALDIĞI VE HALKIMIZ ÜZERİNDE UYGULANAN FAŞİST TERÖRÜN YOĞUNLAŞTIĞI BİR DÖNEMDİ

Bu koşullar içinde 12 Mart'ta yüksek rütbeli Amerikancı faşist generaller, hükümete bir muhtıra vererek iktidara el koydular. Reformist ve sosyal emperyalizme yanaşma eğilimi taşıyan darbecilerin önde gelenleri tasfiye edildikten sonra, sıkıyönetim ilan edilerek halka karşı azgın bir saldırı ve terör kampanyası başlatıldı. Amerikan emperyalizmi 12 Mart döneminde ülkemiz üzerindeki hegemonyasını daha da kuvvetlendirdi ve yeni mevziler kazandı.

12 Mart'ta hem bir askeri diktatörlük organı kuruldu (Silahlı Kuvvetler Komuta Konseyi), hem de parlamento varlığını sürdürmeye devam etti. Bunun başlıca nedeni askeri faşist diktatörlük yanlısı güçlerin kendilerini parlamentoyu lağvedecek kadar güçlü hissetmemeleriydi. Bu durum, parlamentoya hakim olan AP'nin "parlamenter sistem"e son verilmesine karşı yürüttüğü muhalefetle denk düştü. Parlamento ve Silahlı Kuvvetler Komuta Konseyi içinde Amerikancı hakim sınıf klikleri arasındaki mücadele devam ederken, yarı-parlamenter, yarı-askeri faşist bir rejim uygulanmaya devam ediyordu. Ama bu rejim zorunlu olarak geçici bir karakter taşımaktaydı; sonunda ya parlamenter faşizme dönülecek ya da parlamentonun bütün fonksiyonlarını yitirmesiyle tam bir askeri faşist diktatörlük kurulacaktı. Bu arada Amerikan emperyalistleri iki Amerikancı faşist klik arasındaki çekişmelerin kızışmasını önlüyor ve uzlaştırıcı bir rol oynuyordu.

İşbirlikçi hakim sınıflar 12 Mart'la birlikte faşizmi -geçici bir süre için bile olsa- sağlamlaştırmayı ve kitle mücadelelerini bastırmayı başardılar. Ama halka boyun eğdirmeyi başaramadılar. İşçiler, köylüler, tüm emekçi halk faşizme olan nefretlerini her yerde değişik biçimlerde ortaya koydu. Bu arada, küçük burjuva ihtilalci akımların yürüttükleri silahlı mücadele -temeldeki bütün zaaflarına rağmen- faşist generaller çetesinin yüzünün açığa çıkmasında yardımcı oldu. Halkın muhalefeti yoğunlaştı ve faşist çete geniş ölçüde tecrit edildi. Halkın faşizme karşı mücadelesinin şiddetlenmesi, CHP yönetimini ele geçirmek için mücadele eden reformist burjuvazinin işini kolaylaştırdı. 12 Mart'ın kendilerine sağladığı bütün imkânlardan yararlanmalarına rağmen İnönü'nün başını çektiği faşist "göbekçiler" parti yönetiminden uzaklaştırıldılar. Bu koşullar altında yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde askeri faşist diktatörlük yanlısı klik kendi adayını seçtiremedi. Ağırlıklarını parlamentonun yetkilerinin muhafazasından yana koyan -ayrı ayrı amaçlarla- AP ve CHP'nin üzerinde anlaştıkları bir aday Cumhurbaşkanı oldu. 14 Ekim 1973 seçimlerinin yapılma imkanı böyle doğdu. Ve Silahlı Kuvvetler Komuta Konseyi'nin geri plana çekilmesiyle parlamenter faşist rejime dönüldü.

DİPNOTLAR :

(29) Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, S. 32-33

(30) Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri

(31) Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, S. 344

(32) Lenin, UKTH, s. 216

F. ALMANYA'DA

buki yapması gereken "alçak gönüllülüğü" bir yana itmektir:

Görüldüğü gibi Federal Alman Şansölyesi Schmidt (Şmit), Hitler'in "Almanya'nın tarihi dünya görevi" ve "üstün ırk" gibisinden hegemonyacı doktrinlerinin tadını veren bir dil kullanmaktadır.

FEDERAL ALMAN ANAYASASI TEMELİNDE..

Alman emperyalist burjuvazisi şimdi de dünün hayalleriyle yaşamaktadır. Şimdi dünyanın en büyük iki emperyalist devliyle boy ölçüşecek durumda değildir ama, bu onun hegemonyacı ve yayılmacı bir siyaset izlemesine de engel olmamaktadır.

Federal Alman Anayasa'sına "dayanan" Alman emperyalist burjuvazisi hala "kaybedilmiş topraklar"ın "geri alınmasına öncelik tanımakta"dır. Bu ne anlama gelebilir? Alman emperyalizminin başka egemen devletler üzerinde hak iddia etmesi ve ilhakçı eğilimler beslemesi değil midir bu?

Zerri i Popullit'in belirttiği gibi "F. Alman Cumhuriyetinde intikamcılık ruhu devletin resmi dogması düzeyine yükseltilmiştir." Bundeswehr (Alman Ordusu)'in barakalarında asılı bulunan haritalar hala 1937 sınırlarını göstermektedir. Ve burjuva basını Vroclaw ve Szcecin adlı Polonya şehirleri için Almanca isimler kullanmaktadır.

Bu ve benzeri binlerce nedenlerle, kolaylıkla söylenebilir ki, Batı Alman askeri, sistemli ve örgütlü bir intikamcı eğitimden geçirilerek yetiştirilmektedir.

SİLAH YARIŞINDA "ÜÇÜNCÜ"

Alman emperyalizmi sadece ideolojik hazırlıklarla yetinmemekte, tepeden tırnağa silahlı ve modern donatımlı bir ordu geliştirmektedir. Ülkenin militarize edilmesi amacıyla Alman emperyalist burjuvazisi şimdiye dek 360 milyar mark gibi muazzam bir harcama yapmıştır. Ve bu miktar, Hitler dönemine oranla bile daha fazladır.

İki süper devletin de kazanmaya çalıştıkları bir haydut olan Alman emperyalizmi, Hitler döneminde aldığı korkunç dersten akıllanmadığı gibi, o zaman üzerine zorlanan barış koşullarını ve anlaşmalarını artık hiçe saymaktadır. Öyle ki, Şansölye Schmidt, açık açık "Alman Ordusunun silahlandırılması, nükleer savaş hazırlıklarına doğru yönlendirilmiştir" diyebilmektedir. Alman emperyalizmi açık açık yeni askeri maceralara hazırlanmaktadır.

KIRBAÇ

Dünyanın yeniden paylaşılması için çıkmış bulunan ve gittikçe kızışan kavgada F.Alman emperyalistleri önemli bir yer işgal etmektedirler.

Dıştaki yayılmacı ve saldırgan politikanın içteki yansıması da yeni faşist yasalar, kurallar, tedbirler, kuruluşların ortaya çıkarılması yoluyla emekçi yığınların Alman-proletaryasının şiddetle ezilmesi çabaları olmaktadır. Alman emperyalizmi faşizm kırbacını giderek daha hırsla sallamaktadır.

YENİ POLİS YASASI

Tekelci burjuvazi kitleleri sindirebilmek için yeni yeni baskı yasaları çıkarmaktadır. Bu yeni yasalardan biri de "Yeni Polis Yasası"dır. Bu yasaya göre, polis rahatça ve canalıcı hedeflere nişan alarak ateş etme yetkisine kavuşturulmaktadır. Es-

Baş.ta.sa.2'de

ki yasaya göre, polisin silah kullanma yetkisi, biçimsel ve soyut bir tarzda da olsa sınırlandırılıyordu; polisin "yalnız çok acil durumlarda" silah çekmek ve "mümkünse karşısındakini öldürmeden, yaralı olarak ele geçirme" sorumlulukları vardı. Şimdi, bütün bu yasal "engeller" ortadan kaldırılmıştır. Zaten polis bu eski yasaya hiç aldırmadan rahat rahat silah kullanmaktaydı. Stuttgart'ta polisin hiç bir gerekçe göstermeden öldürdüğü bir Türkiyeli arkadaşımız böyle katledilmişti. Ama Alman emperyalist burjuvazisinin göstermelik "engellere" bile tahammülü kalmamıştır. O yüzden şimdi, can alıcı hedeflere ateş etmek yasallaştırılmaktadır.

ALMAN PROLETARYASI VE MARKSİST-LENİNİSTLERİ İNTİKAMCI FEDERAL ALMAN EMPERYALİZMİNİN MİLİTARİST VE FAŞİST UYGULAMALARINA KARŞI DİRENİYOR

Alman emperyalistleri, bu militarist ve faşist tedbirlerini öyle kolay kolay gerçekleştirememektedir. Almanya proletaryasının en bilinçli unsurları, Almanya marksist-Leninistleri ve tüm demokratlar, ellerindeki tüm olanaklarla faşistleştirme tedbirlerine karşı direnmektedirler.

Alman proletaryası ve halkı, emperyalist intikamcı Alman burjuvazisine karşı mücadeleyi, iki süper devlete karşı mücadeleyle doğru bir şekilde birleştirerek yürütmektedir.

Çeşitli kitle eylemleri ve direnişleri aynı zamanda Alman halkının intikamcılardan bir gün elbet hesap soracaklarının müjdesini taşımaktadır ve bunu garantilemektedir.

ALMANYA DAKİ

Baş.ta.sa.8'de

delesine engelleyemeyecektir."

"ALMANYA ANAYASA'YI KORUMA ÖRGÜTÜ'NÜN (BVF) RAPORU:

Almanya'da MHP'li faşistlerin saldırı ve katliamlarını yoğunlaştırmalarından sonra, Federal Almanya Anayasa'yı Koruma Örgütü tarafından hazırlanan bir raporda, faaliyetlerini yaygınlaştırmak ve hızlandırmak amacıyla Federal Almanya'nın çeşitli kentlerinde MHP'nin, Gençlik Kollarını geliştirmek üzere "MHP Yıldırım Teşkilatlanma Komitesi" adı altında yeni bir yan kuruluş oluşturduğu açıklanmaktadır.

Örgütün hazırladığı raporda, bugün Federal Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde halen MHP sempatizanı ve üyesi 25 bine yaklaşan bir "topluluğun" faaliyet gösterdiği anlatılmaktadır. BVF'nin raporunda ayrıca, faşistlerin, Federal Almanya'daki Gençlik Kollarına "ATMACALAR" ismini verdiği de söylenmekte ve MHP'li faşist militanların Türkiyeli işçilerin kaldığı büyük yurtlarda tedhiş hareketlerini seçimlerden sonra daha da artırdığını ve büyük bir "gruplaşmanın yarattığı "gerginliğin" doruğa eriştiğini kaydetmektedir.

BVF tarafından hazırlanan raporda ayrıca MHP militanlarının en yoğun baskı ortamanı Frankfurt'ta Griesheim semtindeki bir işçi yurdunda yaptığı ve bir inşaat firmasına ait olan bu yurtta MHP'li militanların tedhiş hazırlıklarını planladığı açıklanmaktadır. Ayrıca Frankfurt Fatih Cami Yaptırma Derneği'nin de bir MHP toplanma ve organizasyon bölgesi olduğu da belirtilmektedir. Anayasayı Koruma Örgütü tarafından sene sonunda hükümete sunulacak olan raporda ayrıca MHP'nin Baaden-Würtemberg Rhein Pfalz eyaletlerindeki teşkilatlarını giderek kuvvetlendirdikleri vurgulanmakta ve vrgütlenmeye ağırlık verdikleri merkez olarak Mercedes yurtlarında kalan işçileri hedef aldıkları belirtilmektedir.

Ayrıca Vorwarts dergisinin son sayılarından birinde yapılan açıklamalar, BVF'nin ortaya koyduğu gerçekleri somut olarak pekiştirmektedir.

BÜTÜN BUNLAR NEYİN GÖSTERGESİ:

Faşist diktatörlüğün kiralık katiller örgütü ve "yan kuruluşları", işçiler ve tum emekçiler üzerindeki baskı ve terörünü sadece yurt içinde değil, aynı zamanda başta Almanya olmak üzere yurt dışında da yoğunlaştırmaktadır. Alman emperyalist burjuvazisi, MHP'li faşistlerin bu saldırganlıklarını çeşitli yollardan desteklemektedir.

Almanya'da bulunan Türkiyeli emekçiler, faşistlerin saldırıları ve kanlı züylerinden nefret etmekte, Türkiyeli emekçiler arasında anti-faşist, ve anti-kapitalist bilinç giderek yoğunlaşmaktadır. Alman demokrat kamuoyu MHP'li faşistlerin her yaptığını teşhir etmektedir. MHP'li faşistler, kitlelerden her yeni gün tecrit olmakta, her geçen gün daha büyük bir kitleyi karşılarında bulmaktadırlar. Son günlerde saldırılarını yoğunlaştırmalarının esas sebebi de burada aranmalıdır. Tecrit oldukça saldırmakta, saldırdıkça tecrit olmaktadırlar.

Almanya'daki olayların ortaya koyduğu bir diğer gerçek de, faşist demagojinin artık iyice iflas ettiğidir. Faşist diktatörlüğün sivil kiralık katilleri, kitlelere karşı yönelttikleri saldırıları "barış" demagojileri ile gizlemeye çalışmaktadırlar. Halbuki halkımız ve Almanya'daki Türkiyeli emekçiler bu kiralık katillerin "barış çağrıları"nın ne anlama geldiğini çok iyi bilmektedir artık. Kiralık cinayet şebekelerinin başı Türkeş, bundan bir süre önce, kendilerinin Almanya'da "teşkilat" kurmadıklarını açıklıyordu. Aşağıdaki belgede de görüldüğü gibi, bu demagoji de güneş görmüş kar gibi erimiştir bugün artık. Alman emperyalist burjuvazisinin de desteğiyle, Almanya'daki Türkiyeli emekçilere saldıran, onların uyanışını engellemeye, mücadelesini boğmaya çalışan faşist caniler, Türkeş'in başında bulunduğu bir cinayet örgütüne, MHP'ye bağlıdırlar.

Milyonlarca emekçi faşist katillere boyun eğmeyecektir. Hiç bir saldırı ve katliam, milyonlarca emekçinin mücadelesini durduramayacaktır. Havaya kalkan milyonlarca kol, faşist saldırılar karşısında kitlelerin gösterdiği tepki, ve kitlelerin anti-faşist muhalefeti bunun en somut göstergesidir.

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ VELİ YILMAZ YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY - İSTANBUL ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ, YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI, YILLIK 300 TL, 6 AYLIK 150 BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET - İSTANBUL YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ - İSBUL İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 50 TL.

İSPANYA'DA

Baş.ta.sa.2'de

mektedir.

İspanya'da yıllık enflasyon % 30'un üzerindedir. İşsizlik % 6'nın üzerindedir. Fiyat artışlarını saptamak neredeyse olanaksızdır. Suarez hükümeti bu durumdan kurtulabilmenin tek yolu olarak kitleleri ezmeyi ve daha çok sömürmeyi planlamaktadır. Ekim ayı sonlarında Suarez hükümeti, işçilerin gerçek ücretlerini % 17 düşürecek yeni tedbirler almaktaydı.

Buhranın bütün çelişmeleri şiddetlendirerek derinleştiği günümüz koşullarında İspanya KP (ML) sınıf mücadelesi barikatlarının en ön saflarına Marksizm-Leninizmin bayrağını dikmekte ve işçi sınıfı ve emekçi yığınları devrim yolunda ilerletmek için kararlı bir savaş yürütmektedir.

Çıkarlarını savunmak ve gaspedilmiş haklarını geri almak için hakim sınıfların karşısına dikilen yığınlar, yanlarında sadece İKP (ML)'nin kararlılıkla yer aldığını her yeni mücadelede daha açık olarak kavrıyorlar. Buna karşılık İKP (ML), işbirlikçi ve hain kuvvetlerin, Carillo ve diğerlerinin, sarı sendikacıların hızla teşhir olduklarını belirtmektedir.

İspanya KP (ML), monarşiyi devirmeden, sadece ekonomik mücadeleyle hiç bir gerçek kurtuluşun sağlanamayacağını, gerçek kurtuluşa giden yolun ancak halk savaşıyla ulaşılacak olan Federatif Halk Cumhuriyeti ile açılacağını sürekli olarak vurgulamakta, bu meseleyi temelli olarak kavratmak için yoğun bir propaganda yapmaktadır.

HALK SAVUNMA KOMİTELERİ

Kargaşalıktan kaçınma, ordunun doğrudan müdahale tehlikesinden korunma gibi gerekçelerle, işçi sınıfını ve köylüleri düzene köle kılmak isteyen tüm akımlara karşı, devrimci proletaryanın tutumunu ve ilkelerini kararlılıkla savunan İKP (ML), baskıya karşı, faşist güçlerin dağıtılması, çeşitli faşist çetelerin tasfiyesi için şehir semtlerinde, fabrikalarda ve diğer yerlerde halk savunma komitelerinin kurulması için çalışmaktadır.

İKP (ML) günümüz koşullarında ekonomik sömürünün artmasına olduğu kadar, artan siyasal baskılara karşı direnilmesi konusunda da son derece ciddi bir uğraş içindedir.

İKP (ML), tüm siyasal anti-faşist tutuklu ve mahkumların serbest bırakılması çalışmalarına özel bir önem vermektedir. Aralarında Pablo Majoral Rueda, Blanko Civite, Valdimiro Fernandez, Manuel Konjavaras, Angel Gonzales, Lorenzo Purado, Fernando Praenza ve Moja kardeşler gibi birçok yoldaşın da bulunduğu anti-faşist tutukluların ve hükümlülerin serbest bırakılması için mücadele geniş yığınlara mal edilmektedir.

ORTADOĞU'DA SON

Baş.ta.sa.1'de

için gerekli ve uygun alanlar olmaları,

3- Sömürgelerin elverişli satış pazarları olmaları,

4- Sömürgelerin askeri-stratejik önemleridir; "Metropol ülkeler, buralara birçok askeri üsler kurabilir, stratejik maddeleri büyük ölçüde yağmalayabilir, çok sayıda asker toplayabilir"

Ve "sonuçta sömürgeler, emperyalizmin varolmak için dayandığı temel koşuldur; 'tekel, yalnızca sömürgeleri elinde bulundurarak rakiplerine karşı mücadelenin bütün kötü rastlantılarına karşı tam başarı güvencesi sağlayabilir' bu nedenle emperyalist ülkeler her zaman daha çok sömürgeye sahip olmak ister" (Ekonomi Politik, Komün Yay. s. 223)

Lenin, "kapitalizm ne kadar gelişirse hammadde eksikliği o kadar hissedilir, bütün dünyada hammadde kaynakları aranması ve bunlar uğruna rekabet keskinleşir ve sömürgeleri elde tutma mücadelesi sertleşir" (Lenin, Emperyalizm, Günce s.95) diyerek, saydığımız nedenlerden birincisinin aynı zamanda emperyalist paylaşım savaşlarıyla arasındaki ilişkiyi belirtmektedir.

ORTADOĞU VE ARABİSTAN TÜM BU NEDENLERDEN ÖTÜRÜ DÜNYA EMPERYALİZMİ VE ÖZELLİKLE İKİ SÜPER DEVLET İÇİN ÖZEL BİR HAYATİ ÖNEM TAŞIMAKTA; ORTADOĞU ÜZERİNDEKİ REKABET VE BU BÖLGEYİ ELDE TUTMA MÜCADELESİ ÖZELLİKLE SERT VE ÇETİN BİR SEYİR İZLEMEKTEDİR

Ortadoğu bilindiği gibi dünya petrol rezervlerinin % 66-75 kadarını topraklarında barındırmaktadır.

Ayrıca Ortadoğu, emperyalist sermayenin özellikle 1973'den sonra yoğun olarak ihraç edildiği bir alan haline gelmiştir.

Üstelik, "petro-dolar"ların yeniden "devreye sokulabilmesi" için emperyalist devletler Ortadoğu ve Arap ülkelerini birer açık satış pazarı haline getirmişlerdir.

Ve tüm bunların yanısıra, Afrika Asya ve Avrupa'nın birleşme noktasında yeralan ve dünya ana deniz ticaret yollarını denetlemek açısından da hayati önem taşıyan Ortadoğu ve Arabistan, emperyalist devletlerin dünya hegemonyası mücadelelerinde en ön sıralarda yeralan bir çekişme noktasıdır.

ORTADOĞU'DA EMPERYALİZMİN KARŞI-DEVRİMCİ CEPHESİ

Bugün Ortadoğu'da toplumsal ilerlemenin ve toplumsal devrimlerin karşısına emperyalizmin bütün ağırlığıyla dikilmesinin temel nedenlerinden biri; Ortadoğu'nun özellikle hammaddeleri ve stratejik konumu ile emperyalizmin varoluşu için temel bir koşul olmasıdır. Emperyalistler bir yandan kendi aralarında bu bölgeyi ele geçirmek için vahşice mücadele etmekte, bir yandan da bu hayati alanı, emperyalist dünya sisteminden kopartacak bütün gelişmelere birleşerek, gizli anlaşmalarla bir ortak cephe yaratarak karşı koymaktadırlar.

Bugün Ortadoğu'da olayların gelişim yönünü belli bir dereceye kadar etkileyen bir gücü böylelikle saptamış bulunuyoruz: Bu, emperyalizmin birleşik karşı-devrimci cephesidir. Bu cephenin esas güçleri emperyalist devletler, yerli komprador burjuvazi ve feodal unsurlar da bu cephenin neferleri arasındadır. Çünkü onların çıkarları da Ortadoğu'nun emperyalist dünya sistemi içinde kalmasını gerekli kılmaktadır. Bu cephe Ortadoğu'da toplumsal devrimin, ulusal kurtuluşun önündeki engeldir.

PROLETER SOSYALİST DÜNYA DEVRİMİNİN ORTADOĞU VE ARABİSTAN'DAKİ GÜÇLERİ

I- GENEL OLARAK DÜNYA DEVRİMİNİN GÜÇLERİ

Proleter sosyalist dünya devriminin Leninist teorisinin kaynaklandığı üç temel tezden biri şudur: "Sömürgelere ve bağımlı ülkelere gittikçe artan sermaye ihracı, 'nüfuz bölgeleri'nin ve sömürgelerin yeryüzünün tamamına yayılması; kapitalizmin dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu, bir avuç 'gelişmiş' ülke yararına mali anlamda köleleştiren ve sömürgeci baskı altında tutan bir dünya sistemine dönüşmesi" (Stalin, Leninizmin İlkeleri, Sol Yay. s. 29)

Yukarıda emperyalizmin karşı-devrim cephesinin güçlerini ve bunların yoğunlaşma noktalarını saptarken aynı zamanda bu tezden hareket ediyorduk.

Fakat emperyalizmin, kapitalizmin, "dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu, bir avuç gelişmiş ülke yararına mali anlamda köleleştiren ve sömürgeci baskı altında tutan bir dünya sistemine dönüşmesi" sadece dünya karşı-devrimci cephesini değil, aynı zamanda dünya devriminin itici güçlerinden birini de ortaya çıkarmıştır.

Stalin'e dönelim: "-bütün bunlar bir yandan çeşitli ulusal ekonomileri ve çeşitli ulusal toprakları, dünya ekonomisi denen bir tek zincirin halkaları haline getirirken, öte yandan da dünya nüfusunu ikiye böldü; geniş sömürgeleri ve bağımlı ülkeleri sömüren ve onlara zulmeden bir avuç 'ileri' kapitalist ülke ile emperyalist boyunduruktan kurtulmak için mücadele etmek zorunluluğunda olan sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin büyük çoğunluğu. (Emperyalizm'e bakınız -Stalin'in notu)

"Bundan ikinci sonuç çıkarılabilir: Sömürgelerde devrimci buhranın şiddetlenmesi, dış cephede, sömürgeler cephesinde, emperyalizme karşı gittikçe artan sayıda ayaklanma unsurları", (a.g.e., Sf. 29)

Dünya devriminin itici güçlerini doğuran bizzat kapitalizmin gelişmesi ve bir emperyalist dünya sistemine dönüşmesi olmuştur.

Bu gelişmeyi iyice netleştiren ve kesinleştiren ise bizzat Büyük Ekim Devrimi olmuştur. 1918 yılında Stalin şöyle diyordu;

"Ekim Devriminin dünya çapındaki büyük önemi esas olarak şu gerçekte yatar:

"1) Milli meselenin ufkunu genişletmiş ve bunu, Avrupa'da milli baskıya karşı mücadele gibi özel bir mesele olmaktan çıkarıp, ezilen halkları, sömürgeleri ve yarı-sömürgeleri emperyalizmden kurtarmak gibi genel bir mesele haline getirmiştir. (altını çizen H.K.)

"2) Onların kurtuluşları için geniş imkanlar yaratmış ve kurtuluşa giden doğru yolu açmıştır; böylelikle, Batının ve Doğunun ezilen halklarının kurtuluş davasını büyük ölçüde kolaylaştırmış ve hepsini emperyalizme karşı verilen muzaffer ortak mücadele akımı içine çekmiştir. (altını çizen H.K.)

"3) Ekim Devrimi, dünya emperyalizmine karşı, Batının proleterlerinden başlayıp, Rus Devriminden geçerek, Doğunun ezilen halklarına kadar ulaşan yeni bir devrimler cephesi yaratarak sosyalist Batı ile köleleştirilmiş Doğu arasında bir köprü kurmuştur." (Aktaran: Mao Zedung, Yeni Demokrasi Üzerine)

Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerine dayanarak Mao Zedung, Yeni Demokrasi Üzerine adlı yapıtında (1940) sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin yeni tipte burjuva demokratik devrimlerinin dünya proleter sosyalist devriminin birer parçası haline geldiklerini; bu devrimleri gerçekleştiren halk sınıflarının da proletaryanın müttefikleri olduklarını vurguluyordu.

Sömürge ve yarı-sömürgelerde gelişen güçlenen tüm devrimci ulusal-kurtuluş hareketleri ve bu hareketlerin itici gücünü oluşturan sınıflar (milli burjuvazi, köylülük ve proletarya) bugün de proleter sosyalist dünya devriminin güçleridir. Bunlardan proletarya devrimin önder ve ana gücü diğerleri ise müttefikidirler.

Bütün oportünist safsata ve yeni "keşif"lerin tersine, çağımız nitelik değiştirmemiştir. Hala emperyalizmin çöküşü ve proleter devrimin zaferi çağını yaşıyoruz. Ve Proleter-Sosyalist Dünya Devrimi, bütün engelleri yıkarak zafere doğru ilerlemeye devam ediyor.

Hüsnü Kapo yoldaşın da belirttiği gibi, "Revizyonist ihanet ve kapitalizmin Sovyetler Birliği'nde ve birkaç diğer ülkede geri dönüşü, dünyada devrim ve sosyalizme çok büyük ölçüde zarar vermesine rağmen, bütün dünya proletaryasının eseri olduğu için yaşamakta olan ve yüzyıllarca yaşayacak olan Ekim Devriminin davasını tasfiye edememiştir ve edemeyecektir."

2- ORTADOĞU'DA PROLETER SOSYALİST DÜNYA DEVRİMİNİN GÜÇLERİ

Ortadoğu'da yukarıda ele alınan ve başını iki süper devletin çektiği karşı-devrim cephesinin, emperyalizmi savunmak, proleter sosyalist dünya devriminin Ortadoğu'yu emperyalist dünya sisteminden koparıp götürmesini engellemek için, karşı-devrimci faaliyetlerine alabildiğine kamçı vurduklarını söylemiştik. Bu cephenin, Ortadoğu'da ulusal ve sosyal kurtuluşun önündeki engel olduğunu belirtmiştik.

Peki, Ortadoğu'da ve Arabistan'da toplumsal ilerlemeyi temsil eden ve gerçekleştiren güçler hangileridir?

"'Üçüncü Dünya' tezinin savunucuları, Suudi Arabistan Kralının veya İran Şahının Amerikan petrol tekelleriyle pazarlıklarını bile, onların Pentagon'la milyonlarca ve milyonlarca dolarlık silah alışverişini bile, kurtuluş mücadelesi, üstelik emperyalizme karşı mücadelede esas güç olarak ele almaktadır. Bu mantığa göre, petrol paralarını City Bank, Wall Street bankalarına akıtan petrol şeyhleri güya, emperyalizme karşı savaşçılar ve emperyalist hakimiyete yönelen halk mücadelesinin destekleyicisidirler. Ve bu şeyhlerin gerici, baskıcı rejimlerine silah satan Amerikan emperyalistleri, güya bu silahları, emperyalistleri Arabistan ve İran'ın 'altın kumlarından' kovmak için mücadele eden 'yurtsever güçlere' vermektedirler." (Zeri i Popullit, Devrimin Teori ve Pratiği, Komün Yayınevi, Sf. 14)

Ortadoğu'da (bu yarı-sömürgeler bölgesinde) toplumsal ilerlemeyi, elbette "Üç Dünya" oportünistlerinin savunduğu gibi, gerici-işbirlikçi hakim sınıflar, petrol şeyhleri, Kral Halidler, Enver Sedatlar ve onların müttefiki olarak "İkinci Dünya" ülkeleri ve Amerikan emperyalizmi temsil etmemektedir.

Ortadoğu'da da toplumsal ilerlemenin güçleri milli burjuvazi, köylülük ve proletaryadan meydana gelmektedir.

Ortadoğu'da proleter sosyalist dünya devriminin güçleri bu sınıflardır.

PROLETER SOSYALİST DÜNYA DEVRİMİNİN ORTADOĞU VE ARABİSTAN'DAKİ GÜÇLERİNİN ZAAFLARI (EMPERYALİZMİN TAKTİK BAŞARISININ TEMEL NEDENİ)

"Olgular kanıtlamaktadır ki, bugün demokratik ve anti-emperyalist devrim, ancak geniş köylü kitleleri ve diğer anti-emperyalist, yurtsever güçlerle ittifak içinde ve proletaryanın, onun partisinin önderliğinde olursa, tutarlı olarak sonuna kadar sürdürülebilir. Daha 1905'de 'İki Taktik' adlı kitabında Lenin, emperyalizm şartlarında burjuva demokratik devrimlerin özelliğinin, bu devrimleri ileriye doğru götürmekten en çok çıkarı bulunan gücün, yalpalayıcı ve kitlelerin devrimci yükselişine karşı, gerici, feodal güçlerle birleşme eğiliminde olan burjuvazi değil, fakat burjuva demokratik devrimi sosyalist devrime geçişte bir ara aşama olarak gören proletarya olduğunu derin tartışmalarla ispatlamıştır; ve aynı şey zamanımızın ulusal kurtuluş hareketleri için de söylenmelidir. J. Stalin, Ekim Devriminden sonraki dönemi, 'sömürge ve bağımlı ülkelerde kurtuluş devrimleri çağı, bu ülkelerin proletaryalarının uyanışı çağı ve devrimde proletaryanın egemenliği çağının başlaması' olarak niteliyordu." (Zeri i Popullit, Devrimin Teori ve Pratiği, Komün Y. Sf. 15)

Bir önceki bölümde, Ortadoğu'da ve Arabistan'da dünya proleter sosyalist devriminin güçlerini koyduk, ancak bunlar arasındaki siyasi ilişkileri koymadık.

Ortadoğu ve Arabistan'daki ulusal kurtuluş hareketlerinin en genel ve en büyük zaafları, bu hareketlerin proletaryanın ve onun siyasi partisinin egemenliği altında olmamalarıdır.

Ve bir başına bu, genel olarak emperyalizmin karşı-devrimci cephesinin, özel olarak da Amerikan emperyalizminin uzun bir süredir taktik başarılar kazanabilmesinin temel nedenidir.

Filistin Kurtuluş Devrimi de içinde olmak üzere bölgedeki ulusal kurtuluş hareketleri Marksist-Leninist önderliklerden yoksundurlar. Proletarya çeşitli objektif ve subjektif nedenlerden ötürü, Ortadoğu ve Arabistan'daki ulusal kurtuluş mücadelelerinin önderliğini ele geçirememiş, demokratik devrimi süratle tamamlayarak sosyalizme geçişi sağlayamamıştır.

Siyasi arenada proleter devrimci siyasetin ancak zayıf bir şekilde varolması nedeniyle, milli burjuvazi ve küçük burjuvazi, Arap halklarının devrimci mücadelelerinin önderliğini ele geçirmiştir.

Bu sınıfların, emperyalist dünya sisteminden tamamen koparak bağımsız bir yeni sosyal sistem kurmaları olanaksızdır. Bu nedenle, milli burjuva veya küçük burjuva başkaldırılar, proletaryanın siyasi hegemonyası altına girmezlerse, gericilik ve emperyalizmle hızla uzlaşır ve derhal tasfiye olurlar.

Ortadoğu'da olan budur. Ortadoğu'nun devrimci güçlerinin zaafı budur.

İşte yazımızın başında sorduğumuz sorunun en temel cevabı budur. Amerikan emperyalizminin durumunu güçlendirmesi, tahakkümünü artırması nasıl mümkün olabilmiştir? diye soruyorduk. Bunun cevabı, (milli burjuvazinin sağ kanadının siyasi iktidarlarının hızla tasfiye olmasına, işbirlikçilerin siyasi iktidarı yeniden ele geçirmelerine, anti-emperyalist mücadelenin hedefe ulaşamamasına ve dolayısıyla anti-emperyalist kazançların tasfiye olmasına yol açan temel neden), işçi sınıfının ve onun siyasi önderi olan Marksist-Leninist partilerin ulusal kurtuluş mücadelelerinin önderliğini, hegemonyasını ele geçirememiş olmasıdır.

Ortadoğu ve Arabistan halklarının bütün fedakarlıklarına ve kahramanlıklarına rağmen, emperyalizmin karşı-devrimci cephesinin durumunu güçlendirmesinden bir kere daha şu ders, şu evrensel gerçek karşımıza çıkmaktadır:

Çağımızda hiç bir devrimci atılım, eğer proletaryanın ve onun partisinin önderliği altında gelişmiyorsa, nihai başarıya ulaşamaz. Gerçek kurtuluşu sağlayamaz ve emperyalizm tarafından kısa bir sürede tasfiye edilecektir. Bu, çağımızda evrensel bir yasadır.

Ortadoğu'da da dünya proleter sosyalist devriminin güçleri ancak ve ancak proletaryanın ve onun devrimci partisinin önderliği altında gelişecek ve kalıcı zafere ulaşacaktır.

TEKRAR VANCE'İN GEZİSİ; İKİ SÜPER DEVLET ARASI REKABET; KARŞI-DEVRİM CEPHESİ VE KANITLAR

Vance, Ortadoğu ve Arabistan'a neden gitmektedir?

Bu sorunun cevabını en sıradan bir demokrat bile olduk açıkça ve oldukça kesin olarak verebilir:

- Ortadoğu ve Arabistan halklarının mücadelelerini bastırmak; Sovyetler'in nüfuzunu zayıflatmak; ve her durumda bu hayati hammadde deposunu, bu askeri-stratejik değeri büyük bölgeyi Amerikan nüfuzu altında tutmak için.

Ve bu söylenenleri hiç bir oportünist açıktan reddetme cesaretini gösteremiyecektir. (Halkın Sesi oportünistlerinin Sedat'ın İsrail gezisine eklektik bir biçimde karşı çıkışları, oportünizmin, halkların devrimci aleviyle kavrulmama telaşındandır -buna sonra geleceğiz)

Peki, Vance'in Ortadoğu gezisiyle, ta 1975'lerden beri gelişen siyonist askeri saldırılar, son Sedat-Begin kucaklaşması ve Kahire komplosu arasındaki bağlantılar da kalın halatlar gibi göze batmıyor mu?

Kıbrıs'tan kalkarken düşen U2 uçağı, Amerika'nın bütün güçleriyle Ortadoğu'da oynanan komplolarda halka karşı haçlı seferlerinde başrollerde olduğunu göstermiyor mu? Tıpkı diğer süper devlet gibi?

CIA'dan para yiyen Sedatların, Halidlerin, Hüseyinlerin ve Amerika'yla alttan alta ilişkilerini sürdüren ve Kahire Toplantısının daha sonraki aşamalarına katılacağı neredeyse kesin olan Esadların ve petrol şeyhlerinin suratlarındaki maske, son haftalarda gelişen olaylarla açık ve kesin bir şekilde düşmüştür. Vance'in Ortadoğu gezisiyle mühürlediği şey, yazımızın başında belirttiğimiz gibi, genel olarak emperyalizmin karşı-devrimci cephesinin, özel olarak da Amerikan emperyalizminin durumlarının, Ortadoğu'da proleter sosyalist dünya devriminin güçlerine indirilen taktik darbe sonunda, pekiştirilmesidir. Amerikan emperyalizmi ve onunla gizli pazarlıklar yürüterek, onun attığı tüm karşı-devrimci adımlardan haberli olan Sovyet sosyal-emperyalizminin başını çektiği bu karşı-devrim cephesi, Fransa, İngiltere, Japonya, gibi sözde "İkinci Dünya" ülkelerini ve siyonist İsrail hakim sınıflarının yanı sıra Arap işbirlikçi hakim sınıflarını ve Türkiye komprador burjuvazisi ve toprak ağalarını da kapsamaktadır.

Devrimin güçleri ise, bölgedeki halklar, en başta da Filistin halkıdır.

Özellikle Lübnan iç savaşı, bunu açık olarak sergilemiştir.

Vance'in gezisi, Amerikan emperyalizminin taktik başarısının pekiştirilmesini amaçlamaktadır.

Neden "taktik" bir başarı?

Çünkü, tüm yazı boyunca belirtildiği gibi, emperyalizm çöküş yolunda yürümekte, kendi mezar kazıcılarını doğurarak, ölümüne doğru ilerlemektedir.

Öte yanda ise, dünya devriminin bölgedeki güçleri her gün daha da bilinçlenmektedir. Sahte ve konjonktürel "dost"lardan arınan devrimci saflar her gün yeni dersler almakta ve gelişip serpilmektedirler.

Lübnan halkı, Umman halkı, Mısır'da çeşitli ekonomik mücadelelerde ayağa kalkan halk, Suriye'de Esad'ın işbirlikçi siyasetine karşı kahramanca direnen Suriye halkı, gelecek günlerin tutarlı ve sonuna dek yürüyecek devrim ordularının beşikliğini yapmaktadırlar. Filistin halkının ulusal kurtuluş mücadelesi, yavaş yavaş fakat inanılmaz derecede büyük bir etkiyle Arap halklarını emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı ayağa kaldırmaktadır.

Ve en önemlisi, sağlam ve güçlü bir proletarya bütün Arap dünyasında hızla kendini hissettirmektedir.

Tüm bu nedenlerden ötürü, Arabistan ve Ortadoğu'da Amerika'nın başarıları "taktik", geçici başarılardır.

AMERİKA'NIN BAŞARILARI; SOVYET HAYDUTLARINI AZDIRIYOR

İki süper devlet arasında yoğunlaşan dünya hegemonyası için mücadele, Amerika'nın Ortadoğu'da durumunu güçlendirmesi yüzünden daha da keskinleşecektir.

Nitekim, Sovyetler, Amerika'ya ve Sedat'a alev kusuyorlar.

Öfkelerinden hop oturup hop kalkıyor, tehditler, şantajlar savuruyorlar.

Ayrıca, onlar da, Ortadoğu'yu ele geçirmek için yeni hamlelere girişiyorlar. Vance'in Ortadoğu gezisinin hemen ardından, sosyal-emperyalistlerin Irak'a uzun menzilli İL-76 (3000 mil menzilli) uçaklarından gönderecekleri haber verildi.

Öte yandan Ortadoğu'nun kaderi hakkında iki süper devlet arasında Moskova'da gizli görüşmeler yapıldı. Ve hemen bu görüşmelerden sonra Sovyet saldırısında bir "hafifleme" kaydedildi. Acaba iki büyük korsan nasıl bir pazarlık yaptılar? Bu henüz belli değildir.

Ancak iki süper devlet arasındaki rekabet önümüzdeki günlerde özellikle Ortadoğu'da şiddetlenecektir. Bu, kesin bir gelişme yönüdür.

ÜÇ DÜNYA TEORİSİ

Baş.ta.sa.8'de

lahlanan İran Şahlığı ve Arap şeyhlerince bastırılmaya çalışılmaktadır. Bu bastırma işlemine dünya devriminin yedek gücü İngiliz emperyalizmi danışmanlarıyla katılmıştır".

"Bu teoriye göre silah elde İngiliz işgaline karşı savaşan İrlandalı yurtseverler ne yapsınlar. Üç Dünya Teorisi üçüncü dünya ile ikinci dünyanın ittifakını sağlamak için bu kurtuluş mücadelesinden vazgeçmesini vaaz etmektedir."

"Üç Dünya Teorisi faşist Pinoşe, Suharto, Geisel ve İran Şahı ile Enver Hoca'yı aynı görmekte yani proletarya diktatörlüğü ile faşist diktatörlükleri aynı senete koymakta, uluslararası proletaryanın ve ezilen halklarının devrim yolunu karartmaktadır."

Konuşmacı arkadaşımız daha sonra Halkın Birliği'nin Üç Dünya Teorisi'ni reddetmekle olumlu bir tavır aldığını ancak Üç Dünya Teorisinin kendi öbür siyasi tezlerine ve sınıf mücadelesine yansımalarını, etkilerini gözden geçirmediğini belirtti.

ÇOCUKLARA

Baş.ta.sa.2'de

yabilecek. Daha bir kaç hafta önce kapitalist Schleyer'in ölümü nedeniyle Bonn'daki beylerin iki gözü iki çeşmeydi. "Zor kullanmayı" "lanetliyor", "hayatın dokunulmazlığından" söz ediyorlardı. Sahtekarlar! Kendi hayatınız söz konusu olduğunda "yaşama hakkı"ndan bahsedersiniz. Ama işçi sınıfı ve halk söz konusu olduğunda gerçek yüzünüz ortaya çıkıyor. İşte bir örnek: Yeni Polis Yasası! Çocuklara bile kurşun sıkmaktan çekinmezsiniz!

BTİÖB

Baş.ta.sa.8'de

magojiyi teşhir eden bir film gösterildi ve Ozan Zamani devrimci türküler okudu.

3 Aralık 1977'de dernekte yapılan bir toplantıda da, Genel Kurulun bir değerlendirmesi yapıldı ve Genel Kurulda alınan kararların nasıl uygulanacağı tartışıldı.

Öte yandan eylem komitesince 19 Kasım'da düzenlenen bir mitingde Yabancılar Kanunu protesto edildi. Offenbach'da düzenlenen miting ve yürüyüşte söz alan konuşmacılar tüm turist işçilere oturma ve çalışma hakkı talep edildi. Mitinge katılanlar Gerici Yabancılar Kanununa boyun eğmeyeceklerini, bunun için sonuna kadar mücadele edeceklerini belirttiler ve Offenbach Yabancılar Dairesi protesto edildi.

Almanya'daki Türkiyeli emekçiler faşist saldırganlara boyun eğmeyecektir

Faşist diktatörlüğün sivil cinayet örgütleri, MHP'li faşistler, saldırı ve katliamlarını sadece ülke içinde değil, aynı zamanda ülke dışında da sürdürmektedirler. MHP'li faşist cinayet şebekeleri, faşistleşme yolunda her yeni gün ciddi adımlar atan Alman devlet kurumlarının da desteğiyle, sürekli olarak Almanya'da bulunan Türkiyeli işçilere saldırmakta, onlar üzerinde faşist bir terör estirmeye çalışmaktadırlar. Bunun en son örneğine, 26 Kasım 1977 tarihinde şahit olduk.

26 Kasımda Stuttgart'ta Vahit Önler için düzenlenen yürüyüş sırasında, 150 kişilik bir faşist grup, bildiri dağıtan 15 devrimciye saldırdılar. 10 devrimci bu saldırıda bıçakla yaralandı.

VAHİT ÖNLER OLAYI:

Bilindiği gibi 11.12.1975 tarihinde Kornwestheim'de polisler Vahit Önler adındaki Türkiyeli işçiyi sokakta keyfi bir şekilde tutukladı. Polis ve Yabancılar dairesi işbirliği halinde Vahit Önler'i hemen bir gün sonra Türkiye'ye göndermeye ve bu zamana kadar da polis nezaretinde tutmaya karar verdiler. Polis ve Yabancılar Dairesi gerici Yabancılar Kanunu'na dayanarak eskiden beri yabancı işçilere karşı bu tutumu uygulamaktadır.

İşçi Vahit Önler, Türkiye'ye gönderilmekten kurtulmak için karakoldan kaçınca takip edildi ve polis Lothar Weiss tarafından hedef alınarak üç kurşunla öldürüldü. Şahitler Vahit Önler'in polis karşısında silahsız ve kendisini savunamayacak bir vaziyette olduğunu söylediler.

Savcılık başından itibaren olayı "nefsi müdafaa" şeklinde göstererek tahkikatı durdurmak istedi. Almanya Komünist Partisi (KPD) ve Kızıl Yardım Teşkilatı (Rote Hilfe) tarafından kurulan "Vahit Önler'in Katli Komitesi" savcılığın bu tutumuna karşı mücadele etti. Komite gerçekleri açığa çıkardı ve "Vahit Önler'in katilinin derhal mahkeme önüne çıkarılarak cezalandırılmasını" talep eden geniş bir hareketin başlatılması mümkün oldu. Böylece savcılık nihayet iki (!) sene sonra dava açmak zorunda kaldı. Stuttgart Eyalet Mahkemesi, sıktığı ölüm kurşunlarını haklı göstermek için Weiss'in ileri sürdüğü "nefsi müdafaa" yalanını doğrulamaya, olay şahitlerinin ifadelerini güvenilmez duruma sokarak beraat kararı vermeye çalışmaktadır. Nihayet mahkeme 28 Kasım 1977 tarihli duruşmada, tıpkı Türkiye'deki bir mahkemenin Uğur Gür için verdiği karara benzer bir "karar" verdi ve Vahit Önler'in katili Lothar Weiss "beraat" etti.

İşte 26 Kasımda Stuttgart'ta düzenlenen miting Vahit Önler'in katlini protesto etmek, katil polise ceza vermek istemeyen yargıcı protesto etmek amacıyla düzenlenmişti.

Protesto gösterisi Alman Komünist Partisi (KPD) Alman Komünist Birliği (KBW), Halkın Kurtuluşu taraftarları, Halkın Sesi taraftarları, Yunanistan Komünist Partisi (M/L), Kızıl Yardım Teşkilatı ve Emperyalizme Karşı Birlik gibi örgüt ve kişilerce ortaklaşa düzenlenmişti.

İşte faşist demagojiyi iflas ettiren yeni bir belge... Kiralık sivil cinayet şebekelerinin başı Türkeş, Almanya'da "teşkilat" kurmadıklarını söylüyordu. Halbuki "Milliyetçi Hareket Partisi Görevli Belgesi"nin altında bizzat Türkeş'in imzası var.

FAŞİST SALDIRI:

İşte MHP'li faşistler, Vahit Önler'in öldürülmesini protesto etmek için düzenlenen miting sırasında Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Mücadele gazetelerini satan devrimci işçilere cop, muşta ve bıçakla saldırmışlar ve bu saldırı sonunda 10 devrimci çeşitli yerlerinden yaralanmıştır. Yaralanan işçilerden birinin durumu ağırdır ve bugün ölümle pençeleşmektedir.

Bu faşist saldırıyı protesto etmek amacıyla ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu) 3 Aralık 1977 tarihinde Stuttgart'ta bir yürüyüş düzenleme kararı almıştır.

Faşist saldırganların gerçek yüzünü teşhir etmek için Almanya'daki Halkın Kurtuluşu taraftarları bir bildiri dağıtmışlardır. Bildiride şöyle denilmektedir:

"Polis tarafından öldürülen Vahit Önler'le ilgili bildirileri Stuttgart König Str dağıtılırken orada bulunan Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Mücadele gazetelerini satan yurtsever işçilere, ellerinde cop, muşta, bıçak ve başka kesici silahlarla donatılmış azgın bir grup "Komünistler Moskovaya, kökünüzü kazıyacağız", "işçilere ölüm" sloganları atarak bu gözü dönmüş caniler ani olarak saldırmışlardır. Saldırıları mertçe göğüsleyen işçiler yaralanmış, tedavi edilmek üzere muhtelif hastanelere kaldırılmışlardır. Diğer işçilerin bazıları hafif yaralanmışlardır.

Olay yerine gelen Alman polisi, bir müddet olayla ilgilenmemiştir. Bu davranış sanki Vahit Önler'i öldüren polisin protesto toplantısını yaptırmamak için evvelce hazırlanmış bir plan görünümü taşıyordu.

İşçi, Öğrenci, Genç arkadaşlar,

Bu saldırı Türkiye'de bizleri azgınca sömüren emperyalizmin kiralık uşakları, işbirlikçi kapitalistlerin ve toprak ağalarının faşist iktidarının, başta işçi sınıfı olmak üzere Kürt ulusu ve diğer milliyetlerden halkımız üzerindeki faşist saldırılarından biridir.

Arkadaşlar,

Bu saldırıları göğüslemek ve tesirsiz hale getirmek için hazır olunmalıdır. Yurdumuzda Amerikan emperyalizminin jandarmalığını üzerine almış olan vatan satıcısı faşistlerin topu, tüfeği, yüzlerce devrimciyi öldürmesi yiğit halkımızın faşizme karşı mücadelesini durduramadı, durduramayacak. Her katliam, her cinayet binlerce insanı daha devrimci saflara katacak. Ne Amerikancı faşistlerin, ne de Rusçu faşistlerin silahları Türkiye halkının emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, sosyal-faşizme karşı müca

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Almanya'da BTİÖD Genel Kurulu yapıldı

Almanya'da Bielefeld Türkiyeli İşçi - Öğrenci Derneği (BTİÖD) 4. Olağan Genel Kurulu 12 Kasım 1977'de yapılmıştır.

Genel Kurula dernek üyeleri dışında 200'ü aşkın yurtsever ve devrimci katılmıştır.

Geçen bir yıllık çalışmalarının bir değerlendirmesini yapan eski yönetim kurulu, Almanya'daki Türkiyeli yurtsever ve devrimcilerin yaptıkları tüm kitle eylemlerine katıldıklarını, Almanların ve diğer yabancıların yaptıkları birçok eylemleri desteklediklerini, çeşitli konularda seminerler düzenlediklerini, faşizmi teşhir eden film ve resimlerin yanında Çin ve Arnavutluk'ta sosyalizmin inşasını anlatan birçok film gösterisi yaptıklarını belirttiler. Çalışmalarındaki eksiklikleri vurguladılar.

Eski yönetim kurulu, Genel Kurula Alman tekelci burjuvazisinin genel olarak işçi sınıfı, özel olarak da yabancı işçiler üzerindeki baskısını; faşist diktatörlüğün Türkiye halkı üzerindeki sömürü ve zulmünü; Türkiye'deki yurtsever devrimci basın üzerindeki baskıları teşhir eden karar tasarıları sundu. Bu karar tasarıları Genel Kurula katılan üyelerin oybirliğiyle kabul edildi.

Yeni yönetim kurulunun seçilmesinden sonra, Genel Kurula katılan üyelere, İstanbul'da 1 Mayıs mitingindeki faşist saldırıyı ve sosyal-faşist de

Dev.Sa.7.Sü.8'de

İstanbul'da

500'Ü AŞKIN KİŞİNİN KATILDIĞI TOPLANTIDA

OPORTÜNİST ÜÇ DÜNYA TEORİSİ MAHKUM EDİLDİ

Halkın Birliği tarafından 3 Aralık 1977 Cumartesi günü saat 12.00'de düzenlenen toplantı Yeni Tepebaşı Gazinosunda 500'den fazla yurtsever devrimcinin katılmasıyla yapıldı. Toplantının açılışıyla birlikte Halkın Birliği adına söz alan konuşmacı, Üç Dünya Teorisi tartışmasının Dünya Komünist Hareketi açısından önemine değindi. Daha sonra Üç Dünya Teorisini çeşitli yönlerden eleştirdi.

Halkın Kurtuluşu adına söz alan arkadaşımız ise Üç Dünya Teorisinin Komünist önderler tarafından tesbit edilen emperyalizm ve proleter devrimleri çağının temel çelişmelerini ya yok saydığını ya da muhtevasını tahrif ettiğini şöyle açıkladı:

"Üç Dünya Teorisi" kapitalizmle sosyalizm arasındaki temel çelişmeyi inkar ediyor, yok sayıyor. Çünkü sosyalist ülkelerle komprador burjuva- toprak ağası devletinin hüküm sürdüğü ülkeleri aynı kefeye koyuyor. Dünyayı sınıf esasına dayanmayan dünyalara ayırıyor. Bu ayırımda sosyalizmle kapitalizm, sosyalist devletlerle kapitalist devletler arasındaki çelişmeden söz etmiyor."

"Üç Dünya Teorisi" emperyalist ülkeler proletaryasına devrim görevi vermiyor. Bu ülkelerdeki burjuvazi ile proletarya arasındaki temel çelişmeyi yok sayıyor. Ve bu çelişmenin ortaya çıkardığı sosyalist devrim mücadelesini engelliyor."

"Üç Dünya Teorisi, emperyalizmle ezilen halklar ve uluslar arasındaki temel çelişmenin özünü inkar ederek, emperyalizmle, uşakları komprador burjuvazi ve toprak ağaları arasındaki çelişmeye çeviriyor ve Sovyet sosyal-emperyalizmi ile sınırlıyor.

"Üç Dünya Teorisi" emperyalistler arasındaki temel çelişmeyi en büyük iki emperyalist (iki süper devlet) arasındaki çelişmeyle sınırlıyor"

Konuşmacı arkadaşımız devamla Üç Dünya Teorisinin siyasi sonuçlarını şöyle eleştirdi:

"Bu teori, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki komprador burjuva ve toprak ağalarını dünya devriminin temel güçleri arasında görmektedir. Bunun sonucu olarak bu ülkeler halkları komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletini yıkmamaya çağrılmakta, fakat bu sınıfların çıkarlarını koruma görevi verilmektedir. Bu teori bu ülkelerdeki ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini engellemeye çalışmaktadır.

"Bu teori, İkinci Dünya denilen, Avrupa, Japonya, Kanada vb emperyalistleri dünya devriminin yedek gücü haline getiriyor. Bu emperyalistlerin sömürge ve yarı-sömürgeler üzerindeki baskı ve sömürüsüne izin veriyor, bu sömürüyü meşru ve devrimci gösteriyor. Bu ülkeler halklarına bir emperyalistle mücadele adına kendi tekelci burjuvazisinin çıkarlarını savunma görevi yüklüyor."

"Üç Dünya Teorisi Arap şeyhlerinin petrol pazarlığını devrimci bir mücadele olarak değerlendirmekte, bu pazarlıktan elde edilen paraların emperyalist silah tekellerine geri döndüğünü, alınan silahlarla bu ülkeler halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini bastırdığını gözardı etmektedir. Örneğin; Dofar ve Umman halklarının devdünyanın unsurlarından olan petrol paralarıyla si

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Malatya Valisi'nin miting iptal kararını protesto ediyoruz

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların siyasi iktidarı, kitleler arasında sömürü ve soygun düzenine karşı hoşnutsuzluk yükseldikçe, işçileri, köylüleri ve tüm halkı daha çok ve daha rahat sömürebilmek için, onlar üzerindeki baskılarını artırmakta, kitlelerin "yasal" eylemlerine dahi yasak koymaktadırlar. Bunun en son örneğine Malatya'da şahit olduk.

Tarihe 1976 Beylerderesi katliamının baş katillerinden biri olarak geçecek olan Malatya Valisi Rafet Küçüktiryaki, Malatya'da 20.11.1977 tarihinde yapılacak bir kitle eylemini, miting ve yürüyüşü, keyfi bir tutumla ve burjuvazinin bütün "yasa"larını dahi çiğneyerek iptal etmiştir. Bu, egemen sınıfların ve onların yerel siyasi temsilcisi Malatya Valisinin, Malatya halkına karşı estirdiği faşist terörün en son halkasıdır.

Malatya Valisinin bu keyfi "kararı" bütün Malatya halkı tarafından nefretle karşılanmıştır.

Miting Tertip Komitesi, basına yaptığı açıklamada, Malatya'da faşist terörü protesto etmekte ve şöyle demektedirler:

"Malatya'da 20.11.1977 tarihinde yapılmasını düşündüğümüz ve bunun için bütün yasal gereklerini yerine getirdiğimiz "Zamlara Hayır! Pahalılığa, İşsizliğe ve Faşist Saldırılara Karşı Çıkış Miting ve Yürüyüşü" Vali Rafet Küçüktiryaki tarafından iptal edilmiştir.

Böyle hareket etmekle Vali, yasaların hiç bir şekilde kendisine tanımadığı bu hakkı, yasaları çiğneyerek kullanmıştır. Halkın yararına olmadığı açıkça görülen şimdiki yasalar, zaten uzun zamandır Vali ve Emniyet Müdürlüğü tarafından her gün çiğnenmekteydi. Devrimci ve demokrat kişiler ve halk üzerinde estirilen terör, işkence, sivil faşist çetelerin korunması ve devrimci yayınlar üzerindeki baskılar Malatya'da uzun bir zamandır günlük hayatın parçaları haline geldi. Miting ve Yürüyüş için formaliteleri yerine getirirken karşılaştığımız baskı, tehdit ve engellemeler, halkı miting ve yürüyüşe çağırmak için kaleme aldığımız bildiriyi dağıtırken, polisin arkadaşlarımızı yakalayıp işkence etmesi ve son olarak iptal kararı bu uygulamalar zincirine eklenen halkalardır. Böylece halkımızın her gün bir yenisi gelen zamlara, dayanılmaz hale gelen pahalılığa ve işsizliğe, azgınca devam eden faşist saldırılara karşı mücadele yolları tıkanmak istenmektedir. Hem de ne adına? Gülünç ama gerçek: "Halkın huzurunu sağlamak" adına!

Oysa halkımız şu gerçeği her gün yaşıyor ve görüyor: Asıl huzuru bozanlar emperyalistlerin, büyük patronların ve toprak ağalarının çıkarlarını korumak için halkın sırtına görülmedik boyutlarda zamları yükleyenlerdir. Halkı iş ve can güvenliğinden yoksun bırakan, pahalılıkla, işsizlikle, topraksızlıkla hayatı dayanılmaz hale getirenlerdir. Asıl huzuru bozanlar, halkın üzerinden baskıyı, zulmü, işkenceyi eksik etmeyenlerdir. Halkı yıldırmak ve sessiz köleler haline getirmek için her gün biraz daha azgınlaşan faşist çeteler ve onlara her türlü desteği verenlerdir. İşte bunlardır halkın huzurunu bozanlar. Yoksa bunlara karşı mücadele etmek isteyenler değil!

Bir de "iptal" için gösterilen gerekçelere bakınız! Bu tür gerekçeler bir mitingin yasaklanmasına yetiyorsa; bu, yasal yollardan Malatya'da miting yapmak imkansızdır anlamına gelmez mi? Halkın onyıllardır verdiği kahramanca mücadelelerle söke söke aldığı bir hak gaspedilmek istenmektedir. Valiliğin iptal kararından başka bir sonuç çıkarmak imkansızdır. Şöyle ki:

Birincisi; yapmayı düşündüğümüz miting ve yürüyüşün mahalli seçimlerle hiç bir ilişkisi yoktur. Biz seçimlere katılan her hangi bir adayı ya da partiyi desteklemek amacıyla hareket etmediğimiz gibi, Valiliğin seçim yasaklarının geçerli olduğu süre içinde bu konuda karar almaya yetkisi yoktur.

İkincisi; üç yıla yakın bir süre önce meydana gelen bir olayı (ki bu olayda gerici güçler halka saldırmışlar ve halk da kendini korumak zorunda kalmıştı.) bir mitingi yasaklamaya gerekçe olarak gösterilemez. Ayrıca tertip komitesinde yer alan Ali Düzova'nın söz konusu olaya katıldığını gösteren hiç bir yasal kanıt yoktur. Vali keyfi bir şekilde böyle bir kanıt göstermek zorunluluğunu duymuştur. Ali Düzova'nın yakınlarının o olayla ilgili davada yargılanması Ali Düzova'nın yasal haklarını kullanmasını engelleyen bir neden olarak gösterilemez.

Üçüncüsü; Toplantı ve Gösteri Yürüyüşü Hürriyeti hakkındaki kanunun 7. maddesinde "Aynı yerde, aynı gün ve saatte toplantı yapmak üzere ayrı ayrı tertip heyetleri tarafından beyanname verilmiş ise, ilk verilen beyanname muteber sayılır" dendiği halde, başkalarının bizden sonra aynı gün miting yapmak için başvurmalarını miting ve yürüyüşümüzü engellemek için neden olarak gösteren Vali açıkça yasaları çiğnemiştir.

Dördüncüsü; Vali, miting ve yürüyüşü yaptığımız taktirde "büyük olayların çıkacağını" keyfi bir şekilde ileri sürmüştür. Böyle bir gerekçe ile, Türkiye'nin herhangi bir yerinde, herhangi bir zamanda yapılacak bir miting engellenebilir. Oysa yasalar valilere böyle bir yetki tanımamıştır.

Zaten harhangi bir gerekçeyle valiliğin veya emniyet müdürlüğünün önceden toplantı ve yürüyüş yasaklamak yetkisi yoktur.

Açıkça görüldüğü gibi vali, miting ve yürüyüşümüzü tamamen keyfi bir tutumla engellemiştir.

Buna karşılık, halkımız sömürü ve zulme karşı güçlü bir devrimci- demokrat uyanış içindedir ve mücadele azmi her gün daha da gelişiyor. Halk haklı özlemlerini haykırmak ve doğru taleplerin etrafında birleşip mücadeleye atılmak istiyor. Bu isteği hiç bir baskı ve engelleme söndüremeyecektir!

Tüm yasal yolları deneyerek halkın bu haklı talebini yerine getireceğiz. Miting yapmak için yeniden başvuracağız. Ne faşistlerin bu yasaklamaları ne de miting aleyhinde propaganda yapanlar mitingi engelleyemezler.

KAHROLSUN HALKIMIZIN MÜCADELE İLE ALDIĞI HAKLARI ÇİĞNEYENLER

YAŞASIN HALKIMIZIN ŞANLI MÜCADELESİ!"

Faşist baskılar Erzin Halkını yıldıramaz!

Erzin, kitle potansiyelinin yüksek olduğu, kitlenin her geçen gün uyandığı ve faşist diktatörlüğe, faşist baskılara karşı mücadele ettiği yörelerden biridir.

Faşist diktatörlüğün sivil ve resmi güçleri, Erzinli emekçilerin mücadelesini engellemek, onlara gözdağı vermek için, her geçen gün, proleter devrimciler ve CHP'ye oy veren emekçiler üzerindeki baskıları yoğunlaştırmakta, birçok kişiyi sudan gerekçelerle karakola çekmekte, keyfi bir şekilde evleri basmakta ve aramaktadır. Dernekler üzerinde sürekli terör estirilmektedir.

Erzin'den 661 emekçi gazetemize gönderdikleri ortak imzalı bir mektupta, bu faşist baskılar karşısında yılmayacaklarını belirtiyorlar ve şunları söylüyorlar:

"Tüm bu baskılar, baskınlar, keyfi davranışlar biz devrimcileri hiç bir zaman yıldıramayacağı gibi, aksine daha kararlı, daha bilinçli bir şekilde halkımızla bütünleşerek faşist diktatörlüğe karşı mücadelemizi bir kat daha arttıracaktır. Mücadelemiz önündeki her türlü engelleri aşmaya ve daha da ileriye götürmeye kararlıyız.

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist iktidarı içine düştüğü çıkmazdan hiç bir zaman kurtulamayacaktır. Bu faşist düzenin yüzünü cilalamak hevesinde olan reformistler de bu çıkmazdan kurtulamayacaklardır. Bu faşist düzeni tarih çöplüğüne atmamıza; Ne Amerikan emperyalizmi ve uşakları MC, ne reformistler, ne de Rus sosyal emperyalizminin uşakları sosyal-faşistler engel olamayacaklardır. Yükselen proleter devrimci mücadelemizin akıntısında boğulup yok olacaklardır."

HALKIN KURTULUŞU

Gökhan yoldaş ölümünün 1. yılında Uşak'ta ve Tunceli-Y. Köyde anıldı

İ. Gökhan Edge yoldaş, ölümünün birinci yılında Uşak'ta ve Tunceli'ye bağlı Y.Köy'de anılmıştır.

Uşak Merkez Lisesi'nde yapılan forumda İ. Gökhan Edge yoldaşın anısına bir dakikalık saygı duruşundan sonra bir arkadaş İ. Gökhan Edge yoldaşın hayatını ve mücadelesini anlatan bir konuşma yaptı. İ.Gökhan Edge yoldaşın Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme ve sosyal-faşizme, feodalizme ve Kürt ulusu üzerindeki milli zulme karşı mücadelesini işkencehanelerdeki proleter devrimci kararlılığını anlattı ve bütün kitle tarafından atılan "Gökhanlar Ölmez" sloganı kantini çınlattı.

Daha önce kendilerine birlikte forum yapılması için öneri götürülen Devrimci Yol taraftarları önce düşüneceklerini, daha sonra ise katılmayacaklarını, forumu engelleyeceklerini söylediler. Bütün kitlenin foruma katıldığını gören Devrimci Yol taraftarları konuşmacı arkadaşa saldırdılar. Kısa süren çatışmadan sonra kitle dağıldı. Buna en çok sevinense faşistler oldu.

Devrimci Yol taraftarları daha sonra özeleştiri yaptılar.

Daha sonra pazar yerinde İ.Gökhan yoldaşın işkencede katledilişini protesto etmek için korsan miting yapıldı. Burada bir arkadaş İ.Gökhan Edge'nin mücadelesini ve kişiliğini anlattı. Onun Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda şehit olduğunu ölümüyle elindeki bayrağın düşmediğini, bugün daha da yükseklerde dalgalandığını belirtti. "Gökhanlar Ölmez" sloganı atıldı. Bir arkadaş and içirdikten sonra miting dağıldı.

Tunceli'ye bağlı Y.Köy'de de Gökhan yoldaş köy meydanında düzenlenen bir forumla anıldı. Forumun yapıldığı 24 Kasım'ın, bir işçi arkadaşın düğününe tekabül etmesi, foruma daha büyük bir kitlenin katılmasını sağladı.

Köy meydanındaki toplantıda bir arkadaş, Gökhan yoldaşın kişiliğini ve mücadelesini anlatan bir konuşma yaptı. Konuşma sık sık devrimci sloganlarla kesildi. Daha sonra bir başka köylü arkadaş şiir okudu.

"Faşist cellatlar elin de dayan Gökhan yoldaş dayan" marşının tüm köy halkı tarafından çoşkun bir şekilde söylenmesinden sonra, tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu yapıldı.

Köy meydanındaki toplantı "Devrimciler Ölmez" "Gökhanlar Ölmez" sloganlarıyla sona erdi.

Okuyucularımıza zorunlu bir duyuru

SON GÜNLERDE, GAZETEMİZİN İSMİNİN, RASTGELE, ÇEŞİTLİ AFİŞ VE BİLDİRİLERİN ALTINDA İMZA OLARAK KULLANILDIĞI GÖRÜLMÜŞTÜR.

HALKIN KURTULUŞU İSMİNİN AFİŞ, BİLDİRİ, EL İLANI VE BENZERİ GİBİ YAZILI PROPAGANDA ARAÇLARINDA KULLANILMASI, YALNIZ VE YALNIZ GAZETEMİZİN SAHİBİ VE SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜNÜN YETKİSİNDEDİR.

GAZETEMİZİN SAHİBİNİN İZNİNE TABİ OLMAYAN VE SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜMÜZÜN İMZASINI TAŞIMAYAN AFİŞ, BİLDİRİ, EL İLANI VE BENZERİNİN SİYASİ VE HUKUKİ SORUMLULUĞU HALKIN KURTULUŞUNA AİT DEĞİLDİR.

OKUYUCULARIMIZA DUYURURUZ

HALKIN KURTULUŞU